ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

13

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Όταν η σκιά του Σπαθιού διαγράφει το σταυροδρόμι της Γνώσης.

Πέντε Μονοπάτια για Πέντε Κόσμους

Το σκοτεινό μονοπάτι του δικού μας κόσμου:
ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ
του Ρόμπερτ Χάουαρντ

Το εφιαλτικό μονοπάτι ενός κόσμου του μέλλοντος: Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
του Κλαρκ Άστον Σμιθ

Το παραμυθένιο μονοπάτι ενός κόσμου άλλης διάστασης:
Η ΖΑΦΕΙΡΕΝΙΑ ΣΕΙΡΗΝΑ του Νίκτζιν Νταϋάλις

Το απόκρυφο μονοπάτι ενός κόσμου σε άλλον πλανήτη:
ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ της Αντρέ Νόρτον

Το μονοπάτι της παρανομίας:
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ του Φριτς Λάιμπερ

Ποιος ξέρει; Όσο βυθισμένοι κι αν είμαστε στο μακάριο ύπνο της καθημερινής πραγματικότητας, ίσως μια μέρα ξυπνήσουμε σ' έναν κόσμο ονείρου!

Δρχ. 350

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:
ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Copyright © 1989 για την ελληνική γλώσσα
σε όλο τον κόσμο:
Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ, Ν. Ράπτης-Θ. Ιγνατίου Ο.Ε.,
Μαυρομιχάλη 11, Αθήνα, Τ.Κ. 106 79,
Τηλ. 36 01.395, 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κάποτε υπήρχε χώρος για όνειρα.

Τώρα...

Τώρα ψάχνουμε απελπισμένα για μια διέξοδο από τη χρυσή φυλακή που εμείς φτιάξαμε γύρω μας. Γίναμε κοινωνικά όντα, θυσιάζοντας την ξεχωριστή μας οντότητα· υπάρχουμε μονάχα όταν κάποιος γραφειοκράτης μάς κάνει τη χάρη να μονογράψει και να σφραγίσει κάποιο χαρτί που πιστοποιεί την ταυτότητά μας.

Ω ναι, είμαστε ασφαλείς όσο ο κάθε φυλακισμένος.

Είναι δεδομένο ότι η μεγάλη, η συντριπτική πλειονότητα προτιμά την ασφάλεια από την ανεξαρτησία. Η κοινωνία μας είναι αυτή που είναι γιατί αυτό θέλησαν οι περισσότεροι. Οφείλουμε να τους αναγνωρίσουμε το δικαίωμα της επιλογής. Όμως —

Πού υπάρχει πια χώρος για μας;

Για όλους εμάς τους ανικανοποίητους; Τους ονειρομάχους, τους Δον Κιχώτες;

Κινδυνεύουμε να γίνουμε —αν δε γίναμε ήδη— σαν εκείνα— τα πουλιά που για γενεές επί γενεών γεννήθηκαν και μεγάλωσαν μέσα σε κλουβιά έτσι που, ακόμη και αν τα λευτέρωναν, δε θα μπορού-

σαν πια να ζήσουν έξω από τα κάγκελα της φυλακής τους. Και επειδή τα πουλιά κελαηδούν στα κλουβιά τους, έχουμε την ψευδαίσθηση ότι το κελάηδισμα αυτό είναι τραγούδι.

Αλλά ποιος ξέρει τη γλώσσα των πουλιών, για να ξεχωρίσει το τραγούδι από το θρήνο;

Κοιτάξτε ψηλά, στους μεγαλόπρεπους κόνδορες, τους περήφανους αετούς, τα ορμητικά γεράκια...

Δεν είναι το βραχνό τους κρώξιμο πιο μεθυστικό από το κελάηδισμα του καναρινιού; Αυτό είναι το αληθινό τραγούδι όλων εκείνων που δεν υποτάσσονται, που αρνιούνται τα κάγκελα.

Ένας χώρος για μας;

Ναι, τόσο η Επιστημονική όσο και η Ηρωική Φαντασία είναι ένας φιλόξενος τόπος, αλλά —μονάχα σαν προθάλαμος αναμονής για κάτι άλλο. Τόσο η ΕΦ όσο και η ΗΦ περιέχουν κατά κάποιο τρόπο κωδικά μηνύματα που μας δείχνουν άλλους δρόμους. Και ας μην αρχίσει κανείς τα γνωστά γλειφιτζούρια περί «φυγής από την πραγματικότητα» και τα παρόμοια. Μονάχα οι τολμηροί ξεφεύγουν από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ή μήπως δεν είναι αλήθεια ότι όλοι οι νέοι κόσμοι φτιάχνονται από τους ανικανοποίητους και τους ασυμβίβαστους —από τους «φυγάδες» του παλιού κόσμου; Σκεφτείτε πού θα ήμασταν σήμερα αν δεν υπήρχε εκείνος ο τολμηρός πίθηκος που απέδρασε από την κοινωνία των πιθήκων για να γίνει άνθρωπος...

Όταν ένα καζάνι βράζει —όπως οι σύγχρονες κοινωνίες μας— εκείνοι που μένουν είναι τα κατακάθια, ενώ η αφρόκρεμα χύνεται έξω.

Αλλά τι υπάρχει εκεί «έξω»; Συχνά η απάντηση

είναι κρυμμένη σε μερικά «αφελή» διηγήματα και μυθιστορήματα, σε κάποια παραμύθια για μεγάλους γνωστά σαν Επιστημονική ή Ηρωική Φαντασία. Τούτη η ανθολογία ανήκει σ' αυτή τη δεύτερη κατηγορία.

Στους κύκλους των αναγνωστών της η Ηρωική Φαντασία αναφέρεται χαϊδευτικά σαν « Ιστορίες Ξίφους και Μαγείας». Και, πραγματικά, αυτά είναι τα δυο πιο βασικά συστατικά της.

Το Σπαθί και η Μαγεία...

Η Τόλμη και η Τέχνη! Η Δύναμη και η Γνώση!

Και τα δυο μαζί συνθέτουν ένα συμβολικό κλειδί.

Αλλά το κλειδί αυτό κανένας δεν μπορεί να το χρησιμοποιήσει αν δε διαθέτει Όνομα.

Και υπάρχουν Ονόματα και ονόματα...

Το Όνομα είναι κάτι παραπάνω από μια αναγνωριστική ετικέτα, κάτι παραπάνω από το όνομα που αναφέρεται στο πιστοποιητικό της γέννησής μας. Το Όνομα δε μας το δίνει η σφραγίδα και η υπογραφή κανενός γραφειοκράτη. Το δίνουμε μονάχα εμείς στον εαυτό μας. Και εκείνος που έχει Όνομα δεν είναι ο διάσημος, ο «σταρ», που όλοι ξέρουν τ' όνομά του, αλλά εκείνος που γνωρίζει την ταυτότητά του και που αρνείται να υποταγεί στις όποιες έννοιες ομαδικότητας και αποπροσωποποίησης.

Όλοι ξέρουν τον Μάρκο τον Πελεκάνο.

Ποιοι ξέρουν πώς λένε εκείνο τον αητό που πλανιέται πάνω από τις μακρινές βουνοκορφές; Κανένας.

Αλλά —ποιος από τους δύο νομίζετε ότι έχει Όνομα;

Το Όνομα δεν είναι μια σκέτη λέξη. Είναι η συμβολική περιγραφή των όσων είμαστε· είναι εκείνο

που οριοθετεί τη Δύναμη και τις Γνώσεις μας. Είναι το Σπαθί και η Μαγεία.

Προσέξτε το «Σπαθί της Απιστίας», στο ομώνυμο διήγημα της Αντρέ Νόρτον. Το «Σπαθί» θα ήταν άχρηστο αν δεν το κρατούσε ένα χέρι με Όνομα. Και ο πρώτος στόχος του είναι πάλι ένα Όνομα, εκείνο του αντιπάλου. Η Νόρτον αναπλάθει εδώ τον απόκρυφο μύθο της Ίσιδας, της μάγισσας που έγινε θεά καταφέρνοντας να μάθει το αληθινό Όνομα του Ρα. («Ρα» ήταν απλώς το όνομα που τον ήξεραν οι άνθρωποι, όχι το αληθινό.)

Όταν διαβάσετε το διήγημα, για αναρωτηθείτε: Σε πόσα πρόσωπα και σε πόσες ιδέες, σε πόσους σωτήρες και σε πόσα ιδανικά, σε πόσους «-ισμούς» και σε πόσα συνθήματα δώσαμε Ονόματα που δεν τα άξιζαν; Μπροστά σε πόσους άδειους βωμούς προσκυνάμε;

Ως πότε;

Δεν ξέρω, αλλά *ξέρω* ότι το «Σπαθί» είναι δίκοπο: Με την κόψη της *Άρνησης* τσακίζεις τους ψεύτικους θεούς _ με την κόψη της *Θέσης* επιβάλλεις το Όνομά σου.

Εξάλλου, κάτι που συχνά περνά απαρατήρητο από τον αναγνώστη είναι η σημασία των σχημάτων των σπαθιών στις ιστορίες Ηρωικής Φαντασίας. Έχετε προσέξει πόσο συχνά τα διασταυρούμενα σπαθιά είναι το ένα ίσιο και το άλλο γυριστό; Καταλαβαίνω ότι συχνά η διαφορά χάνεται στη μετάφραση, γιατί δε διαθέτουμε αρκετές λέξεις για τόσα είδη σπαθιών, αλλά η διαφορά υπάρχει. Όχι ότι ο κάθε συγγραφέας κάνει συνειδητή επιλογή' δε χρειάζεται _τα σχετικά αρχέτυπα είναι κοινή μας κληρονομιά και το ένστικτο αρκεί για να διαλέξει

κανείς το κατάλληλο σχήμα για την κάθε περίπτωση.

Όμως _σαν πολύ βαρύγδουπα άρχισαν ν' ακούγονται όλ' αυτά. Τα παραμύθια είναι αποτελεσματικά μονάχα όταν αφήνονται όπως έχουν, όχι όταν κάποιος ηλίθιος αρχίσει να τ' αναλύει, όπως κάνω εγώ τώρα. Και παραδέχομαι ότι θα μπορούσα να είμαι πιο σαφής. Γιατί δεν είμαι; Να σας πω... όπως λέει ένα τραγούδι του Φαρ Ουέστ:

Ένας αετός κόβει κύκλους από πάνω μου
Και φωνάζει στους φίλους του πέρα στους λόφους:

«Λουφάξτε όλοι και μη σαλεύετε ούτε φτερό,
Γιατί άνθρωπος περπατάει ανάμεσά μας. Μη σαλεύετε, μη σαλεύετε,
Άνθρωπος περπατάει ανάμεσά μας, μη σαλεύετε».

Ακριβώς γι' αυτό!
Κάτι θα ξέρει ο αετός για να το λέει.

Γιώργος Μπαλάνος

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

του Κλαρκ Άστον Σμιθ

Ζόθικ!Μια μαγική ήπειρος στις εσχατιές του χρόνου...

Αμέτρητοι αιώνες έχουν κυλήσει από σήμερα και οι ήπειροι που ξέρουμε έχουν μεταβληθεί με τη σειρά τους σε χαμένες Ατλαντίδες.

Και εκεί, στο ασύλληπτα μακρινό μέλλον, ο κόσμος έχει αλλάξει μορφή, έχοντας πλαστεί, θα 'λεγε κανείς, από τα όνειρα των μυριάδων γενιών που προηγήθηκαν.

Ναι, η Ζοθίκ είναι μια φαντασμαγορία, πλασμένη με το ανάριο υλικό του ονείρου, αλλά και του εφιάλτη. Μυστηριακή, φωτισμένη από το αποκαΐδι του ήλιου, είναι η χώρα του « Ένα Δισεκατομμύριο και Μια Νύχτες», όπου το εξωτικό και το μαγικό είναι η καθημερινότητα και όπου θεοί και μάγοι, τέρατα και ήρωες περιπλανιούνται σε αναζήτηση σοφίας, δόξας, πλούτου, έρωτα ή περιπέτειας. Τι παραπάνω θα ήθελε κανείς, από ενα κόσμο όπου τα πάντα είναι δυνατά;

Οι ιστορίες της Ζοθίκ είναι από τα πιο θρυλικά δημιουργήματα του αμερικανού συγγραφέα, ποιητή, γλύπτη και ζωγράφου Κλαρκ Άστον Σμιθ (1893-1961). Και ο ***Θεός των Νεκρών*** *είναι μια από τις ιστορίες αυτές...*

Γ.Μ.

«Ο Μορντίγκιαν είναι ο θεός της Ζουλ-Μπα-Σάιρ», εξήγησε ο πανδοχέας με υποκριτική ευλάβεια «Είναι θεός από εποχές που έχουν σβήσει πια από τη μνήμη των ανθρώπων και έχουν χαθεί σε σκιές πιο σκοτεινές κι από τα υπόγεια του μαύρου ναού του Δεν υπάρχει άλλος θεος στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ. Και όλοι όσοι πεθαίνουν μέσα στα τειχη της πόλης μας ανήκουν στον Μορντιγκιαν Ακόμη και οι βασιλιάδες και οι άρχοντες, όταν πεθαίνουν, παραδίνονται στα χέρια των κουκουλωμένων ιερέων του Αυτό απαιτει ο νόμος και το έθιμο. Και όπου να 'ναι οι ιερείς θα έρθουν να πάρουν και τη γυναίκα σου».

«Μα η Ελαίηθ δεν ειναι νεκρή», διαμαρτυρήθηκε ο νεαρός Φάριομ για τρίτη ή τέταρτη φορά με ανήμπορη απελπισία. «Φταιει η πάθησή της, που την κάνει να μοιάζει τόσο με πεθαμένη. Αλλες δυο φορές στο παρελθόν έχει χάσει έτσι τις αισθήσεις της Τότε τα μάγουλά της χλωμιάζουν και η καρδιά της χτυπά τόσο σιγανά που η όψη της δυσκολα ξεχωρίζει από εκείνη του τάφου· αλλά και τις δυο φορες συνήλθε ύστερα από λιγες ώρες».

Ο πανδοχεας κοίταξε με μεγάλη δυπιστια προς το κορίτσι που ήταν ξαπλωμενο, χλωμό κι ασάλευτο σαν κομμένο κρίνο, στο κρεβάτι της φτωχικής σοφίτας του πανδοχειου

«Στην περίπτωση αυτή δε θα 'πρεπε να τη φέρεις στη Ζουλ Μπα Σάιρ» παρατήρησε, γουρλώνοντας με ειρωνεία τα μάτια του. «Ο γιατρός που ήρθε γνωμάτευσε ότι η γυναίκα σου είναι νεκρή και ο θάνατός της αναφέρθηκε ήδη στους ιερείς. Είναι υποχρεωτικό τώρα να μεταφερθεί στο ναό του Μορντίγκιαν»

«Μα εμείς είμαστε ξένοι, περαστικοί μονάχα για μια νύχτα. Ήρθαμε από τη γη του Ζυλάκ, μακριά στο βορρά και σήμερα το πρωί θα ξεκινούσαμε για να διασχίσουμε το Τασούουν με προορισμό μας το Φαραάντ, την πρωτεύουσα του Γιόρος κοντά στις νότιες θάλασσες. Σίγουρα ο θεός σας δεν μπορεί να έχει απαίτηση να πάρει την Ελαίηθ, έστω κι αν ήταν στ' αλήθεια νεκρή»

«Όλοι όσοι πεθαίνουν στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ ανήκουν στον Μορντίγκιαν», τόνισε αποφθεγματικά ο πανδοχέας. «Οι ξένοι δεν αποτελούν εξαίρεση. Το σκοτεινό στόμα του ναού του χάσκει αιώνια και κανένας άντρας, καμιά γυναίκα και κανένα παιδί σ' όλα αυτά τα χρόνια δεν ξέφυγε ποτέ από αυτό. Το κάθε θνητό σαρκίο, όταν έρθει η ώρα του, πρέπει να γίνει τροφή για το θεό».

Ο Φάριομ ανατρίχιασε με αυτή τη γλοιώδη και στομφώδη δήλωση.

«Είχα ακούσει κάτι αόριστες φήμες για τον Μορντίγκιαν, σαν θρύλο που αναφέρουν οι περαστικοί από το Ζυλάκ», παραδέχτηκε. «Αλλά είχα ξεχάσει τ' όνομα της πόλης του. Η Ελαίηθ κι εγώ ήρθαμε εντελώς αμέριμνοι στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ. Αλλά ακόμη κι αν το ήξερα, θα δυσκολευόμουν να πιστέψω σ' αυτό το φοβερό έθιμο που αναφέρεις. Τι είδους θεός είναι αυτός, που μιμείται τις ύαινες και τα όρνια; Σίγουρα δεν μπορεί να είναι θεός, αλλά ένας

δαίμονας που τρέφεται με τους νεκρούς»

«Για πρόσεχε τα λόγια σου, γιατί αυτά που λες είναι σχεδόν βλάσφημα», παρατήρησε αυστηρά ο πανδοχέας. «Ο Μορντίγκιαν είναι αρχαίος και παντοδύναμος σαν το ίδιο το θάνατο. Ήδη τον λάτρευαν και σε προγενέστερες ηπείρους, πριν καν η Ζοθίκ αναδυθεί από τα κύματα. Χάρη σ' αυτόν γλιτώνουμε από τη σήψη και τα σκουλήκια. Όπως οι κάτοικοι άλλων χωρών χαρίζουν τους νεκρούς τους στις αχόρταγες φλόγες, εμείς εδώ στη Ζουλ Μπα-Σάιρ τους προσφέρουμε στο θεό.

»Είναι φοβερός ο ναός του, ένας τόπος τρόμου και ζοφερών σκιών, όπου ο ήλιος δεν τον βλέπει ποτέ. Εκεί μεταφέρονται οι νεκροί από τους ιερείς και τοποθετούνται σ' ένα τεράστιο τραπέζι για να περιμένουν την επίσκεψη του Μορντίγκιαν από την αβυσσαλέα κρύπτη όπου κατοικεί. Κανένας ζωντανός εκτός από τους ιερείς δεν τον έχει δει ποτέ. Και τα πρόσωπα των ιερέων είναι κρυμμένα πίσω από ασημένιες μάσκες, ακόμη και τα χέρια τους είναι σκεπασμένα έτσι ώστε να μην μπορούν να δουν μάτια θνητών εκείνους που έχουν αντικρίσει τον Μορντίγκιαν»

«Όμως υπάρχει και βασιλιάς στη Ζουλ Μπα-Σάιρ, έτσι δεν είναι; Θ' απευθύνω έκκληση σ' αυτόν για να επανορθώσει τούτη την αποτρόπαιη και φριχτή αδικία. Αυτός σίγουρα θα με ακούσει».

«Βασιλιάς μας είναι ο Πλενκόρ, αλλά αποκλείεται να σε βοηθήσει ακόμη κι αν είχε όλη την καλή διάθεση. Ούτε που θα δώσει καν σημασία στην έκκλησή σου. Ο Μορντίγκιαν είναι πάνω από κάθε βασιλιά και ο νόμος του είναι απαράβατος. Άκου —οι ιερείς έφτασαν κιόλας.»

Ο Φάριομ, με παγωμένη την καρδιά από το θα-

νάσιμο τρόμο και τη σκληρότητα της μοίρας που απειλούσε τη νεαρή γυναίκα του σε τούτη την ά γνωστη πόλη του εφιάλτη, άκουσε δυσοίωνα, σιγανά τριξίματα να ανεβαίνουν τις σκάλες που οδηγούσαν στη σοφίτα του πανδοχείου.

Οι ήχοι πλησίασαν με αφύσικη ταχύτητα και τέσσερις παράξενες μορφές μπήκαν στο δωμάτιο Ηταν βαριά ντυμένες με πένθιμα πορφυρα ράσα και τα πρόσωπά τους ήταν σκεπασμένα με πελώριες ασημένιες μάσκες, φτιαγμένες έτσι ώστε να μοιάζουν με άσαρκα κρανία.

Ηταν αδύνατο να μαντέψει κανείς την αληθινή τους όψη γιατί, όπως είχε αναφέρει και ο πανδοχέας ακόμη και τα χέρια τους ήταν σκεπασμένα με γάντια που δεν ξεχώριζαν στα δάχτυλα Τα πορφυρόχρωμα ράσα τους έπεφταν με φαρδιές πτυχές και σέρνονταν γύρω από τα πόδια τους σαν ξετυλιγμένα σάβανα Υπήρχε κάτι το φρικαλέο στην όλη εμφάνιση τους, αν και γι' αυτό ελάχιστα ευθύνονταν οι μακάβριες μάσκες τους. Η φρίκη που σου προξενούσαν οφειλόταν ως ένα σημείο στην ίδια την αφύσικη, μουλωχτή στάση τους και τη θηριώδη λυγεράδα των κινήσεων τους, που δε φαίνονταν να παρεμποδίζονται από τα βαριά και άβολα άμφιά τους.

Μαζί τους κουβαλούσαν ένα περίεργο φέρετρο φτιαγμένο από πλεχτούς πέτσινους ιμάντες, με πλαίσιο και χειρολαβές από τερατώδη κόκαλα Οι ιμάντες ήταν λιγδιασμένοι και μαυρισμένοι σαν να είχαν γνωρίσει πολλά χρόνια επικήδειας χρήσης Δίχως να πουν λέξη στον Φάριομ ή τον πανδοχέα και χωρίς την παραμικρή χρονοτριβή ή άλλες τυπικότητες, οι ιερείς προχώρησαν προς το κρεβάτι ο που ήταν ξαπλωμένη η Ελαίηθ.

Ο Φάριομ, αδιαφορώντας για το κάτι παραπάνω από φοβερό παρουσιαστικό τους και εντελώς φρενιασμένος από τη θλίψη και την οργή, τράβηξε από τη ζώνη του ένα μικρό μαχαίρι, που ήταν και το μοναδικό όπλο του Αγνοώντας την προειδοποιητική κραυγή του πανδοχέα, ο νεαρός ρίχτηκε ακάθεκτος στις κουκουλωμένες μορφές. Ήταν γρήγορο και δυνατό παλικάρι και επιπλέον φορούσε ελαφρά και εφαρμοστά ρούχα που φαινομενικά έδιναν κάποιο μικρό πλεονέκτημα στις κινήσεις του

Οι ιερείς στέκονταν με γυρισμένη την πλάτη αλλά, λες και είχαν προβλέψει την κάθε του κίνηση, δυο από αυτούς στριφογύρισαν με τη σβελτάδα τίγρης, αφήνοντας απότομα τα κοκάλινα χερούλια που κρατούσαν Ο ένας, μ' ένα χτύπημα που μόλις και το προλάβαινε το μάτι στη φιδίσια γρηγοράδα του, τίναξε το μαχαίρι από το χέρι του Φάριομ. Υστερα του ρίχτηκαν και οι δυο, αναγκάζοντάς τον να υποχωρησει κάτω από τα φοβερά σαρωτικά χτυπήματα των σκεπασμένων χεριών τους που τον πέταξαν στην άλλη άκρη της σοφίτας, σε μια άδεια γωνιά. Ζαλισμένος από το βρόντο του ο Φάριομ έμεινε για κάμποσα λεπτά αναίσθητος.

Ξαναβρίσκοντας μουδιασμένα τις αισθήσεις του, τα μάτια του θόλωσαν πάλι μόλις τ' άνοιξε, γιατί το πρώτο που αντίκρισε ηταν το πρόσωπο του χοντρού πανδοχέα. Ήταν σκυμμένο από πάνω του σαν στρογγυλό κερόχρωμο φεγγάρι.

Η σκέψη της Ελαίηθ, πιο οδυνηρή κι από μαχαιριά, τον ξανάφερε στη δυσάρεστη πραγματικότητα. Ύστερα το βλέμμα του περιεργάστηκε φοβισμένα το σκιερό δωμάτιο· είδε ότι οι σαβανοντυμένοι ιερείς είχαν αναχωρήσει και ότι το κρεβάτι της Ελαίηθ ήταν τώρα άδειο Στ' αυτιά του έφτασε η

στομφώδης και πένθιμη φωνή του πανδοχέα.

«Οι ιερείς του Μορντίγκιαν είναι φιλεύσπλαχνοι και παραβλέπουν την παραφροσύνη και την ταραχή εκείνων που έχασαν πρόσφατα κάποιο δικό τους πρόσωπο. Είσαι τυχερός που δείχνουν συμπόνια και κατανόηση για τις αδυναμίες των θνητών».

Ο Φάριομ τινάχτηκε πάνω λες και το μωλωπισμένο και πονεμένο κορμί του ε΄χε αρπάξει ξαφνικά φωτιά. Κοντοστέκοντας μονάχα για να ξαναμαζέψει το μαχαίρι του που ήταν πεσμένο στο πάτωμα ορμησε προς την πόρτα. Αλλά εκεί τον σταμάτησε το λιγδιάρικο χέρι του πανδοχέα, που σφιχτηκε στον ώμο του.

«Προσεξε καλά μηπως και ξεπεράσεις τα όρια του οίκτου του Μορντίγκιαν. Ειναι πολυ κακό το ν ακολουθεί κανεις τους ιερείς του — και ακόμη χειρότερο το να μπαίνει απρόσκλητος στα θανατερά και ιερά σκοτάδια του ναού του».

Ο Φάριομ ουτε που άκουσε καν τη συμβουλή. Λευτερωθηκε μ` ένα βιαιο τράβηγμα από τα οιχαμερά δάχτυλα του άλλου και γύρισε να φύγει αλλά και πάλι το ίδιο χέρι τον συγκράτησε.

«Πλήρωσέ μου τουλάχιστον αυτά που μου χρωστάς για φαγητό και ύπνο πριν φύγεις» του είπε ο πανδοχέας. «Εξάλλου υπάρχει και το θέμα της αμοιβής του γιατρου, αλλά μπορω να το τακτοποιήσω κι αυτό αν μου αφήσεις το σχετικο ποσό. Πλήρωσε τώρα — γιατι δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα ξαναγυρίσεις».

Ο Φάριομ τράβηξε το πουγκί που περιείχε όλο το βιος του και γέμισε με νομισματα, δίχως καν να τα μετρήσει, το άπληστο χέρι που απλώθηκε μπροστά του. Δίχως λέξη αποχαιρετισμού η έστω μια

ματιά πισω του, κατέβηκε τρέχοντας τις μουχλιασμένες και τριζάτες σκάλες του σαρακοφαγωμένου πανδοχείου σαν να τον κέντριζε κάποιος δαίμονας και όρμησε έξω στα μισοσκότεινα και φιδογυριστά σοκάκια της Ζουλ- Μπα-Σάιρ.

Ίσως η πόλη να μην ξεχώριζε και πολύ από τις άλλες, πέρα από το ότι ήταν πιο παλιά και ζοφερή. Αλλά στον Φάριομ, χαμένος όπως ήταν στις εσχατιές της οδύνης του, οι δρόμοι που ακολουθούσε φάνταζαν σκυθρωποι σαν υπόγεια λαγουμια που τον οδηγούσαν προς κάποιο μυστηριακό και τερατώδες νεκροφυλάκιο.

Ο ήλιος είχε κιόλας σκάσει μύτη πάνω από τις στέγες των ψηλότερων σπιτιων, αλλά στον νεαρό φαινόταν πως δεν υπήρχε άλλο φως εκτός από εκείνο το λιγοστό μελαγχολικό τρεμοφέγγισμα που μπορεί να έφτανε ως κάτω στα νεκρικά βάθη. Οι ντόπιοι κάτοικοι ίσως να μην ξεχώριζαν σε τιποτα από τους άλλους ανθρώπους, αλλά εκείνος τους έβλεπε πίσω από ένα εχθρικό πρίσμα, σαν βρικόλακες και δαίμονες που πηγαινοέρχονταν εκτελώντας τα όποια φρικαλέα καθήκοντα απαιτει μια νεκρόπολη.

Πικρόχολα, μέσα στο σπαραγμό του, ο νους του πέταξε στο προηγούμενο βραδυ που μαζι με την Ελαιηθ είχαν μπει στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ το δειλινό.

Η κοπέλα πήγαινε καβαλα στη μοναδική δρομάδα καμήλα που είχε επιζησει από το ταξίδι τους στη βόρεια έρημο, ενώ εκεινος βάδιζε δίπλα της, εξαντλημένος αλλά ευχαριστημένος. Με τις ρόδινες και πορφυρές πινελιές του λυκόφωτος να βαφουν τα τειχη και τους θόλους με τα όλο και πιο λαμπρά χρυσαφένια μάτια των παραθύρων της, η Ζουλ-Μπα-Σάιρ φάνταζε σαν κάποια πανέμορφη και ανώ

νυμη πόλη του ονείρου. Οι δυο τους σκόπευαν να ξαποστάσουν για μια δυο μέρες εκεί πριν ξαναπά-ρουν το μακρύ, κοπιαστικό δρόμο τους προς το Φα-ραάντ στο Γιόρος.

Μονάχα η ανάγκη τούς είχε σπρώξε. στο να επι-χειρησουν αυτό το ταξιδι Ο Φάρ.ομ, ένας φτωχός νεαρός από αριστοκρατική γενιά, είχε εξορ.στεί ε-ξα.τιας των πολ.τικων και θρησκευτικών πεποιθή-σεων της φαμίλιας του, που δε φαίνεται να συμφω-νουσαν μ εκεινες του παντοδυναμου αυτοκράτο-ρα Καλλέπος Ετσ., παίρνοντας μαζί και τη νιόνυμ-φη γυναικα του, ο Φάριομ είχε ξεκινήσει για το Γιο-ρος Εκει ε.χαν ήδη εγκατασταθεί ορισμένα φιλ.κα παρακλαδια της φαμιλιας του και οι δυο τους θα ήταν ευπρόσεκτοι.

Ειχαν ταξιδέψει μαζί μ' ένα μεγάλο καραβάνι εμπόρων που τραβουσε γραμμή νότια προς το Τα-σουουν Αλλά πέρα από τα σύνορα του Ζυλάκ, στις κόκκινες άμμους της ερήμου του Κελότ, το καρα-βανι τους είχε δεχτει επίθεση ληστών, που είχαν σφάξει πολλά από τα μέλη του και είχαν διασκορπι-σει τα υπόλοιπα Ο Φάριομ και η γυναίκα του ειχαν καταφέρε. να ξεφυγουν με τις δρομάδες τους, αλ-λά μετά ειχαν βρεθει χαμένοι και μόνοι στην ερη-μο Μην καταφέρνοντας να ξαναβρούν το δρόμο τους προς το Τασουουν, είχαν ακολουθήσει μια διαφορετική δ.αδρομή που περνούσε από τη Ζουλ Μπα-Σαιρ. Η τελευταία ήταν μια περιτειχισμένη με-γαλούπολη στις νοτιοδυτικές παρυφές της ερη-μου, που δε συμπεριλαμβανόταν στο αρχικό τους δρομολόγιο.

Φτάνοντας στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ είχαν διαλέξει για λόγους οικονομίας να μείνουν σ' ένα πανδο-χείο της πιο φτωχικής συνοικίας Εκεί, στη διάρ-

κεια της νύχτας, η Ελαιηθ είχε πάθει την τρίτη κρί-ση καταληψίας από τις οποίες υπεφερε Στις προη-γουμενες κρ.σε.ς, που είχαν συμβει πριν παντρευ-τεί τον Φάριομ, οι γιατροί του Ζυλάκ είχαν διαγνώ-σει την αληθινη φυση τους και τις ε.χαν ανακουφί-σει με την κατάλληλη θεραπεία Έλπιζαν ότι η πά-θηση δε θα ξαναεκδηλωνόταν.

Τούτη η τρίτη κρίση είχε σίγουρα σαν αιτία της την εξάντληση και τις ταλα.πωρίες του ταξιδιου Ο Φάριομ ήταν σίγουρος ότι η Ελαιηθ θα συνερχό-ταν αλλά ένας γ.ατρός της Ζουλ-Μπα-Σάιρ, που ει-χε βιαστεί να καλέσει ο πανδοχέας, επέμενε ότι η Ελαιηθ ήταν στ' αλήθεια νεκρή. Έτσι, συμμορφού-μενος στον παράξενο νόμο της πόλης τους, είχε αμέσως αναφέρει το θάνατό της στους ιερείς του Μορντίγκιαν. Οι αλλόφρονες διαμαρτυρίες του άν-τρα της είχαν αγνοηθεί εντελώς.

Μια δ.αβολική μοιρα φαινόταν να τους καταδιώ-κει από την αρχή στην όλη αυτή σειρά των περιστα-τικών. Σαν αποτέλεσμα της νεκρικής όψης που της έδινε η πάθησή της, η Ελαίηθ, αν και ακόμη ζωντα-νή, είχε πέσει τώρα στα χέρια των πιστών του θεού των νεκρών Ο Φάριομ αναλογιζόταν αυτή τη κακή μοιρα σχεδόν μέχρι τρέλας, καθώς διέσχιζε με μα-νιακη, άσκοπη βιάση τους μόνιμα φιδογυριστούς και γεμάτους πλήθη δρόμους της πόλης.

Έτσι όπως γυρόφερνε σαν τρελός στους δρό-μους, στις δυσάρεστες πληροφορίες που είχε πά-ρε. από τον πανδοχέα έρχονταν να προστεθούν ο-λοένα και περισσότερο. από τους μισοξεχασμέ-νους θρύλους που είχε ακούσει στο Ζυλακ Κακή κα. ζοφερή ήταν πράγματι η φημη της Ζουλ- Μπα-Σάιρ και απορούσε πώς ήταν δυνατό να το έχε. ξε-χάσε.' κα. βλαστήμησε τον εαυτό του με βαριές κα-

τάρες γι' αυτή την πρόσκαιρη αλλά μοιραία λησμονιά. Καλύτερα αυτός και η Ελαίηθ να είχαν πεθάνει στην έρημο παρά να περάσουν τις πλατιές πύλες που έχασκαν πάντοτε ανοιχτές, περιμένοντας τη λεία τους, όπως ήταν το έθιμο στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ.

Η πόλη ήταν σπουδαίο εμπορικό κέντρο και στο παζάρι της έφταναν πολλοί ξένοι ταξιδιώτες, αλλά δεν έμεναν πολύ εξαιτίας της αποκρουστικής θρησκείας του Μορντίγκιαν, του αθέατου νεκροφάγου θεού, για τον οποίο πίστευαν ότι μοιραζόταν την τροφή του με τους κουκουλωμένους ιερείς. Λέγανε ακόμη ότι τα πτώματα έμεναν για μέρες στο σκοτεινό ναό και ότι δεν καταβροχθίζονταν παρά μονάχα όταν άρχιζε η σήψη.

Και οι άνθρωποι ψιθύριζαν ότι συνέβαιναν ακόμη πιο απαίσια πράγματα από τη νεκροφαγία. Μιλούσαν για βλάσφημες τελετουργίες που τελούνταν στις γεμάτες δαίμονες κρύπτες και για ακατονόμαστες χρήσεις που εύρισκαν οι νεκροί πριν τους ζητήσει ο Μορντίγκιαν.

Σε όλους τους μακρινούς τόπους η μοίρα εκείνων που πέθαιναν στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ αποτελούσε έκφραση τρόμου και κατάρας. Αλλά για τους κατοίκους τούτης της πόλης, που είχαν γεννηθεί με την πίστη του νεκροφάγου θεού, ήταν απλώς ο συνηθισμένος και αναμενόμενος τρόπος απαλλαγής από τους νεκρούς. Μνήματα, τάφοι, κατακόμβες, νεκρικές πυρές και όλοι οι παρόμοιοι μπελάδες γίνονταν περιττοί χάρη σ' αυτή την εξαιρετικά πρακτική θεότητα.

Ο Φαριομ ξαφνιάστηκε φοβερά βλέποντας τους κατοίκους της πόλης να περιφέρονται αμέριμνα εδώ κι εκεί, εκτελώντας τις συνηθισμένες καθημερινές απασχολήσεις τους. Αχθοφόροι περνούσαν με

τις πλάτες τους φορτωμένες μπαγκάζια με είδη νοικοκυριού. Έμποροι κάθονταν σταυροπόδι μπροστά στα μαγαζιά τους όπως συνηθίζουν όλοι οι έμποροι παντού. Αγοραστές και πωλητές παζάρευαν στις αγορές. Γυναίκες χαχάνιζαν και φλυαρούσαν στα κατώφλια. Μονάχα χάρη στους φαρδιούς κόκκινους, μαύρους και βιολετιούς μανδύες και στην παράξενη, άξεστη προφορά τους μπορούσες να ξεχωρίσεις τους ντόπιους από τους ξένους σαν τον ίδιο.

Η σκοτεινιά του εφιάλτη άρχισε να διαλύεται από τις αισθήσεις του και σιγά σιγά, καθώς συνέχιζε το δρόμο του, αυτό το θέαμα της καθημερινής ζωής που έσφυζε ολόγυρα του τον βοήθησε να συνέλθει κάπως από την ανείπωτη ταραχή και την απελπισία του. Τίποτε δεν μπορούσε να επανορθώσει τη φρίκη του χαμού της γυναίκας του και την αποτρόπαιη μοίρα που απειλούσε την Ελαίηθ. Αλλά τώρα, με την ψυχρή λογική που γεννά η σκληρή αναγκαιότητα, άρχισε να συλλογίζεται το εκ πρώτης όψεως άλυτο πρόβλημα της διάσωσής της από το ναό του δαιμονικού θεού.

Για να μην υποψιαστεί κανείς τις σκέψεις που ταλάνιζαν την ψυχή του, ο Φαριομ φρόντισε να χαλαρώσει τα χαρακτηριστικά του και να λιγοστέψει τους πυρετικούς διασκελισμούς του σε πιο ήρεμο βηματισμό. Ύστερα, με τη δικαιολογία ότι ενδιαφερόταν τάχα για τις πραμάτειες ενός πωλητή αντρικών φορεσιών, έπιασε μαζί του κουβέντα για τη Ζουλ-Μπα-Σάιρ και τα έθιμά της και έκανε τις φυσιολογικές ερωτήσεις που μπορεί να έκανε ο κάθε ταξιδιώτης από μακρινή χώρα.

Ο έμπορος ήταν ομιλητικός και ο Φαριομ σύντομα πληροφορήθηκε από αυτόν την τοποθεσία του

ναού του Μορντίγκιαν που ορθωνε τον όγκο του στην καρδιά της πόλης. Εμαθε ακόμη ότι ο ναός παρεμενε ανοιχτός και προσιτος ολες τις ώρες της μέρας και της νύχτας και ότι οι άνθρωποι ήταν ελευθεροι να περιφέρονται στο χωρο του. Δε γίνονταν ωστόσο λατρευτικές τελετές πέρα από ορισμένες τελετουργιες που τελουνταν από το ιερατείο. Ωστοσο λίγοι ειχαν τη διάθεση να μπουν σ' εκείνο τον ιερό τοπο εξαιτίας μιας παλιάς πρόληψης που έλεγε ότι ο κάθε ζωντανός που θα διατάρασσε τα σκοτάδια του ναου του θα ξαναγύριζε σύντομα εκει σαν τροφη του θεού.

Φαίνεται ότι ο Μορντίγκιαν ήταν μια αγαθοεργη θεότητα για τα μάτια των κατοίκων της Ζουλ-Μπα-Σάιρ. Ήταν αρκετα περιεργο, αλλά δεν του απέδιδαν καμιά προσωπική ιδιότητα. Κατά κάποιο τρόπο τον έβλεπαν σαν μια απρόσωπη δύναμη, συγγενική με τα στοιχεία της φύσης —μια καταλυτική και εξαγνιστική δύναμη σαν τη φωτιά.

Οι ιεροφάντες του ήταν το ίδιο μυστηριώδεις. Ζουσαν μόνιμα στο ναό απ' όπου έβγαιναν μονάχα για να εκτελέσουν τα νεκρικά τους καθήκοντα. Κανένας δεν ήξερε τον τρόπο που επιλέγονταν γι' αυτό το λειτουργημα, αλλά πολλοί πίστευαν ότι αποτελουνταν από άντρες και γυναίκες και έτσι κατάφερναν ν' ανανεώνουν τις τάξεις τους από γενιά σε γενιά διχως εξωτερικές επαφές.

Άλλοι είχαν τη γνώμη ότι δεν ήταν καν ανθρώπινα πλάσματα, αλλά μια τάξη από καταχθόνιες οντότητες που ζούσαν αιώνια και τρέφονταν με πτώματα όπως και ο ίδιος ο θεός τους. Εξαιτίας αυτής της τελευταίας αντίληψης, εδώ και λίγα χρόνια είχε ιδρυθεί μια μικρή αίρεση και μερικοί πίστευαν ότι ο Μορντίγκιαν ήταν απλό δημιούργημα της φαντασίας και ότι στην πραγματικότητα οι μόνοι που έτρωγαν τους νεκρους ήταν οι ιερείς. Ο έμπορος, αναφερόμενος σ' αυτή την αίρεση, βιάστηκε να την αποκηρυξει με ευλαβη αποδοκιμασία.

Ο Φάριομ φλυάρησε για λιγο ακομη σχετικά και με άλλα θέματα και μετά συνέχισε το δρομο του στην πόλη, τραβώντας προς το ναό σε όσο πιο ευθεία γραμμή του επέτρεπαν τα φιδογυριστά σοκάκια. Δεν είχε ακόμη κανένα σαφές σχέδιο κατά νου, αλλά ήθελε να κάνει μια πρωτη αναγνώριση της περιοχής.

Απ' όσα είχε πει ο έμπορος, η μόνη ενθαρρυντικη λεπτομέρεια ήταν το ανοιχτό του ναού και η ελευθερια εισόδου σε όποιον ειχε το κουράγιο να μπει. Η σπανιότητα των επισκεπτών, όμως, θα έκανε τον Φάριομ να ξεχωριζει σαν τη μύγα στο γάλα και, πάνω απ' όλα, ήθελε ν' αποφύγει να τραβήξει την προσοχή. Από την άλλη μεριά, οποιαδήποτε απόπειρα αρπαγής πτωμάτων από το ναό ήταν προφανως μια πράξη ανηκουστη — κάτι τόσο θρασυ που οι κάτοικοι του Ζουλ-Μπα-Σάιρ δεν μπορούσαν καν να το φανταστούν. Έτσι, χάρη στην ιδια την τολμηρότητα του σχεδίου του, μπορει να μην προκαλούσε υποψίες και να κατάφερνε να σώσει την Ελαίηθ.

Τα σοκάκια που ακολουθούσε γίνονταν ολοένα και πιο κατηφορικά και στενά· ήταν τα πιο σκοτεινά και ελικοειδή που ειχε συναντήσει ως τώρα. Για ένα διάστημα φοβήθηκε ότι είχε χάσει το δρόμο του και ηταν έτοιμος να ζητήσει οδηγιες από τους περαστικους όταν είδε τέσσερις ιερεις του Μορντιγκιαν να βγαίνουν από ενα παμπάλαιο στενοσόκακο ακριβώς μπροστά του. Στα γαντοφορεμένα χέρια τους κρατούσαν ένα από τα περίεργα σαν φορεια

φέρετρα από δέρμα και κόκαλα.

Στο φέρετρο ήταν ξαπλωμένο το κορμί μιας κοπέλας και σε μια στιγμή πανικού και ταραχής, ο Φάριομ νόμισε ότι ήταν η Ελαίηθ. Το φόρεμα της κοπέλας, αν και λιτό, ήταν από κάποιο σπάνιο κι εξωτικό ύφασμα. Το πρόσωπό της, χλωμό σαν της Ελαίηθ, ήταν πλαισιωμένο από μπούκλες που θυμίζαν τα βαριά πέταλα της μαύρης παπαρούνας. Η καλλονή της, φλογερή και φιλήδονη ακόμη και στο θάνατο, διέφερε από την ξανθή αγνότητα της Ελαίηθ όσο και οι κρίνοι των τροπικών από τους νάρκισσους.

Σιωπηλά και φροντίζοντας να κρατά κάποια διακριτική απόσταση, ο Φάριομ ακολούθησε τις σκυθρωπές κουκουλοφόρες μορφές και το άψυχο φορτίο τους.

Έβλεπε ότι οι άνθρωποι παραμέριζαν με περίδεή και αναμφισβήτητη βιάση για να περάσει το φέρετρο, ενώ οι δυνατές φωνές των πραματευτάδων και εκείνων που παζάρευαν χαμήλωναν απότομα καθώς οι ιερείς περνούσαν από δίπλα τους. Το αυτί του Φάριομ έπιασε κάποιες ψιθυριστές κουβέντες δύο ντόπιων και έτσι πληροφορήθηκε ότι η νεκρή ήταν η Αρκτέλα, κόρη του Κουαος, ενός ανώτερου ευγενή και δικαστή της Ζουλ-Μπα-Σάιρ.

Η κοπέλα είχε πεθάνει πολύ απότομα και μυστηριωδώς από κάποια αιτία άγνωστη στους γιατρούς, τόσο γοργά που η αρρώστια δεν είχε προλάβει να σημαδέψει ή να χαλάσει στο ελάχιστο την ομορφιά της. Υπήρχαν και μερικοί που πίστευαν ότι μάλλον κάποιο φαρμάκι που δεν άφηνε ίχνη παρά μια αρρώστια ήταν η αιτία του θανάτου της· άλλοι πάλι θεωρούσαν την κοπέλα θύμα κακόβουλης μαγείας.

Οι ιερείς συνέχιζαν σταθερά το δρόμο τους και ο Φάριομ τους ακολουθούσε όσο καλύτερα μπορούσε σ' εκείνο το φοβερό δαιδαλώδη λαβύρινθο των δρόμων. Η διαδρομή γινόταν πιο κατηφορική, χωρίς όμως να διακρίνονται καθαρά τα χαμηλότερα επίπεδα της πόλης, ενώ τα σπίτια φαίνονται να στριμώχνονται ολοένα και περισσότερο σαν να ζαρώναν φοβισμένα στο χείλος κάποιου γκρεμού.

Τελικά ο νεαρός έφτασε πίσω από τους μακάβριους οδηγούς του σε μια κυκλική βουλιαγμένη πλατεία στην καρδιά της πόλης. Εκεί ο ναός του Μορντιγκιαν ορθωνόταν μοναχικός και απομονωμένος ανάμεσα σε πλακόστρωτα από σκυθρωπό όνυχα και πένθιμους κέδρους που τα φυλλώματά τους ήταν μαυρισμένα σαν από τους προσκολλημένους εκεί ίσκιους των νεκρών που είχαν κληρονομήσει από πεθαμένους αιώνες.

Το ίδιο το κτίριο ήταν φτιαγμένο από μια παράξενη πέτρα με τη μαυριδερή μελιτζανιά απόχρωση της νεκρικής σήψης, μια πέτρα που απωθούσε το λαμπρό φως του μεσημεριού, το πλούσιο χρώμα της αυγής ή τη φαντασμαγορία του ηλιοβασιλέματος. Ήταν ένα κτίσμα χαμηλό, δίχως παράθυρα, που έμοιαζε με τερατώδες μαυσωλείο. Οι πύλες του έχασκαν φασματικά ανοιχτές στο μισόφωτο των κέδρων.

Ο Φάριομ παρακολούθησε τους ιερείς μέχρι πού χάθηκαν μέσα στις πύλες, κουβαλώντας τη νεκρή Αρκτέλα, σαν φαντάσματα που μετέφεραν κάποιο φασματικό φορτίο. Το πλατύ πλακόστρωτο ανάμεσα στα στριμωγμένα σπίτια και το ναό ήταν έρημο, αλλά δεν τόλμησε να το διασχίσει στο ζωηρό φως της αποκαλυπτικής λιακάδας.

Κάνοντας ένα γύρο στην περιοχή, παρατήρησε

ότι υπήρχαν και μερικές άλλες είσοδοι στο μεγάλο ναό όλες ανοιχτές και αφρούρητες. Δεν υπήρχε ί-χνος ζωής γύρω στο κτίριο αλλ' ανατρίχιασε στη σκέψη του τι μπορεί να κρυβόταν πίσω από εκεί-νους τους τοίχους, όπως το τσιμπούσι των σκουλη-κιών κρύβεται κάτω από τα μάρμαρα του τάφου.

Σαν να τις ξερνούσε κάποιο νεκροφυλάκιο, οι ει-κόνες από τα αποτρόπαια πράγματα που είχε α-κουστά, παρέλαυναν νοερά μπροστά στα μάτια του εκεί στο ηλιόφωτο. Στη σκέψη ότι η Ελαίηθ ήταν τώρα ξαπλωμένη ανάμεσα στους νεκρούς του να-ού, με τη βρομερή σκιά τέτοιων πλασμάτων από πάνω της, ένιωσε για μια ακόμη φορά να τον κυ-ριεύει η τρέλα. Και ωστόσο, μόλο που τον έτρωγε η ανάγκη να κάνει κάτι, ήταν αναγκασμένος να πε-ριμένει για τα προστατευτικά πέπλα της νύχτας πριν βάλει μπροστά το νεφελώδες και αμφίβολο σχέδιό του να τη σώσει.

Στο μεταξύ η Ελαίηθ μπορεί να ξυπνούσε εκεί ξαφνικά και να πέθαινε στ' αλήθεια από το σοκ της ξαφνικής επαφής με τη θανάσιμη φρίκη του περι-βάλλοντος . ή θα μπορούσε να την περιμένει μια ακόμη φοβερότερη μοίρα, αν ήταν αλήθεια τα όσα ψιθύριζαν οι φήμες...

Ο Άμπνον-Θα, μάγος και νεκρομάντης, συνέ-χαιρε τον εαυτό του για τη συμφωνία που είχε κλεί-σει με τους ιερείς του Μορντίγκιαν. Πίστευε, και ίσως με το δίκιο του, ότι κανένας λιγότερο έξυπνος από τον ίδιο δε θα μπορούσε ποτέ να συλλάβει και να φέρει σε πέρας τις διάφορες διαδικασίες που είχαν κάνει δυνατή τούτη τη συμφωνία. Χάρη σ' αυ-τή, η Αρκτέλα, η κόρη του περήφανου Κουάος θα γινόταν τυφλή σκλάβα του. Κανένας άλλος εραστής, επαναλάμβανε ο Άμπνον-Θα στον εαυτό του, δε θα μπορούσε να είναι τόσο πανούργος για να πετύχει μ' αυτό το κόλπο να κάνει δική του τη γυ-ναίκα που ποθούσε.

Η Αρκτέλα ήταν αρραβωνιασμένη με τον Άλος, ένα νεαρό αριστοκράτη της πόλης, και ήταν προ-φανώς απρόσιτη για τις φιλοδοξίες ενός μάγου. Όμως ο Άμπνον-Θα δεν ήταν κανένας μάγος της σειράς, αλλά μύστης περιωπής, μυημένος στα πιο φοβερά κι απόκρυφα μυστικά της μαύρης τέχνης. Ήξερε μαγγανείες που σκότωναν από μακριά, πιο γοργά και πιο σίγουρα από μαχαίρι ή φαρμάκι. Και γνώριζε ακόμη τις πιο σκοτεινές μαγείες που μπο-ρούσαν ν' αναστήσουν τους νεκρούς, ακόμη και αν ήταν από χρόνια ή αιώνες πεθαμένοι. Έτσι είχε σκοτώσει την Αρκτέλα με τρόπο που κανένας δεν μπορούσε να υποψιαστεί, μ' ένα σπάνιο και ανεπαί-σθητο φίλτρο που δεν άφηνε ίχνη.

Και τώρα το κορμί της περίμενε ανάμεσα στους νεκρούς στο ναό του Μορντίγκιαν. Απόψε, με τη σιωπηρή ανοχή των τρομερών, κουκουλωμένων ιε-ρέων του, θα την ξανάφερνε στη ζωή.

Ο Άμπνον-Θα δεν ήταν γέννημα θρέμμα της Ζουλ-Μπα-Σάιρ αλλά είχε έρθει εδώ πριν πολλά χρόνια από το κακόφημο και σχεδόν μυθικό νησί του Σοτάρ, που βρισκόταν κάπου στ' ανατολικά της μεγάλης ηπείρου Ζοθίκ. Σαν ύπουλο νεαρό όρνιο είχε εγκατασταθεί στην ίδια τη σκιά του νεκροφυ-λάκιου και είχε προκόψει καλά, προσλαμβάνοντας μαθητές και βοηθούς.

Οι δοσοληψίες του με τους ιερείς ήταν πολλές και διάφορες, ενώ η συμφωνία που μόλις είχε κλεί-σει δεν ήταν η πρώτη του είδους της. Οι ιερείς τού είχαν επιτρέψει την προσωρινή χρήση των πτωμά-

των που ανήκαν στον Μορντίγκιαν, με μοναδικό α
ρο ότι οι νεκροί δε θ' απομακρύνονταν από το ναο
για τα οποία νεκρομαντικά του πειράματα Επειδ
αυτό το προνόμιο ήταν κάπως παράτυπο για τη
περίπτωση, ο Άμπνον-Θα είχε καταφύγει στη δω
ροδοκία των ιερέων — όχι όμως με χρήμα, αλλά μ
την υπόσχεση ότι θα τους προμήθευε γενναιόδω
ρα με πράγματα πολύ πιο φθαρτά και απαίσια απ
το χρυσάφι

Η συμφωνία ικανοποιούσε όλα τα μέρη Μετα
τον ερχομό του μάγου τα πτώματα άρχισαν να κα
ταφτάνουν σε μάλλον ασυνήθιστους αριθμούς στο
ναο Έτσι και από το θεό δεν έλειπε η τροφή κα
από τον Άμπνον Θα δεν έλειπε το πειραματικό υλ
κό που χρησιμοποιούσε για τις πιο αποτρόπαιε
μαγείες του

Γενικά ο Άμπνον-Θα ήταν πολύ ευχαριστημε
νος με τον εαυτό του Συλλογιζόταν ακόμη ότι τω
ρα, εκτός από τη μαγική του δύναμη και την πα
νούργα καπατσοσύνη του, ήταν έτοιμος να επιδε
ξει και ένα δίχως προηγούμενο κουράγιο Είχ
σχεδιάσει μια κλοπή που αποτελούσε και την υπε
ρατη ιεροσυλία την αρπαγή από το ναό του νεκρα
ναστημένου κορμιού της Αρκτέλα

Κλοπές σαν αυτή (νεκραναστημένων ή άψυ
χων σωμάτων), καθώς και η ποινή που επέσυρα
ήταν πράγματα που ανήκαν μονάχα στο θρύλο κα
μιά τέτοια δεν είχε γίνει στους τελευταίους αι
νες. Τρίσμοιρη και τρισφοβερή, σύμφωνα με τη
κοινή πεποίθηση, ήταν η μοίρα όλων εκείνων πο
το είχαν επιχειρήσει και αποτύχει Ο νεκρομάντης
δεν αγνοούσε τους κινδύνους του εγχειρήματος
από την άλλη μεριά, οι κίνδυνοι αυτοί ούτε τον απ
θάρρυναν ούτε τον έσκιαζαν.

Οι δυο βοηθοί του, ο Ναργκάι και ο Βέμπα-Τσιθ, γνωρίζοντας τις προθέσεις του, είχαν κάνει με κάθε μυστικότητα τις απαραίτητες προετοιμασίες για την άμεση αναχώρησή τους από τη Ζουλ-Μπα-Σάιρ Το μεγάλο πάθος του μάγου για την Αρκτέλα δεν ήταν η μοναδική αιτία που θα εγκατέλειπε την πόλη Λαχταρούσε και κάποια αλλαγή γιατί τον είχαν κουράσει κάπως τούτοι οι παράξενοι νόμοι που, τελικά, δυσκόλευαν τα νεκρομαντικά του πειράματα, έστω και αν από μια άποψη τα διευκόλυναν. Τώρα ο Άμπνον-Θα σκόπευε να ταξιδέψει νότια και να εγκατασταθεί σε κάποια από τις πόλεις του Τασούουν, μια αυτοκρατορία που φημιζόταν για τις πολυάριθμες και πανάρχαιες μούμιες της

Ήταν σούρουπο τώρα.

Πέντε δρομάδες καμήλες, διαλεγμένες για τη γρηγοράδα τους, περίμεναν στο εσωτερικό προαύλιο του Άμπνον-Θα, ένα ψηλό και μισοερειπωμένο μέγαρο που φαινόταν να γέρνει προς την ανοιχτή κυκλική πλατεία του ναού. Η μια από τις δρομάδες θα κουβαλούσε τα δέματα με τα πιο πολύτιμα βιβλία, χειρόγραφα και μαγικά σύνεργα. Οι υπόλοιπες προορίζονταν να μεταφέρουν τον Άμπνον-Θα, τους δυο βοηθούς του και -την Αρκτέλα.

Ο Ναργκάι και ο Βέμπα-Τσιθ πλησίασαν τον κύριό τους για να τον ενημερώσουν ότι όλα ήταν έτοιμα. Και οι δυο ήταν πολύ νεότεροι από τον Άμπνον-Θα αλλά, όπως κι εκείνος, ήταν ξένοι στη Ζουλ-Μπα-Σάιρ. Κατάγονταν από τους μαυριδερούς και λοξομάτες λαούς του Νάατ, ενός νησιού σχεδόν το ίδιο κακόφημου με το Σοτάρ

«Θαυμάσια», έτριψε τα χέρια του ο νεκρομάντης ενώ οι βοηθοί στέκονταν μπροστά του με χαμηλωμένα τα μάτια αφού έδωσαν την αναφορά τους.

«Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε τη σωστή ώρα
Κάπου ανάμεσα στο ηλιοβασίλεμα και την ανατολ
του φεγγαριού, τότε που οι ιερείς θα ξεφαντώνου
στο βαθύτερο άδυτο. Θα μπούμε στο ναό και θα κ
νουμε ό,τι πρέπει να κάνουμε για την ανάσταση
της Αρκτέλα. Θα έχουν μεγάλο τσιμπούσι απόψε
γιατί ξέρω ότι πολλά από τους νεκρούς θα έχου
π α σιτέψει αρκετά στο μεγάλο τραπέζι στο πάνω
τέμενος και μαζί τους μπορεί να τρώει και ο Μορ
ντίγκιαν. Δεν πρόκειται να έρθει κανείς για να δε
τι κάνουμε»

«Ομως αφέντη» παρατήρησε ο Ναργκάι, ανα
τριχιάζοντας κάτω από το μαργαριταροκόκκινο
ράσο του «είσαι σίγουρος ότι είναι τελικά φρόνιμ
να επιχειρήσουμε αυτό που λες; Πρέπει οπωσδή
ποτε να πάρεις εκείνο το κορίτσι από το ναό; Πα
ντοτε στο παρελθόν έμενες ευχαριστημένος με τ
προσωρινό δάνεισμα που σου επέτρεπαν οι ιερεί
και πάντοτε επέστρεφες τους νεκρούς στην απα
τούμενη άψυχη κατάσταση.

»Είναι σωστό να παραβιάζουμε τώρα το νόμ
του θεού; Ο κόσμος λέει ότι η οργή του Μορντ γ
κιαν, μόλο που σπάνια ξεσπάει, είναι πιο φοβερ
από εκείνη όλων των άλλων θεών. Γι' αυτό και κα
νένας δεν αποτόλμησε να τον κλέψει ποτέ στους
τελευταίους αιώνες, ούτε και προσπάθησε ν' αφαι
ρέσει πτώμα από το ναό του. Λέγεται ότι πριν παρ
πολλά χρόνια, ένας μεγάλος ευγενής της πόλης ε
κλεψε το κουφάρι της γυναίκας που αγαπούσε κα
το έσκασε παίρνοντάς το μαζί του στην έρημο. Αλ
λά οι ιερείς τον κυνήγησαν, τρέχοντας πιο γρήγο
ροι κι από τσακάλια... και η μοίρα που τον περιμένε
είναι κάτι που μονάχα οι θρύλοι τολμούν να ψιθυρί
σουν, και αυτό αόριστα».

«Δε με σκιάζουν ούτε ο Μορντίγκιαν ούτε τα τσιράκια του», απάντησε ο Άμπνον-Θα, μ' έναν αγέρωχο στόμφο στη φωνή του. «Οι δρομάδες μου μπορούν να τρέξουν πιο γρήγορα από τους ιερείς — έστω κι αν δεχτούμε ότι δεν είναι άνθρωποι αλλά δαίμονες, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Εξάλλου, δεν υπάρχουν και πολλές πιθανότητες να μας καταδιώξουν. μετά το αποψινό τους φαγοπότι θα το ρίξουν στον ύπνο σαν παραχορτασμένα όρνια. Και η αυριανή μέρα, πριν ξυπνήσουν, θα μας βρει μακριά στο δρόμο για το Τασουούμ».

«Ο αφέντης έχει δίκιο», παρενέβη ο Βέμπα Τσιθ. «Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε».

«Μα λένε ότι ο Μορντίγκιαν δεν κοιμάται ποτέ», επέμεινε ο Ναργκάι, «και ότι παρακολουθεί με άγρυπνο μάτι το καθετί από εκείνη τη μαύρη κρύπτη του κάτω από το ναό».

«Το έχω ακούσει κι αυτό», τον έκοψε ο Άμπνον-Θα με ξερό τόνο και περισπούδαστο ύφος «αλλά θεωρώ όλες αυτές τις ιδέες σαν απλές δεισιδαιμονίες. Στα όσα ξέρουμε γι' αυτά τα νεκροφάγα όντα, δεν υπάρχει τίποτα που να τις επιβεβαιώνει. Ως τώρα δεν έχω δει ποτέ αυτόν τον Μορντίγκιαν, είτε κοιμισμένο είτε ξύπνιο. αλλά το πιο πιθανό είναι να πρόκειται για κάποιο συνηθισμένο γκούουλ. Γνωρίζω καλά αυτούς τους δαίμονες, τα γκούουλ, και τις συνήθειές τους. Η μόνη τους ουσιαστική διαφορά από τις ύαινες βρίσκεται στην τερατώδη τους μορφή, στο μέγεθος, καθώς και στην αθανασία τους».

«Παρ' όλα αυτά, το θεωρώ κακό να κλέψουμε τον Μορντίγκιαν», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο Ναργκάι.

Τα ευαίσθητα αυτιά του Άμπνον-Θα έπιασαν τα

λόγια του. « Οχ., δεν μπορεΐς να το πεις κλοπή. Ε-
χω εξυπηρετήσει στο έπακρο τον Μορντίγκ.αν κα.
το ιερατείο του και έχω εφοδ.άσει οσο κανένας τc
αποτρόπαιο τραπέζι τους. Εξάλλου, θα τηρήσω κα
τα κάποιο τρόπο τη συμφωνία μας για την Αρκτέλα,
δηλαδή να τους προμηθεύσω ένα καινούριο πτώμα
σε αντάλλαγμα για το νεκρομαντικό μου προνόμιο.
Αυρ.ο κ.όλας ο νεαρός Αλος, ο μνηστήρας της Αρ-
κτέλα θα έχει παρε. τη θέση της μεταξυ των νε
κρων. Πηγαινετε τωρα κα. αφήστε με μόνο, γιατ
πρέπει να προετοιμασω τη μυστ.κή μαγγανε.α πο.
θα κανε. να σαπισει από μεσα η καρδια του Άλος
σαν σκουλήκ που ξυπνά μέσα στον καρπό»

Στον αγων.ωδη και αλλόφρονα Φάριομ εκειν
η ξάστερη μέρα φαινόταν να κυλά φοβερά αργα
σαν ένα πηγμένο από πτώματα ποτάμι.

Μην καταφερνοντας να καταλαγιάσει την αγων.α
που τον έτρωγε, περιπλανιοταν άσκοπα στα κο-
σμοβρ.θη παζαρια μέχρι που οι δυτικοι πύργοι της
πόλης σκοτείν.ασαν σ` έναν ουρανό πορτοκαλιας
φαντασμαγοριας και το λυκόφωτο άρχ.σε ν' απλω-
νεται σαν γκρ.ζα κα. πηχτή θάλασσα ανάμεσα στα
σπίτια. Ύστερα επέστρεψε στο πανδοχειο όπου ε.
χε αρρωστήσε. η Ελαιηθ και παρέλαβε τη δρομάδα
που είχε αφήσει στο στάβλο του.

Διασχ.ζοντας καβάλα τους σκοτεινούς δρό-
μους, πο. τωρα φωτίζονταν μονάχα από τις αμυ-
δρές φλόγες των λυχναρ.ών ή των κεριών πισω α-
πό τα μισόκλειστα παντζούρια, πήρε για μια ακομ
φορά το δρόμο προς το κέντρο της πολης

Το λυκόφωτο είχε αρχίσε. να βαθαίνει σε σκοτα-
δ. όταν έφτασε τελικά στον ανοιχτό χώρο γύρω α-
πό το ναό του Μορντίγκιαν Τα παράθυρα των α-

χοντικών που έβλεπαν προς τα εκεί ήταν σφαλιστά
και αφώτιστα σαν μάτια νεκρών. Ο ίδιος ο ναός, έ-
νας κολοσσ.α.ος μαυρος όγκος, φάνταζε ζοφερός
σαν κάθε άλλο μαυσωλείο κάτω από τ' άστρα που
είχαν αρχίσει να προβάλλουν.

Στους δρόμους δεν κυκλοφορούσε ψυχή και,
μόλο που αυτή η νέκρα εξυπηρετουσε το σχέδιο
του, ο Φάριομ ανατριχ.ασε ν.ωθοντας ένα ρ.γος
θανασ.μης απειλής και μοναξιάς Οι οπλές της κα
μηλας του βροντο.σαν στο λιθόστρωτο με φοβερό
κα. αφύσικο σαματά και σκέφτηκε ότι δεν μπορει
να περνούσε απαρατήρητος απο τ` αυτιά των δαι-
μόνων που καραδοκούσαν άγρυπνοι στη σιγαλιά

Ομως δε σάλευε ψυχή σ' εκείνα τα ζοφερά σκο-
τάδια

Φτάνοντας στο καταφύγιο που πρόσφερε μια
πυκνη συστάδα από γέρ.κους κέδρους, ξεπέζεψε
και έδεσε τη δρομάδα του σ` ένα χαμηλό κλαδί
Φροντιζοντας να μη βγει από τα δέντρα, σαν σκιά
ανάμεσα σε σκ.ές, πλησίασε στο ναό με μεγάλες
προφυλάξεις και έκανε αργά το γύρο του Έτσι
διαπίστωσε ότι και οι τέσσερις πύλες του, που αντι-
στοιχουσαν στ.ς τέσσερις γωνιές της Γης, παρέμε-
ναν ορθάνοιχτες, αφύλαχτες και το ιδιο σκοτε.νές.

Ξαναγυρίζοντας τελικά στην ανατολικη πλευρά
όπου είχε δέσε. την καμηλα του, ζόρισε τον εαυτό
του να βρει το κουράγιο να περάσε. από μια πύλη
που έχασκε κατάμαυρη.

Μολις πέρασε το κατώφλι, τον τύλιξε στη στιγ-
μη ένα απολυτο κα. νοτερό παγερό σκοτάδι. Παν-
τού πλανιοταν μ.α διαχυτη μπόχα σαπιλας και μια
τσίκνα απο καρβουν.ασμένες σάρκες κα. κόκαλα.
Ο Φάριομ ε.χε την εντυπωση ότι βρ.σκόταν σε μια
τεράστια μακρόστενη αίθουσα και προχωρώντας

ψηλαφητά στο δεξιό τοίχο σύντομα έφτασε σε μια απότομη στροφή. Στο βάθος μπροστά διέκρινε μια γαλαζωπή ανταύγεια, σαν από κάποιο κεντρικό άδυτο όπου τέλειωνε η αίθουσα.

Χοντρές κολόνες διαγράφονταν στο φωτεινό φόντο και αντικρύ του, καθώς πλησίαζε, διέκρινε μερικές σκοτεινές και κουκουλωμένες μορφές να περνούν, με το προφίλ τους να θυμίζει πελώρια κρανία. Δυο από αυτές μοιράζονταν το φορτίο ενός ανθρώπινου κορμιού που το κουβαλούσαν στα χέρια. Ο Φάριομ σταματώντας στη σκοτεινή αίθουσα είχε την εντύπωση ότι η διάχυτη μπόχα της σαπίλας στην ατμόσφαιρα δυνάμωσε για λίγες στιγμές για όσο οι δυο μορφές πλησίαζαν και απομακρύνονταν.

Δεν τις ακολούθησε κανένας άλλος και η νεκρική σιγαλιά απλώθηκε πάλι στο ναό. Αλλά ο νεαρός περίμενε γι' αρκετή ώρα διστακτικός και φοβισμένος, πριν αποτολμήσει να συνεχίσει το δρόμο του.

Μια καταθλιπτική ατμόσφαιρα νεκρικού μυστηρίου βάραινε τον αέρα και του έκοβε την ανάσα σαν αποκρουστικές αναθυμιάσεις από κατακόμβες. Τ' αυτιά του έγιναν ανυπόφορα ευαίσθητα και άκουσε μια αχνή οχλοβοή, ένα θόρυβο από υπόκωφες και πνιχτές ομιλίες. Ήταν δυσδιάκριτες και ανάκατες και φαίνονταν να φτάνουν από κάποια υπόγεια κάτω από το ναό.

Τελικά, φτάνοντας κλεφτά στο τέρμα της αίθουσας, κοίταξε επιφυλακτικά πέρα σ' ένα χώρο που πρέπει να ήταν το κυρίως ιερό. Ήταν μια χαμηλοτάβανη, γεμάτη κολόνες αίθουσα, την απεραντοσύνη της οποίας μόλις και άφηναν να διαφανεί οι γαλαζωπές φλόγες που έφεγγαν και τρεμόπαιζαν

σε πολυάριθμα υδριόμορφα αγγεία στηριγμένα πάνω σε λεπτά βάθρα.

Ο Φάριομ δίστασε στο φοβερό εκείνο κατώφλι, γιατί οι ανάκατες δυσωδίες καμένης και σαπισμένης σάρκας ήταν πιο βαριές εδώ, σαν να πλησίαζε στην πηγή τους. Η υπόκωφη οχλοβοή φαινόταν ν' ανεβαίνει τώρα από μια σκοτεινή σκάλα που ανοιγόταν στο πάτωμα, δίπλα στον αριστερό τοίχο. Αλλά, απ' όσο μπορούσε να δει, στην αίθουσα δεν υπήρχε ψυχή και τίποτα δε σάλευε εκτός από τις τρεμουλιαστές φλόγες και τις σκιές.

Ο επισκέπτης ξεχώρισε το σχήμα ενός τεράστιου τραπεζιού στο κέντρο του χώρου, λαξεμένο από την ίδια μαυριδερή πέτρα που ήταν φτιαγμένο και το υπόλοιπο κτίριο. Πάνω στο τραπέζι, μισοφωτισμένα από τις φλόγες στις υδρίες ή σαβανωμένα από τις σκιές, διέκρινε ξαπλωμένα πολυάριθμα ανθρώπινα σώματα, το ένα δίπλα στο άλλο.

Έτσι ο Φάριομ κατάλαβε ότι είχε φτάσει στο μαύρο βωμό του Μορντίγκιαν, εκεί όπου άφηναν σε μεγάλες αράδες τα πτώματα που διεκδικούσε ο θεός.

Ενας ξέφρενος και ασφυκτικός τρόμος αντιπάλευε στα στήθη του με μια ακόμη πιο τρελή ελπίδα. Τρέμοντας πλησίασε στο τραπέζι. Εκεί τον τύλιξε μια νοτερή παγωνιά, που προερχόταν από την ίδια την παρουσία των νεκρών. Το τραπέζι ήταν καμιά δεκαριά μέτρα μακρύ και ψηλό ως τη μέση του, στηριγμένο σε μια ντουζίνα γερά πόδια.

Αρχίζοντας από την πλησιέστερη άκρη του άρχισε να περνά αργά μπροστά από τ' αραδιασμένα κουφάρια, κοιτάζοντας με φόβο τα πρόσωπά τους. Υπήρχαν εδώ πτώματα και από τα δυο φύλα, απ' όλες τις ηλικίες και τάξεις. Καλοντυμένοι ευγενείς

και μεγαλέμποροι ήταν στριμωγμένοι πλάι πλάι με ζητιάνους με βρόμικα κουρέλια. Μερικοί ήταν πρόσφατα πεθαμένοι, ενώ άλλοι φαίνονταν να βρίσκονταν εκεί από μέρες, έχοντας αρχίσει να εκδηλώνουν τα σημάδια της σήψης. Εξάλλου υπήρχαν πολλά κενά στις κανονικές σειρές τους, δείχνοντας ότι ορισμένα πτώματα είχαν αφαιρεθεί από εκεί.

Ο Φάριομ προχώρησε στο μισόφωτο, αναζητώντας το αγαπημένο πρόσωπο της Ελαίηθ. Τελικά, ενώ πλησίαζε στην άλλη άκρη του τραπεζιού και είχε αρχίσει να φοβάται ότι δε θα την έβρισκε ανάμεσα τους, την ανακάλυψε.

Μ' εκείνη τη μυστηριακή χλωμάδα και την ακαμψία της παράξενης πάθησης, η Ελαίηθ ήταν ξαπλωμένη πάνω στη μαύρη πέτρα δίχως την παραμικρή αλλαγή. Μια αίσθηση ευγνωμοσύνης γέμισε την καρδιά του Φάριομ, γιατί ήταν σίγουρος ότι δεν ήταν νεκρή -και ότι δεν είχε ξυπνήσει καθόλου στο φρικαλέο περιβάλλον του ναού. Αν τώρα κατάφερνε να τη μεταφέρει μακριά από την περιοχή της Ζουλ-Μπα-Σάιρ χωρίς να τον πάρουν είδηση, η κοπέλα θα συνερχόταν από την αναισθησία που έμοιαζε με θάνατο.

Εντελώς αφηρημένα παρατήρησε ότι και μια άλλη γυναίκα ήταν ξαπλωμένη δίπλα στην Ελαίηθ και αναγνώρισε την όμορφη Αρκτέλα, τους νεκροπομπούς της οποίας είχε ακολουθήσει σχεδόν ως τις πύλες του ναού. Δεν στάθηκε να της ρίξει δεύτερη ματιά, αλλά έσκυψε γοργά να σηκώσει την Ελαίηθ στα χέρια του.

Την ίδια στιγμή άκουσε μουρμουρητά από σιγανές φωνές· έρχονταν από τη μεριά της πόρτας που είχε περάσει μπαίνοντας στο ιερό. Νομίζοντας ότι

θα ήταν κάποιοι ιερείς εκείνοι που έρχονταν, έπεσε γρήγορα στα τέσσερα και βιάστηκε να κρυφτεί κάτω από το τεράστιο τραπέζι, που πρόσφερε και τη μοναδική κρυψώνα. Ζαρώνοντας πίσω, προς τις σκιές πέρα από τις τρεμουλιαστές ανταύγειες που έριχναν οι ψηλές υδρίες, περίμενε κρυφοκοιτάζοντας πίσω από τα χοντρά σαν κολόνες πόδια.

Οι φωνές δυνάμωσαν και είδε τα περίεργα σανδαλοφορεμένα πόδια και τους μάλλον κοντούς μανδύες τριών ανθρώπων. Οι νεοφερμένοι πλησίασαν στο τραπέζι των νεκρών και στάθηκαν ακριβώς στο σημείο όπου είχε σταθεί κι ο ίδιος μόλις πριν λίγες στιγμές. Δεν μπορούσε να μαντέψει ποιοι ήταν, αλλά οι φορεσιές τους από μαυροκόκκινο ύφασμα δεν ανήκαν σε μανδύες ιερέων του Μορντίγκιαν. Δεν ήταν σίγουρος αν τον είχαν δει και γι' αυτό, συσπειρώνοντας το κορμί του στο χαμηλό χώρο κάτω από το τραπέζι, τράβηξε το μαχαίρι από το θηκάρι του.

Τώρα μπορούσε να ξεχωρίσει τρεις φωνές· η μια επιβλητική και έντονα προστακτική, η άλλη κάπως λαρυγγώδης και βαθιά και η τρίτη στριγγή και ένρινη. Η προφορά τους ήταν ξενική, διαφορετική από εκείνη των κατοίκων της Ζουλ-Μπα-Σάιρ, ενώ οι λέξεις ήταν συχνά άγνωστες στον Φάριομ. Επιπλέον, ένα μεγάλος μέρος της κουβέντας τους ήταν πολύ σιγανό για να το ακούσει.

«...εδώ... στην άκρη», έλεγε η επιβλητική φωνή. «Κάντε γρήγορα. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο».

«Ναι, αφέντη», αποκρίθηκε η τραχιά φωνή. «Αλλά ποια είναι τούτη η άλλη; Στ' αλήθεια είναι πολύ όμορφη».

Κάποια συζήτηση φάνηκε να διεξάγεται σε διακριτικά χαμηλό τόνο. Έμοιαζε σαν ο κάτοχος της

λαρυγγώδους φωνής να ζητούσε κάτι που οι άλλοι δυο το αρνιόνταν. Ο Φάριομ δεν ξεχώριζε παραπάνω από μια δυο λέξεις εδώ κι εκεί κατάλαβε όμως ότι τ' όνομα του πρώτου ήταν Βέμπα-Τσιθ ενώ εκείνος που μιλούσε με την ένρινα τσιριχτή φωνή λεγόταν Ναργκάι. Τελικά πάνω από τις άλλες, ακούστηκε καθαρά η αυστηρή φωνή εκείνου που τον αποκαλούσαν απλώς «αφέντη».

«Δεν το εγκρίνω απόλυτα . Θα καθυστερούσε την αναχώρηση μας Θα πρέπει να ταξιδέψουν και οι δυο με την ίδια δρομάδα. Αλλά σου επιτρέπω να την πάρεις Βέμπα-Τσιθ, φτάνει να μπορείς να κάνεις μόνος σου τις απαραίτητες τελετουργίες Εγώ δεν έχω καιρό για διπλή επίκληση Θα είναι ταυτόχρονα και ένα καλό τεστ της ικανότητάς σου»

Ακούστηκε ένα μουρμουρητό ευχαριστίας ή δ αβεβαιωσης από τον Βέμπα-Τσιθ. Υστερα πάλι η φωνή του αφέντη. «Κάντε ησυχία τώρα και βιαστείτε».

Στον Φάριομ, που αναρωτιόταν αόριστα και ανήσυχα για το νόημα αυτής της συζήτησης, του φάνηκε οτι οι δυο από τους τρεις άντρες πλησίασαν στο τραπέζι και έσκυψαν πάνω από τους νεκρούς. Άκουσε ένα θρόισμα σαν από ύφασμα που τριβόταν σε πέτρα —και μια στιγμή αργότερα είδε τους τρεις άντρες ν' αναχωρουν διασχίζοντας το χώρο με τις κολόνες και τα βάθρα, προς την αντίθετη κατευθυνση από εκείνη που είχαν έρθει μπαίνοντας στο ιερό. Οι δυο κουβαλούσαν κάποια φορτία που άσπριζαν αχνά και δυσδιάκριτα στις σκιές

Μια μαύρη φρίκη έσφιξε ξαφνικά την καρδιά του Φάριομ γιατί δεν είχε καμιά αμφιβολία για τη φυση των φορτίων τους —και την πιθανή ταυτότητα του ενός από αυτά.

Γλίστρησε γοργά έξω από την κρυψώνα του και διαπίστωσε ότι, πράγματι, και η Ελαίηθ είχε χαθεί από το τραπέζι μαζί με την Αρκτέλα. Κοίταξε πέρα και είδε τις σκιερές μορφές να χάνονται στο μισοσκόταδο που έζωνε το δυτικό τοίχο. Κατά πόσο οι απαγωγείς ήταν δαίμονες ή κάτι χειρότερο από δαίμονες δεν μπορούσε να το ξέρει, αλλά τους ακολούθησε γοργά, αδιαφορώντας για κάθε μέτρο προφύλαξης στην αγωνία του για την Ελαίηθ.

Φτάνοντας στον τοίχο βρήκε την εισοδο ενός διαδρόμου και τον ακολούθησε τρέχοντας Κάπου στο σκοτάδι μπροστά διέκρινε ένα φως να λαμπυρίζει κοκκινωπό Υστερα άκουσε ένα βαρυ, μεταλλικό τρίξιμο και το φως στένεψε σε μια στενόμακρη αχτιδα, σαν να είχε κλείσει η πόρτα του δωματίου απ' όπου χυνόταν.

Ακολουθώντας ψηλαφητά το θεοσκότεινο τοίχο έφτασε ως εκείνη τη χαραμάδα με το κόκκινο φως. Μια πόρτα από μουντό, οξειδωμένο μπρούντζο είχε αφεθεί μισάνοιχτη εκεί και ο Φάριον κοίταξε επιφυλακτικά μέσα Στο φως από τις αιματόχρωμες φλόγες που καταύγαζαν το γύρω χώρο καθώς τινάζονταν σπασμωδικά μέσα από ψηλές υδρίες πάνω σε μαύρα βάθρα, αντίκρισε μια απόκοσμη και ανόσια σκηνή.

Η αίθουσα ξεχείλιζε από αισθησιακή χλιδή που συνταίριαζε παράξενα με τη θαμπή, πένθιμη πέτρα εκείνου του ναού του θανάτου. Υπήρχαν σοφάδες και χαλιά από υπέροχα κεντημένα υλικά, με κόκκινα, χρυσαφένια, γαλάζια και ασημένια χρωματα. Θυμιατά από άγνωστα μέταλλα στολισμένα με πετράδια κρέμονταν στις γωνιές. Στη μια πλευρά, ένα χαμηλό τραπέζι ήταν γεμάτο παράξενα μπουκάλια και απόκρυφα σύνεργα σαν εκείνα που χρησιμο-

ποιούσαν οι αλχημιστές ή οι μάγοι.

Η Ελαίηθ ήταν ξαπλωμένη σ' ένα σοφά και δίπλα της σ' έναν άλλο σοφά, είχαν ακουμπήσει την Αρκτέλα. Οι απαγωγείς που τα πρόσωπά τους ο Φάριομ έβλεπε για πρώτη φορά ήταν απασχολημένοι με περίεργες προετοιμασίες που τον προβλημάτισαν φοβερά. Η πρώτη του διάθεση να ορμήσει αμέσως στο δωμάτιο συγκρατήθηκε από κάτι σαν δέος, που τον κράτησε μαγεμένο και ακίνητο.

Ο ένας από τους τρεις, ένας ψηλός μεσόκοπος άντρας —που ο Φάριομ μάντεψε ότι ήταν ο «αφέντης» — είχε συγκεντρώσει ορισμένα περίεργα δοχεία, καθώς και ένα μικρό μαγκάλι κι ένα θυμιατό και τα είχε τακτοποιήσει στο πάτωμα δίπλα στην Αρκτέλα. Ο δεύτερος, ένας νεαρότερος άντρας με λοξά ακόλαστα μάτια, είχε τοποθετήσει παρόμοια σύνεργα δίπλα στην Ελαίηθ. Ο τρίτος, και αυτός νέος με μοχθηρό μούτρο, απλώς στεκόταν και παρακολουθούσε με φοβισμένο και ανήσυχο ύφος τα όσα γίνονταν.

Ο Φάριομ κατάλαβε ότι επρόκειτο για μάγους όταν οι άλλοι, μ' επιδεξιότητα που πρόδινε πολύχρονη πείρα, άναψαν τα μαγκάλια και τα θυμιατά και άρχισαν ταυτόχρονα να ψέλνουν ρυθμικά μετρημένα λόγια σε κάποια παράξενη γλώσσα. Οι ψαλμωδίες τους συνοδεύονταν σε τακτά διαστήματα με ραντίσματα από μαύρα αιθέρια έλαια, που έπεφταν με δυνατό σύριγμα στα κάρβουνα σηκώνοντας τεράστια σύννεφα από μαργαριταρένιες αναθυμιάσεις.

Σκοτεινές στήλες καπνών ανέβαιναν φιδογυρίζοντας από τα θυμιατά και περιπλέκονταν σαν δίχτυα από φλέβες μέσα στις θολερές, τερατόμορ-

φες σιλουέτες των φασματικών γιγάντων που φαίνονταν να σχηματίζονται στους πιο ασπριδερούς καπνούς. Μια δυνατή οσμή από ανυπόφορα διαπεραστικά βάλσαμα γέμιζε το χώρο, επηρεάζοντας και ταλανίζοντας τις αισθήσεις του Φάριομ, ώσπου η σκηνή άρχισε να τρεμουλιάζει μπροστά του δίνοντας στο χώρο μια αίσθηση ονειρικής απεραντοσύνης, μια ναρκωτική παραμόρφωση.

Οι φωνές από τους νεκρομάντες δυνάμωναν και χαμήλωναν σαν να έψελναν κάποια ανίερη επωδό. Αγέρωχοι και απαιτητικοί, έμοιαζαν να ζητούν την πραγματοποίηση κάποιας ανόσιας και απαγορευμένης χάρης. Σαν λεφούσια φαντασμάτων που συστρέφονταν και κουλουριάζονταν με δική τους κακόβουλη ζωή, οι αναθυμιάσεις συγκεντρώνονταν γύρω από τους σοφάδες όπου ήταν ξαπλωμένες οι δυο κοπέλες, η νεκρή και εκείνη που έμοιαζε με νεκρή.

Ύστερα, καθώς τα σύννεφα αραίωσαν λίγο στο απαίσιο στροβίλισμά τους, ο Φάριομ είδε ότι η χλωμή μορφή της Ελαίηθ είχε σαλέψει σαν να ξυπνούσε από βαρύ ύπνο. Είχε ανοίξει τα μάτια της και σήκωνε αδύναμα το χέρι της από τον πολυτελή σοφά. Ο νεαρότερος νεκρομάντης διέκοψε απότομα την ψαλμωδία του στα μισά μιας στροφής, αλλά οι υποβλητικοί τόνοι του άλλου συνεχίζονταν κανονικά. Κάποια γητειά πρέπει να έδενε τα μέλη και το κορμί του Φάριον, εμποδίζοντάς τον να κουνηθεί.

Οι καπνοί άρχισαν ν' αραιώνουν αργά σαν πλήθος από φαντάσματα που έσβηναν. Και τότε ο Φάριομ είδε τη νεκρή κοπέλα, την Αρκτέλα, να σηκώνεται στα πόδια της σαν υπνοβάτις. Οι ψαλμωδίες του Άμπνον- Θα, που στεκόταν μπροστά της, κλιμακώθηκαν σ' ένα ηχηρό φινάλε. Στη φοβερή σιγή

που ακολούθησε, ο Φάριον άκουσε μια αδύναμη κραυγή από την Ελαίηθ και μετά τη θριαμβευτική, τραχιά φωνή του Βέμπα-Τσιθ που έσκυβε από πάνω της.

«Κοίτα, ω Άμπνον-Θα! Τα μαγικά μου αποδείχτηκαν πιο γρήγορα από τα δικά σου, γιατί εκείνη που διάλεξα αναστήθηκε πριν από την Αρκτέλα!»

Ο Φάριομ ένιωσε να σπάζουν τ' αόρατα δεσμά του, σαν να είχαν σκιστε. τα πέπλα κάποιας διαβολικης μαγειας Εσρωξε τη βαρ.ά πόρτα από σκούρο μπρούντζο και οι μεντεσέδες της έτριξαν με θορυβώδε.ς δ.αμαρτυριες Με το μαχαίρι γυμνό, όρμησε στο δωμάτιο.

Η Ελα.ηθ, με τα μάτια ορθάνοιχτα από αξιολύπητη σαστ.σμάδα, γύρισε προς το μέρος του και έκανε μια ματαιη προσπάθε.α να σηκωθεί από το σοφά Η Αρκτελα, βουβή κα. υποταγμένη μπροστά στον Αμπνον Θα δε φα.νόταν να καταλαβαίνει τίποτα περα από τις προσταγές του νεκρομάντη Έμοιαζε σαν μια όμορφη αλλά άψυχη κουρδιστή κούκλα.

Οι μαγο.. μόλις αντ.κρισαν τον Φάριομ να ορμά πανω τους τινάχτηκαν πίσω με αστραπιαία σβελταδα και τράβηξαν τα κοντά, άγρια γιαταγάνια που ήταν ζωσμένοι και οι τρεις Μ' ένα γρήγορο χτύπημα ο Ναργκάι τίναξε το μαχαίρι από τα δάχτυλά του Φάρ.ομ, σπαζοντάς τη λεπτή λεπίδα στη λαβή Ο Βεμπα-Τσιθ σήκωσε το δικό του όπλο για μια άγρια σπαθ.ά που θα εσκιζε στα δυο το νεαρό, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Αμπνον-Θα προστάζοντάς τον να σταματήσει.

Ο Φάριομ, όπως στεκόταν μανιασμένος αλλά αναποφάσιστος μπροστά στα σηκωμένα σπαθ.α ένιωσε πάνω του τα σκοτεινά διαπεραστικά μάτια του Άμπνον-Θα σαν το βλέμμα νυχτόβιου αρπαχτικού πουλιού.

«Θα ήθελα να μάθω τι σημαίνει αυτή η απρόσκλητη επίσκεψη», ρώτησε ο νεκρομάντης «Πραγματικά, πρέπει να ε σαι πολυ παλ.κάρι για να μπεις έτσι στο ναό του Μορντίγκιαν».

«Ήρθα να πάρω την κοπέλα που ειναι ξαπλωμένη εκει», δήλωσε ο Φάριομ «Είναι η Ελαιηθ η γυναίκα μου, που την πηραν άδικα για να την προσφέρουν στο θεό. Αλλά για πεσ' μου τωρα εσύ, γιατι την αρπάξατε από το τραπέζι του Μορντ.γκιαν και τη φέρατε σε τουτο το δωμάτιο, Τι σόι άνθρωποι είστε εσεις που ανασταίνετε τους νεκρούς, όπως κάνατε μ' εκείνη την άλλη γυναίκα;»

«Είμαι ο Άμπνον-Θα, ο νεκρομάντης και τουτοι οι δυο είναι οι μαθητές μου, Βεμπα-Τσιθ και Ναργκάι Και θα πρέπει να ευχαριστήσεις τον Βεμπα-Τσ.θ, γιατί στ' αλήθε.α επανέφερε τη γυναίκα σου από τη χώρα των νεκρων με τέχνη που ξεπέρασε ακόμη κι εκείνη του δασκάλου του. Την ξύπνησε πολύ πριν τελειώσει η επίκληση!»

Ο Φάριον αγριοκοίταξε με αμείωτη καχυποψια τον Άμπνον-Θα «Η Ελαίηθ δεν ήταν πεθαμένη αλλά μονάχα σε κατάσταση καταληψιας», εξήγησε. «Δεν ήταν η μαγική τέχνη του μαθητή σου που την ξύπνησε Και εδω που τα λέμε, το αν η Ελαιηθ ήταν νεκρή ή όχι, αυτό ειναι κάτι που μονάχα εμένα αφορά Αφήστε μας τώρα να φύγουμε, γιατι θέλω ν' αναχωρήσουμε από τη Ζουλ-Μπα-Σάιρ, όπου είμαστε απλοί περαστικοί ταξ.διωτες».

Με τα λόγια αυτά, γύρισε την πλάτη στους νεκρομάντες και πλησιασε την Ελαίηθ που τον κοίταζε σαν χαμένη, αλλά μουρμούρισε αδύναμα τ' όνομά του μόλις την έσφιξε στην αγκαλιά του.

«Ε, λοιπόν, αυτό είναι απίθανη σύμπτωση!» παρατήρησε με δολερή φωνή ο Άμπνον-Θα. «Βλέπεις, εγώ κι οι μαθητές μου επ σης σχεδιάζαμε να φύγουμε από τη Ζουλ-Μπα-Σάιρ απόψε Ίσως θα θέλατε να μας τιμήσετε με τη συντροφιά σας».

«Ευχαριστώ», απάντησε ο Φάριομ ξερά, «αλλά δεν ξέρω αν ακολουθούμε τον ίδιο δρόμο Η Ελαίηθ κι εγώ πηγαίνουμε προς το Τασουουν».

«Τώρα μα το μαυρο βωμο του Μορντίγκιαν, αυτο ε ναι μια ακομη πιο παράξενη σύμπτωση, γιατί το Τασουουν ειναι κα. ο δ.κος μας προορ.σμός Θα πάρουμε μαζί και την άλλη αναστημένη κοπέλα την Αρκτελα Τη βρισκω πολυ όμορφη για να την αφησω στο θεό των νεκρών και τους δαίμονές του».

Ο Φάριομ αισθάνθηκε τα σκοτεινά υπονοούμενα π σω απο τα γλυκερά και απατηλά λόγια του νεκρομάντη Εξάλλου δεν του ξέφυγε το κλεφτό κα. δυσο ωνο σ.νιαλο που έκανε ο Άμπνον-Θα στους βοηθους του Αοπλος όπως ήταν, δεν μπορουσε παρα να δειξε. ότ. συμφωνούσε με τη σαρκαστική πρόταση Ηξερε πολύ καλά ότι δε θα τον άφηναν να βγει ζωντανος απο το ναό, γιατί τα σχιστά ματια του Ναργκά και του Βέμπα-Τσιθ που τον παρακολουθούσαν άγρυπνα, έλαμπαν με το κόκκινο πάθος του φόνου.

«Ελατε», είπε ο Άμπνον-Θα, με τόνο αγέρωχης προσταγής «Είναι ώρα να φεύγουμε». Υστερα στράφηκε προς την ακόμη ασάλευτη μορφη της Αρκτέλα και πρόφερε μ.α άγνωστη λέξη. Με απλανή μ τια και βήμα υπνοβάτη, εκείνη τον ακολούθησε καθως πήγαινε προς την ανοιχτη πόρτα

Στο μεταξυ ο Φάριομ είχε βοηθήσει την Ελαίηθ να σταθεί στα πόδια της και της ψιθύριζε ε.θαρ-

ρυντικά λόγια, προσπαθώντας να διώξει τον τρόμο και τη φρίκη που έβλεπε να μεγαλώνουν στα μάτια της Η κοπέλα μπορουσε να περπατήσε., αλλά αργά και με δυσκολ α Ο Βέμπα-Τσιθ κα. ο Ναργκάι έμε.ναν πίσω, γνέφοντας του ότι αυτός κα. η Ελαίηθ έπρεπε να πάνε μπροστά Ο Φάριομ, όμως, μαντεύοντας ότι σκόπευαν να τον σκοτωσουν μόλις θα τους γύριζε την πλάτη, υπάκουσε πολύ απρόθυμα, κοιτάζοντας απεγνωσμένα ολόγυρα γ.α οτ.δηποτε που θα μπορούσε να του χρησιμευσε. σαν όπλο

Ενα από τα μπακιρένια μαγκάλια, γεμάτο αναμμένα κάρβουνα, βρισκόταν ακρ.βως στα πόδ.α του Σκυβοντας σαν αστραπή, το άρπαξε στα χέρ.α του και γύρισε προς τους νεκρομάντες Όπως το ειχε υποψιαστε., ο Βέμπα-Τσιθ ζυγωνε υπουλα προς το μέρος του με ανασηκωμένο το σπαθι έτοιμος να χτυπήσει. Ο Φάριον εκσφενδόνισε το μαγκάλι και το φλεγόμενο περιεχόμενό του ίσ.α στο πρόσωπο του νεκρομάντη και ο Βέμπα-Τσιθ έπεσε με μια φοβερη πνιχτή κραυγή πόνου.

Ο Ναργκάι, γυμνώνοντας τα δόντια του σε μια θηρ.ώδη γκριμάτσα, χίμηξε μπροστά για να σφάξει τον άοπλο νεαρό Το γιαταγάνι του, καθώς το σήκωνε ψηλά για να χτυπήσει, άστραψε με άγρια λάμψη στό μακάβριο φως από τις υδρίες. Αλλά το όπλο δεν κατέβηκε ποτέ και ο Φάριομ, ενώ έσφιγγε τα δόντια για να δεχτεί το θάνατο που ερχόταν, κατάλαβε ότι ο Ναργκάι κοιτουσε κάπου πίσω του, σαν να ε.χε μαρμαρωσε. εκεί από καποιο όραμα της Μέδουσας

Σαν να τον έσπρωχνε κάποια βούληση έξω απο τη δική του, ο νεαρός γύρισε —και αντίκρισε εκε.νο που είχε σταματήσε. τη σπαθιά του Ναργκάι Η Αρκτέλα κα. ο Αμπνον-Θα, έχοντας σταθε.

μπροστά στην ανοιχτή πόρτα, διαγράφονταν τώρα στο φόντο μιας κολοσσιαίας σκιάς που δεν προερχόταν από κάτι στο δωμάτιο. Γέμιζε το άνοιγμα απ' άκρη σ' άκρη και ορθωνόταν πάνω από το υπέρθυρο —και τότε έγινε γοργά κάτι περισσότερο από απλή σκιά. Ήταν ένας όγκος από σκοτάδι, μαύρο κι αδιαπέραστο που κατά κάποιο τρόπο σου στράβωνε τα μάτια με μια παράξενη εκτυφλωτικότητα. Έμοιαζε σαν να ρουφούσε το ίδιο το φως από τις φλόγες στις κόκκινες υδρίες και να γέμιζε το χώρο με την παγωνιά του απόλυτου θανάτου και της ανυπαρξίας.

Η μορφή από μπροστά έμοιαζε σαν ελικοειδής κολόνα, πελώρια σαν δράκος, ενώ οι πίσω κουλούρες της εξακολουθούσαν ακόμη να βγαίνουν από τα σκοτάδια του διαδρόμου. Αλλά άλλαζε αδιάκοπα σχήμα, στροβιλιζόταν και στριφογύριζε σαν να της έδιναν ζωή ενεργειακές δίνες σκοτεινών αιώνων. Για μια στιγμή η μορφή πήρε την όψη κάποιου δαιμονικού γίγαντα, με κεφάλι δίχως μάτια και σώμα χωρίς μέλη. Και μετά, θεριεύοντας και απλώνοντας σαν καπνώδης φωτιά, ξεχύθηκε μπροστά στο δωμάτιο.

Ο Αμπνον-Θα πισωπατούσε μπροστά στην οντότητα, ψελλίζοντας ξέφρενα έντρομες κατάρες ή εξορκισμούς. Αλλά η Αρκτέλα, χλωμή, λεπτόκορμη και ακίνητη, δε σάλεψε από το δρόμο του. Το πλάσμα στο διάβα του την αγκάλιασε και την τύλιξε μ' ένα οργισμένο αστραποβόλημα ώσπου η σιλουέτα της χάθηκε εντελώς από τα μάτια τους.

Ο Φάριομ, στηρίζοντας την Ελαίηθ που έγερνε αδύναμα στον ώμο του σαν να 'ταν έτοιμη να λιποθυμήσει, ήταν αδύνατο να κάνει βήμα από εκεί. Ξεχασε ακόμη και τις δολοφονικές προθέσεις του

Ναργκάι και ένιωθε σαν αυτός και η Ελαίηθ να μην ήταν παρά αχνές σκιές μπροστά σε τούτη την προσωποποίηση του θανάτου και της διάλυσης.

Ο νεαρός είδε εκείνη τη μαυρίλα να μεγαλώνει και να γιγαντώνεται, μ' ένα θέριεμα κόκκινης φλόγας καθώς τύλιγε την Αρκτέλα και είδε τη μαυρίλα να λαμπυρίζει με στροβιλιζόμενους κυματισμούς σκοτεινών ιριδισμών, σαν ουράνιο τόξο κάποιου μαύρου ήλιου.

Για μια στιγμή ακούστηκε ένα σιγανό τριζοβόλημα σαν από φλόγες. Ύστερα, γοργά και φοβερά, το πλάσμα χύθηκε σαν νερό έξω από το δωμάτιο. Μαζί του χάθηκε και η Αρκτέλα, λες και είχε διαλυθεί σαν οπτασία στον αέρα. Μια πνοή ανάκατης ζέστας και παγωνιάς, έφτασε ως τον Φάριομ, μαζί με μια τσουχτερή μυρωδιά, σαν τσίκνα που έβγαινε από σβησμένη νεκρική πυρά.

«Ο Μορντίγκιαν!» έσκουξε ο Ναργκάι με υστερικό τρόμο. «Ήταν ο θεός Μορντιγκιαν! Πήρε την Αρκτέλα!»

Η κραυγή του φάνηκε να ξυπνά δεκάδες αντιλαλους από κάποια σαρκαστική ηχώ, απάνθρωπους σαν ουρλιαχτά ύαινας και ωστόσο καθαρούς, που επαναλάμβαναν ξανά και ξανά το όνομα του Μορντίγκιαν. Και τότε από το σκοτεινό διάδρομο χύθηκε στο δωμάτιο ένα λεφούσι από πλάσματα, που μονάχα οι μελιτζανιές ρόμπες τους πρόδιναν στον Φάριομ ότι ήταν οι ιερείς του νεκροφάγου θεού. Είχαν βγάλει τις κρανιόμορφες μάσκες τους τώρα, αποκαλύπτοντας κεφάλια και πρόσωπα που ήταν μισοανθρώπινα, μισοσκυλίσια και ολότελα δαιμονικά. Επίσης είχαν βγάλει και τα δίχως δάχτυλα γάντια τους.

Ήταν τουλάχιστον μια δωδεκάδα από δαύτους.

Τα νυχιστά τους γαμψόνυχα γυάλιζαν στο αιματόχρωμο φως σαν γάντζοι από θαμπό μέταλλο. Τα μυτερά τους δόντια πιο μακριά κι από καρφιά φέρετρου έξεχαν από τα γυμνωμένα χείλη τους. Σαν κλοιός από τσακάλια περικύκλωσαν τον Άμπνον-Θα και τον Ναργκάι κάνοντάς τους να πισωπατήσουν ως την πέρα γωνιά. Μερικοί άλλοι, φτάνοντας καθυστερημένα, ρίχτηκαν με θηριώδη αγριότητα στον Βέμπα-Τσιθ, που είχε αρχίσει να συνέρχεται, βογγώντας και σφαδάζοντας ανάμεσα στα σκορπισμένα κάρβουνα από το μαγκάλι.

Οι ιερείς δε φάνηκαν να δίνουν καμιά σημασία στον Φάριομ και την Ελαίηθ, που στέκονταν κοιτάζοντας σαν να τους είχε παραλύσει κάποια διαβολική νάρκη. Αλλά ο τελευταίος, πριν μιμηθεί και αυτός τους συντρόφους του που ρίχνονταν στον Βέμπα-Τσιθ, στράφηκε προς το νεαρό ζευγάρι και είπε με βραχνή, υπόκωφη φωνή, σαν γαύγισμα που έβγαινε από βαθύ τάφο.

«Φύγετε, γιατί ο Μορντίγκιαν είναι δίκαιος θεός. Οι απαιτήσεις του περιορίζονται μονάχα στους νεκρούς και δεν ενδιαφέρεται για τους ζωντανούς. Και εμείς, οι ιερείς του Μορντίγκιαν, θα τιμωρήσουμε με τον τρόπο μας εκείνους που θέλησαν να παραβούν το νόμο του κλέβοντας νεκρούς από το ναό του».

Ο Φάριομ, με την Ελαίηθ στηριγμένη ακόμη στον ώμο του, βγήκαν έξω στο σκοτεινό διάδρομο ενώ πίσω τους αντιλαλούσε ένα φοβερό πανδαιμόνιο, όπου ουρλιαχτά ανθρώπων ανακατεύονταν με γρυλίσματα που θύμιζαν τσακάλια και γέλια που θύμιζαν ύαινες. Αλλά το πανδαιμόνιο είχε πια κοπάσει καθώς έμπαιναν στο γαλαζοφώτιστο ιερό και προχωρούσαν προς το διάδρομο της εξόδου.

Και η σιγαλιά που απλώθηκε στο ναό του Μορντίγκιαν πίσω τους, ήταν τώρα βαθιά σαν τη σιωπή των ασάλευτων νεκρών στο μαύρο τραπέζι του βωμού.

Η ΖΑΦΕΙΡΕΝΙΑ ΣΕΙΡΗΝΑ

του Νίκτζιν Νταϋάλις

Τι θα λέγατε να ξεκινούσαμε με το σπαθι στο χέρι και να περάσουμε μέσα από χώρες δαιμόνων και τεράτων για να σώσουμε μια ωραια βασιλοπούλα, να τιμωρήσουμε τους κακούς μάγους και να κερδίσουμε ένα βασίλειο;

Καιρός να κάνουμε και κάτι σοβαρό στη ζωή μας, δε νομίζετε;

Τη βασιλοπούλα τη λένε Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια.

Αλλά...

Άργησες, πολεμιστή —οι κακοί μάγοι βίασαν και θυσίασαν την ωραία βασιλοπούλα στο βωμό τους (Όχι, εμάς θα περίμεναν!)

Αχ, πολεμιστή! Ποιος τροβαδούρος θα τραγουδήσει τώρα τ' όνομά σου στις γενιές που θα έρθουν, Ποιος ξέρει τ` όνομά σου, Ακολουθώντας ποιον μεσσία το έχασες;

Και το σπαθί σου;

Μμμ, το σχήμα ταιριάζει... Ναι! Μπορείς να το κάνεις σταυρό στον τάφο της βασιλοπούλας.

Γ.Μ.

Ποτέ δε με τραβούσε η ιδέα της αυτοκτονίας σαν μέθοδος για να ξεφύγει κανεις από τα προβλήματά του. Είχα μελετήσει αποκρυφισμό και ηξερα τι συνέπειες ειχε αυτή η πράξη —μετά

Αλλά είχα σιχαθεί τη ζωή. Ήμουν απένταρος και δίχως φιλους που θα μπορούσαν να βοηθήσουν, ακόμη κι αν τους παρακαλούσα Στα σαράντα οχτω σου δε ξαναγίνεσαι εύκολα αξιόχρεος. Και σιγά σιγά είχα χάσει κάθε φιλοδοξία για οτιδήποτε. Δε μου απόμενε ούτε καν η ελπίδα

Αν μπορούσε μονάχα να βρεθει κάποια άλλη διέξοδος —κάτι σαν μια πόρτα, ας πούμε, προς εκείνο τον υποθετικό κόσμο των τεσσάρων διαστάσεων. Υστερα από τα όσα είχα υποφέρει τα τελευταία τρία χρόνια, σίγουρα δεν μπορεί να τα έβρισκα χειροτερα εκεί Όπως και να 'χε, δε θα έχανα τίποτα αν έκανα μια προσπάθεια...

Κάθισα σταυροπόδι στο πάτωμα Αν κατάφερνα να κάνω αρκετά έντονη αυτοσυγκέντρωση ισως να μπορούσε να γίνει το θαύμα .. Θα 'πρεπε τουλάχιστον να δοκιμάσω... ήταν μια τελευταία διέξοδος... Έτσι, σιγά σιγά, κατάφερα να φτάσω σε μια ακαθόριστη κατάσταση κατά την οποία διατηρούσα τη συνείδησή μου, γιατί ήξερα ότι εγώ ήμουν εγώ Αλλά ταυτόχρονα ειχα πετύχει ένα παράξενο είδος

αφαίρεσης — μολο που ο κόσμος συνέχιζε να υπάρχει, ένιωθα σαν να ε χα πάψει ν' αποτελώ μέρος του...

Κλικ!

Σαν συρόμενη πόρτα, ένα κομμάτι του τοίχου άνοιξε αποκαλυπτοντας έναν πολύ περίεργο διάδρομο —και ένα παράξενο Πλάσμα στεκόταν εκεί και μου χαμογελούσε Δε μιλούσε, αλλά ένιωσα την πρόκλησή του.

«Θα το τολμούσες;»

Δίχως δεύτερη σκέψη σηκώθηκα και πέρασα απο το άνοιγμα

Ήταν ένα οδυνηρό αβάσταχτο μαρτύριο εκείνο το πέρασμα από τον ένα κόσμο στον άλλο! Ένιωθα λες κα το κάθε νευρο, ο κάθε ιστός και η κάθε ίνα του κορμιού μου ψηνονταν και πάγωναν ταυτόχρονα Το μυαλό μου έβραζε σαν το κρανίο μου να είχε μεταβληθεί σε μια υπερθερμασμένη χυτρα Το αίμα μου εκανε σαν στις φλέβες μου να έτρεχε κάποιο διαβρωτικό, καυστικό οξύ. Δάκρυα πλημμυρ σαν τα πονεμένα μάτια μου. Ένιωθα να πνιγομαι. μην μπορώντας καν να δωσω ήχο και διέξοδο στο βογγητά που το μαρτυριο μ' έσπρωχνε να βγάλω

Ειχα φτάσει στην κόλαση; Σίγουρα έτσι έδειχναν τα πράγματα.. Ύστερα όλα πέρασαν αποτομα Εξακολουθουσα να είμαι ο *εαυτός μου*, αλλά ταυτόχρονα ήμουν απίστευτα διαφορετικός. Ένιωθα *λευτερος* — με αισθήσεις πέρα από τις περιορισμένες αισθήσεις της Γης με δυνάμεις πέρα απο τη μυική δύναμη ενός ανθρώπου της Γης. Έτσι κατάλαβα οτι βρισκόμουν σ' ένα διαφορετικό κόσμο με αγνωστους Νόμους και ότι έπρεπε να ειμαι προσεκτικός για να μην πέσω σε καμιά παγίδα απ' ό που μπορεί και να μην ξέφευγα τόσο εύκολα. Αλλά

που ήταν, αναρωτήθηκα, το Πλάσμα που με είχε προκαλέσει;...

«Εδώ!»

«Μα — έχεις αλλάξει πολύ! Πρώτα ήσουν μια ασαφής, ομιχλώδης κόκκινη θολούρα —τωρα σε διακρίνω καθαρά...»

«Ήταν επειδή πολλά υψηλής ταχύτητας φωτεινά κύματα είχαν σχηματισει ένα πέπλο πίσω από το οποίο τα γήινα μάτια δεν μπορούν να δουν καθαρά».

«Την ίδια αιτία είχε και το μαρτύριο στη διάρκεια της μετάβασης;»

«Ακριβώς! Οι κραδασμοί άλλαξαν την ατομική σου δομή, αλλά εξακολουθεις να είσαι ο αληθινός σου εαυτός».

«Μπορεί», παραδέχτηκα «Αλλά ποιος είσαι ελόγου σου και γιατί μου έδωσες τη δυνατότητα να έρθω εδώ;»

«Ειμαι ο Ζαρφ· και οι υπηκοοί σου σε χρειάζονται, για να μην αναφέρουμε και— »

Την κουβέντα μας διέκοψε ένα πανδαιμόνιο από τα πιο κακόφωνα ουρλιαχτά και ξαφνικά βρεθήκαμε κυκλωμένοι από καμιά εικοσαριά αποτρόπαιους νάνους. Κρατούσαν μακριά, ίσια σπαθιά και φορούσαν φολιδωτούς θώρακες που έκαναν ιριδισμούς στο φως. Το μπόι τους δεν ξεπερνούσε το ενάμισι μέτρο και ήταν τα πιο κακομούτσουνα πλάσματα που είχα δει ποτέ.

«Ο βασιλιάς Καράν του Οκτολάν και ο Ζαρφ, ο διοικητής των σωματοφυλάκων του!» φώναζαν.

Οι φωνές τους ήταν στριγγές από ένα είδος μανιακής αγαλλίασης. Ήταν φανερό ότι θα θεωρούσαν την αιχμαλωσια μας σαν σπουδαίο κατόρθωμα

Με όλη τη καινούρια δύναμη που κατείχα έστειλα μια γεροσφιγμένη δεξιά γροθιά στο μούτρο ενός ιδιαίτερα γεροδεμένου νάνου που στεκόταν μισό μέτρο πιο πέρα. Το κεφάλι του τινάχτηκε πίσω με ξερό κρότο και το πλάσμα σωριάστηκε καταγής. Αμέσως άρπαξα το σπαθί του και ρίχτηκα στους άλλους. Ύστερα από τις λίγες πρώτες σπαθιές ένιωσα το σωστό ζύγισμα του όπλου στο χέρι μου και είδα ένα κεφάλι να φεύγει από το σώμα του.

«Ένα σπαθί και για σένα, Ζαρφ!» φώναξα στο σύντροφό μου.

Πριν το όπλο που του πέταξα αγγίξει το χώμα, ο Ζαρφ το είχε αρπάξει στον αέρα και στεκόταν ράχη με ράχη μαζί μου. Ένιωσα να με πλημμυρίζει ένας άγριος ενθουσιασμός. Και ωστόσο, μέσα σ' όλο αυτό το μακελειό ένιωθα και μια αόριστη απορία —που είχα μάθει ξιφασκία. Πίσω στη Γη ποτέ δεν είχα πιάσει σπαθί στα χέρια μου.

Τούτοι οι νάνοι πολεμούσαν σαν δαίμονες της κόλασης. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ένιωσα το τσουχτερό φιλί από το λεπίδι κάποιου από δαύτους. Κάποια στιγμή άκουσα μια απότομη πνιχτή ανάσα από τον Ζαρφ, καθώς ένα σπαθί τον δάγκωνε πιο βαθιά, ενώ μια άλλη φορά μούγκρισε από πόνο. Ήταν μια λυσσαλέα μάχη για όσο κράτησε —και ποτέ μου δεν το είχα ευχαριστηθεί περισσότερο.

Μέσα από την κόκκινη θολούρα του μακελειού είδα ότι μονάχα δυο νάνοι είχαν απομείνει όρθιοι μπροστά στη λεπίδα μου. Επίθεση — σπαθιά — απόκρουση — πάλι επίθεση και σπαθιά — και τώρα έμενε μονάχα ένας. Συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου —είδα θολά μια λεπίδα που δεν ήταν η δική μου να σουβλίζει τον τελευταίο νάνο και άκουσα

τον Ζαρφ, σαν από μεγάλη απόσταση, να φωνάζει μ' ενθουσιασμό

«Κύριε και βασιλιά μου, βλέπω ότι πολεμάς ακόμη καλύτερα από παλιά! Αυτό είναι καλό —γιατί θα χρειαστεί να δώσεις πολλές μάχες ακόμη πριν καθίσεις και πάλι στο Χρυσόλιθο Θρόνο του λαού σου»

Μετά σωριάστηκα σαν παράλυτος στο χώμα, εξαντλημένος από την αιμορραγία. Δεν μπορούσα καν να αρθρώσω λέξη — άκουσα τον Ζαρφ να βρίζει οργισμένα, φαρμακερά. Μετά έχασα εντελώς τις αισθήσεις μου.

Συνήλθα πάλι, σιγά σιγά. Ήμουν ξαπλωμένος σ' ένα αχυρένιο στρώμα, μια σπιθαμή πιο ψηλά από το πατημένο χώμα του πατώματος. Το αδύναμο φως ενός λυχναριού μόλις και φώτιζε τους τοίχους από πέτρα, με τις χαραματιές βουλωμένες με βρύα και λάσπη. Ήταν φανερό ότι βρισκόμουν σε κάποιο καλύβι —αλλά πού; Τότε είδα τον Ζαρφ. Καθόταν σ' ένα χαμηλό σκαμνί, με το σαγόνι ακουμπισμένο στην παλάμη του, τον αγκώνα στο γόνατο, το κεφάλι μπανταρισμένο και το αριστερό του μπράτσο κρεμασμένο από έναν επίδεσμο. Κοιτάζοντας τον εαυτό μου είδα ότι ήμουν σε ακόμη χειρότερα χάλια, σχεδόν φασκιωμένος με τους επιδέσμους.

«Ζαρφ», μουρμούρισα αδύναμα. «Φαίνεται σαν να δώσαμε μάχη!»

«Δώσαμε δε θα πει τίποτα», με διαβεβαίωσε, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι, κίνηση που την πλήρωσε με μια γερή σουβλιά πόνου. «Αλλά κανένας από εκείνους τους Βουλμίν δεν πρόκειται να πάρει μέρος σε άλλη —ενώ για μας ήταν μονάχα μια καλή προπόνηση!».

«Ζαρφ», επέμεινα με προστακτικό ύφος «Ποιος εισαι και γιατι με αποκάλεσες βασιλιά' Σίγουρα κάποιο λάθος έχει γινει Ξέρεις ότι δεν είμαι παρά ένας Γήινος που τον λυπήθηκες και από οίκτο του άνοιξες μια πύλη προς αυτό το κοσμο του Διαστήματος...»

Με κοιταξε σοβαρά και μετά είπε:

«Βασιλιά Καραν, πόσος οικτος υπήρχε στην καρδιά εκεινων των διαβολονάνων Βουλμίν όταν προσπαθουσαν να μας ψιλοκόψουν σε μερίδες για τα τσουκάλια τους. Και ομως, οπως είδες σε γνώρισαν κι εκεινοι και σε αποκάλεσαν "Καράν του Ορτολάν βασιλικό αφέντη του Ζαρφ". Είναι δυνατό να μη θυμάσαι το παρελθόν -να μην ξέρεις ποιος και τι εισαι, Δε θυμάσαι τον αντάρτη μάγο, τον Ντζλ Γκρμ, που έκαψε το κορμί σου και μέσα από έναν παράξενο διάδρομο έστειλε τη συνείδησή σου στη Γη, όπου ξαναγεννήθηκες με καινούριο σωμα μετενσαρκωμένος σε ανθρώπινο βρέφος; Δε θυμασαι τη βασίλισσά σου, Εκεινη η υπέροχη κυρά —που τόσο λάτρευαν όλοι στο μεγάλο σου βασίλειο ωστε να τη βλέπουν σαν θεά θα μεινει δίχως εκδίκηση;

»Κανένας δεν ξέρει τι την έκανε εκείνος ο καταραμένος μάγος. Είναι γνωστό ότι προσπάθησε να την ξελογιάσει και πως, όταν εκεινη του αντιστάθηκε, η βασίλισσα εξαφανίστηκε! Είμαι σιγουρος όμως ότι δεν την έστειλε στη Γη, γιατί τότε οι δυο σας θα είχατε ανταμωθεί και κάτι τέτοιο θ' ανέτρεπε τις βασικές του επιδιώξεις. Όχι, βασιλιά Καράν η γυναίκα σου βρίσκεται *εδώ!* Τις νύχτες ακούω το πνεύμα της που ψιθυρίζει στο δικό μου:

»"**Ζαρφ, είμαι ακόμη η βασίλισσά σου. Βρες τον κύριό μου όπου κι αν βρίσκεται... Προστάτεψέ** τον.. Όταν ειναι δυνατό, άνοιξέ του μια πύλη Θα με βρει -θα με λευτερωσει — γιατί μ' αγαπά "

»Βασιλιά Καράν, θ' αφήσεις το πνευμα της βασίλισσας να περιμένει μάταια, πιστεύοντας ότι ο Ζαρφ είναι προδότης και η μεγαλειότητά σου ένας άπιστος σύζυγος;»

«Δεν μπορώ να θυμηθω» βόγγηξα με απογνωση Είχα πειστεί — πίστευα απόλυτα τον Ζαρφ και δε φαντάζεστε πόσος ήταν ο πόνος μου τη στιγμή εκείνη! Πίσω στη Γη αποκαλουσαν αμνησία αυτή την αδυναμία της μνήμης, μαζί με το επακόλουθο της χαμένης ταυτότητας.. Ύστερα, από τη θολουρα του μυαλού μου, ένα αδυσώπητο ερωτημα σήκωσε το άσκημο κεφάλι του. «Αν αυτός ο μάγος που λες έκαψε το κορμί μου και έστειλε τη συνειδησή μου πέρα στη Γη, όπου ξαναγεννήθηκα σε νέο σωμα με την τωρινή μου μορφή —πώς θα με αναγνωρίσουν τώρα εδώ σαν Καράν, βασιλιά του Οκτολάν. Ζαρφ, επιμένω ότι μάλλον πρέπει να έκανες λάθος».

«Βασιλιά μου», απάντησε εκεινος μελαγχολικά «προφανώς εισαι ακόμη *πολύ* ζαλισμένος! Στη Γη το σώμα σου διαμορφώθηκε από τα χαρακτηριστικά — των γονιων σου· αλλά *εδώ* — όταν ο πόνος σε συγκλόνισε, το κορμί σου επανυλοποιήθηκε γύρω από το Εγώ σου, ξαναπαίρνοντας την αλήθινή μορφή και ουσία του. Όχι, είσαι ο Καράν του Οκτολάν και κανένας που σε είχε δει όταν ήσουν στην εξουσία δε θα μπορούσε ν' αρνηθεί την ταυτότητά σου, αν και υπαρχουν πολλοί που θα χαίρονταν να σ' εξοντώσουν για να σ' εμποδίσουν να ξανακερδίσεις το θρόνο σου

»Αφέντη μου, το κακό εξουσιάζει τώρα εκεί όπου κάποτε κυβερνούσε το καλό και μια όμορφη,

ευτυχισμένη χώρα μεταβλήθηκε σε αληθινό προθάλαμο της Κόλασης. Βρικόλακες και δαίμονες αφανίζουν το λαό σου. Εχθροί χτυπούν απέξω και διάβολοι λυμαίνονται τη χώρα από μέσα. Οι υπήκοοι σου, φοβισμένοι, αποκαρδιωμένοι και απελπισμένοι, δεν είναι πια αφοσιωμένοι στην Καρανατική Δυναστεία. Δύσκολα θα μπορούσαμε να βρούμε εκατό πιστές ψυχές και στις οχτώ επαρχίες του Οκτολάν. Εγώ ο ίδιος δεν είμαι παρά ένας φυγάδας και μεγάλη είναι η αμοιβή που θα πλήρωνε ο Ντζλ Γκρμ για το κεφάλι του Ζαρφ του επικηρυγμένου! Και όσο για την ευγενική μας βασίλισσα, τη Μεχούλ- Ιρά...»

Ο Ζαρφ αναστέναξε από τη θλίψη της ψυχής του· και ένιωσα δυο καφτά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά μου.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ», φώναξα δυστυχισμένα. «Μπορεί να είμαι ο Καράν, αλλά δεν έχω τις αναμνήσεις του! Σκέψου πόσο σπουδαίος βασιλιάς και τι καλός ηγεμόνας θα ήμουν — με το σώμα του Καράν και το μυαλό ενός Γήινου!» Και έπεσα πίσω στο κρεβάτι μου, τρέμοντας σύγκορμος από σκέτη, ανήμπορη μανία με τον εαυτό μου.

Ο Ζαρφ έμεινε συλλογισμένος για ένα ατέλειωτο διάστημα και μετά είπε:

«Αρχοντά μου, φαίνεται ότι πριν ο Ντζλ Γκρμ στείλει την υπόστασή σου στη Γη, έθεσε κάποια δεσμά στη μνήμη σου. Και αν έτσι έχουν τα πράγματα, μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι δε σκοπεύει να σου τ' αφαιρέσει ποτέ. Αλλά, αφέντη μου, μόλις μου ήρθε στο μυαλό μια ιδέα. Μακριά από δω ζει κάποιος άλλος μάγος, ο Αγκνόρ Χαλίτ, το ίδιο διαβολικός με τον Ντζλ Γκρμ, αλλά και το ίδιο δυνατός. Δεν αποκλείεται αυτός να μπορεί να σου ξαναδώσει τη χαμένη μνήμη σου — αλλά μένει να δούμε αν θα το κάνει. Λένε ότι μισούν ο ένας τον άλλο, έτσι όπως μόνο δυο μάγοι μπορούν να μισήσουν. Και σ' αυτό βρίσκεται η ελπίδα μας. Νομίζω ότι καλά θα κάνουμε να ξεκινήσουμε μόλις θα είμαστε σε κατάσταση να ταξιδέψουμε, για ν' αναζητήσουμε αυτόν τον Αγκνόρ Χαλίτ και να προσπαθήσουμε να εξασφαλίσουμε τη βοήθειά του.»

«Αυτό θα κάνουμε», συμφώνησα. «Θα ξεκινήσουμε τούτη κιόλας την αυγή. Δεν είμαστε κοριτσόπουλα για να μένουμε στο κρεβάτι για λίγες γρατζουνιές».

«Μα είσαι εξασθενημένος από τις λαβωματιές σου», διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

«Όχι πιότερο από σένα», τον έκοψα αμέσως. «Όπως είπα, θα ξεκινήσουμε την αυγή. Αν είμαι στ' αλήθεια ο βασιλιάς σου, εγώ προστάζω κι εσύ υπακούς! Αλλά απόψε θα κοιμηθούμε — αν είναι ασφαλές να κοιμηθούμε εδώ».

«Πουθενά δε θα είσαι ασφαλής», με διαβεβαίωσε εκείνος, «είτε στον ύπνο είτε στον ξύπνιο, ώσπου ν' ανέβεις πάλι στο Χρυσόλιθο Θρόνο, τριγυρισμένος από τους σωματοφύλακές σου. Όμως δε βλάπτει να πάρουμε μερικές απλές προφυλάξεις για να εμποδίσουμε να μας αιφνιδιάσουν εντελώς».

Ο Ζαρφ πήρε μια μετάλλινη λεκάνη και δυο ξύλα με τα οποία σκάρωσε μια αυτοσχέδια παγίδα πίσω από την πόρτα, που θα έπεφτε και θα έκανε σαματά αν κάποιος δοκίμαζε να περάσει το κατώφλι.

«Έτοιμοι», γρύλισε. «Τώρα μπορούμε να κοιμηθούμε — και μας χρειάζεται λίγος καλός ύπνος!»

Με ξύπνησε ο πάταγος από το πέσιμο της λεκά-

νης Πετάχτηκα πάνω με το σπαθί στο χέρι, αν και τα πόδια μου έτρεμαν. Ο Ζαρφ με κοίταξε με οίκτο, αλλά δεν είπε τίποτα Η πόρτα άνοιξε αργά και ένα πολύ τερατόμορφο πρόσωπο κοίταξε μέσα Ο Ζαρφ αναστέναξε δυνατά και με ανακούφιση

«Πέρασε μέσα, καλέ μου Κότο», είπε φιλικά, όπως θα μιλούσε κανείς σ' ένα ντροπαλό παιδί. «Ο βασιλιάς Καράν δε θα σου κάνει κακό Ούτε εγώ» Και με την άκρη των χειλιών του ο Ζαρφ ψιθύρισε προς το μέρος μου «Τούτη η καλύβα είναι του Κότο Είναι υβρίδιο, ξέρεις, παιδί μιας χαμένης γυναίκας της φυλής των Ροντάρ και ενός στοιχειακού της Κόκκινης Ερημιάς Αλλά ο Κότο είναι πολύ αγαθό και ντροπαλό πλάσμα Και δεν είναι τόσο χαζός όσο δείχνει γιατί όταν του αποκάλυψα ποιος είσαι ο δύστυχος έβαλε τα κλάματα γιατί το καλύβι του δεν ήταν ταιριαστή κατοικία για ένα βασιλιά, ακόμη και κ' ένα βασιλιά σε δύσκολη θέση σαν τη δική σου Για όλη του τη ζωή ο Κότο θα είναι περήφανος— »

«Τι είναι η φυλή των Ροντάρ,» ρώτησα σιγανά «Και η Κόκκινη Ερημιά.»

«Οι Ροντάρ, Είναι κάτι γιγαντόσωμοι άγριοι που κυκλοφορούν γυμνοί Αρκετά αγαθοί και με μυαλό σαν παιδιού Όσο για την Κόκκινη Ερημιά, είναι μια απέραντη και θλιβερή έρημος. Ανήκει όλη στην επικράτειά σου, αλλά είναι εντελώς άχρηστη γη»

«Πέρασε, καλέ μου Κότο», του είπα. «Εγώ ο Καράν, ο βασιλιάς του Οκτολάν, σε προσκαλώ να μπεις και να γονατίσεις μπροστά μου».

Αφήνοντας έναν κλαψουριστό ήχο, το δύστυχο υβρίδιο μπήκε σκοντάφτοντας αδέξια και έπεσε άτσαλα μπροστά στα πόδια μου. Ύστερα έσφιξε το κεφάλι στα δυο πιθηκίσια χέρια του και κοίταξε τον

Ζαρφ με τρομαγμένα μάτια Εκείνη η άσχημη χαραματιά που είχε για στόμα άνοιξε και έβγαλε ένα βραχνό σκούξιμο. Σε πλήρη παροξυσμό τρόμου άρχισε να λέει γρήγορα-γρήγορα

«Το ήξερα! Το ήξερα! Τούτο το καλύβι δεν ταιριάζει για το βασιλιά Καράν το Μεγαλοπρεπή! Και τώρα αυτός θα κόψει το κεφάλι του Κότο με το σπαθί του —θα κόψει και το κεφάλι του Ζαρφ ο βασιλιάς Καράν! Γιατί αυτός μ' έβαλε να τον φιλοξενήσω—»

«Μα κάνεις λάθος, καλέ μου Κότο», καθησύχασα το κακόμοιρο πλάσμα. «Δε σκοπεύω να κόψω το κεφάλι σου — ούτε και του Ζαρφ»

Μετά τον άγγιξα στον ώμο με το πλατύ μέρος του σπαθιού μου.

«Εγέρθητι, βαρόνε Κότο», είπα με επίσημο ύφος. «Άρχοντα της Κόκκινης Ερημιάς και όλων των Ροντάρ που κατοικούν εκεί Έτσι, εγώ ο Καράν, ανταμοίβω τις υπηρεσίες σου επειδή μας συμπαραστάθηκες σε ώρα ανάγκης!»

Ο Ζαρφ οργίστηκε με το θράσος της πράξης μου Γι' αυτόν ήταν σχεδόν θανάσιμη προσβολή προς όλους τους ευγενείς με τίτλους τιμής. Μετά γέλασε ξαφνικά.

«Μεγαλειότατε», είπε ξεκαρδισμένος, «αν το 'χε κάνει άλλος αυτό εκτός από σένα, θα τον είχα σκοτώσει με τα ίδια μου τα χέρια Αλλά πάντα σου άρεσαν κάτι τέτοια χωρατά τον παλιό καιρό Όσο παράλογο κι αν ήταν τούτο, δεν αποκλείεται να σου βγει σε καλό. Παρά την αντρειοσύνη της καρδιάς σου, είσαι πολύ εξασθενημένος για να ταξιδέψεις και είμαστε αναγκασμένοι να μείνουμε σε τούτο το κάστρο του βαρόνου Κότο μέχρι ν' ανακτήσουμε και οι δυο τις δυνάμεις μας Μπορεί ως τότε

ο Κοτο να έχε καταφερει να μας βρει μερικά καλά ζωα ωστε να μπορεσουμε να ταξιδέψουμε πιο γρήγορα απ όσο με τα δικά μας ποδια».

Σ αυτό το τελευταιο επιχείρημα συνθηκολόγησα Ηταν αρκετά επαρκης λόγος για να περιμένουμε Υστερα αρχισα να ρωτω τον Ζαρφ σχετικά με τη δ αδρομή που θ' ακολουθούσαμε

«Τι ειδους εδάφη πρέπει να διασχίσουμε όταν αναχωρήσουμε, Τι σόι πλασματα ζουν στο δρόμο μας; Άγρια ή πολιτισμένα Και θ' αρκουν τα σπαθιά να μας προστατέψουν;»

«Θα ειναι ένα μακρύ και επικίνδυνο ταξίδι», αποκριθηκε σοβαρα εκεινος «Ο δρόμος μας διασχίζει την ιδια Κόκκινη Ερημιά που μόλις τώρα πρόσφερες σαν βαρονία στον Κότο Από εκει θα περασουμε στην αντικρινή οχθη της Θάλασσας των Νεκρων, οπου διαβολικές οπτασιες αναδύονται απο τα βρομερα νερά της και όπου βρίθουν οι δαίμονες και τα βαμπιρ Στη συνέχεια θα προχωρησουμε προς μια πόλη διαβόλων οπου λατρευεται ο θεός όλων των διαβολων Εκεί, αν είμαστε τυχεροί, υπάρχει ελπιδα να βρουμε το μάγο που γυρευουμε»

«Σκέτο ταξιδάκι αναψυχης!» σχολίασα σαρκαστικά «Αλλα όλα αυτα τα γεννήματα της κόλασης που ανέφερες είναι αρκετά υλικά ώστε να κόβονται από το καλό ατσάλι ή είναι άτρωτα στα χτυπηματα;»

«Μερικά είναι αρκετά υλικά, ενώ άλλα είναι άυλα, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είναι λιγότερο επικίνδυνα Και υπάρχουν διάφορες φυλές αγριων που καμια τους δεν ειναι φιλική στους ξένους Α θα πρεπει να περιμένουμε ένα πολυ συναρπαστικο ταξίδι!»

«Ζαρφ!» παρατήρησα ξαφνικά αναλογιζόμενος

με νοσταλγία τα ντουφέκια και τα πιστόλια της Γης. «Μπορείς να με γυρισεις στη Γη για μια συντομη επίσκεψη και μετά να με φέρεις πάλι πισω μαζί με ορισμένα βαριά δέματα, Επισης, μπορεις να μ' εφοδιάσεις με κάμποσο χρυσάφι ή πετράδια,»

«Άρχοντά μου», αποκριθηκε λυπημένα, «δεν έχω τίποτε άλλο να σου προσφέρω εκτός από τη ζωή και την αγάπη μου Δε διαθέτω ούτε χρυσαφι ούτε πετράδια, διαφορετικά θα τα ειχες όλα δίχως να χρειάζεται να τα ζητήσεις Ούτε και μπορω να σε γυρισω πάλι στη Γη —αλλά γιατί θέλεις να φύγεις ετσι ξαφνικά.»

Του εξήγησα και κατάλαβε, αλλά επανέλαβε την αδυναμία του να κάνει αυτό που του ειχα ζητήσει.

«Αυτά τα όπλα», παρατήρησε με θαυμασμό και ζήλεια, «είναι κρίμα που δεν τα έχουμε. Δυστυχώς τα δόρατα και τα σπαθιά είναι ό,τι καλύτερο διαθέτουμε».

«Κότο», διέκοψα τον Ζαρφ, με μια νέα ιδέα να γεννιέται στο μυαλό μου « Εχεις κανένα ξύλο που να το κάνει αυτο όταν 'ψηθεί' κατάλληλα;» Τραβηξα το σπαθί μου, το λύγισα σαν τόξο και το αφησα να τιναχτεί απότομα πίσω.

Ο Κότο κούνησε καταφατικά το κεφάλι και βγήκε με αδέξια βηματα από την καλυβα Μετα άκουσα θορύβους από ξύλα που σκίζονταν και τελικά ο Κότο γυρισε μ' ένα μακρύ σκληρό ραβδί που μου το έδωσε με ύφος αμφιβολίας. Η θέα του με χαροποιησε όσο δε λέγεται, γιατί ήταν ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν.

«Τόξα και βέλη!» φωναξα θριαμβευτικά. «Τώρα αισθάνομαι καλυτερα! Ζαρφ, βρήκαμε λό-

γους να μείνουμε εδώ για κάμποσο καιρό α-κόμη».

Του εξήγησα γρήγορα, χρησιμοποιώντας ένα μυτερό ξύλο για να διασαφηνίσω τι εννοούσα, στο χώμα του δαπέδου. Ήμουν σχεδιάζοντας θιασώτης της τοξοβολίας στη Γη και ήξερα καλά αυτό το σπορ, ενώ από σπαθιά και τέτοια δεν εί-χα ιδέα.

Παρά την αρχική ανυπομονησία μου, πέρασαν τρεις εβδομάδες πριν ξεκινήσουμε οι τρεις μας από το κάστρο του Κότο στις παρυφές της Κόκκινης Ερημιάς. Τρεις, γιατί ο Κότο είχε διαμαρτυρηθεί με γοερά ουρλιαχτά δηλώνοντας ότι δε σκόπευε να μείνει πίσω. Τον είχα κάνει βαρόνο, έλεγε, και είχε δικαίωμα να με συνοδεύει όταν ξεκινούσα για πόλεμο! Στα λόγια του ο Ζαρφ γέλασε με βλοσυρή επιδοκιμασία, αλλά κι εγώ αναγνώρισα αυτό το δικαίωμα στον Κότο.

Ξεκινήσαμε καβάλα στα πιο αλλόκοτα ατια που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Ήταν κάτι πελώρια πουλιά, που το πλησιέστερο που θα μπορούσα να τα παρομοιάσω ήταν με τεράστιους πετεινούς κοκορομαχίας, αλλά με πιο χοντρά πόδια και μεγαλύτερα ράμφη. Χώρια που είχαν και δύστροπο χαρακτήρα. Ο Ζαρφ εξήγησε ότι πολεμούσαν άγρια όταν έφταναν κοντά στον εχθρό. Και δε λέγεται πώς έτρεχαν αυτά τα μεγάλα πουλιά!

Ρώτησα τον Κότο πού τα είχε βρει και μου εξήγησε ότι είχε βγει μια σκοτεινή νύχτα και τα είχε αρπάξει από το κοπάδι ενός μικροευγενή που ζούσε σε κάποια απόσταση από εκεί. Όταν γέλασα και τον είπα πειραχτικά 'κλέφτη', ο Κότο

αποκρίθηκε σοβαρά ότι δεν ήταν τίποτα τέτοιο.

«Μήπως δεν είναι αλήθεια ότι τα χρειαζόταν ο βασιλιάς Καράν; Και μήπως το βασίλειο και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό δεν ανήκουν στο βασιλιά;»

Έτσι ξεκινήσαμε καβάλα και οι τρεις οπλισμένοι με κοντά, δυνατά τόξα και χοντρά, βαριά βέλη. Εξάλλου ο Ζαρφ κι εγώ είχαμε τα σπαθιά που είχαμε αρπάξει από τους Βουλμίν ενώ ο Κότο κρατούσε ένα ασήκωτο πολεμικό ρόπαλο κομμένο από ένα μικρό δέντρο, που είχε ένα φυσικό εξόγκωμα στη χοντρή άκρη του. Στο εξόγκωμα αυτό είχε μπήξει καμιά ντουζίνα μπρούντζινα καρφιά καταπράσινα από τη σκουριά — ήταν ένα πολύ αποτελεσματικό και τρομερό όπλο για όποιον είχε το κουράγιο να το χρησιμοποιήσει σε μάχη σώμα με σώμα. Ο Ζαρφ παρατήρησε ότι ο Κότο λαχταρούσε τόσο να μ' ευχαριστήσει που θα πολεμούσε σαν λυσσασμένος δαίμονας, έτσι και του δινόταν η ευκαιρία.

Το πέρασμα της Κόκκινης Ερημιάς δεν ήταν καμιά ευχάριστη εκδρομή. Τη μέρα μάς μαστίγωναν αμμοθύελλες και μας έψηνε ένας ήλιος που σου πέταγε φουσκάλες στο δέρμα. Τη νύχτα παγεροί άνεμοι ούρλιαζαν σαν να 'χαν αμολυθεί όλοι οι διάβολοι της κόλασης. Κάποτε ωστόσο φτάσαμε και στην ακτή της Θάλασσας των Νεκρών· και ήταν ένα πολύ ταιριαστό όνομα για εκείνη την ερημική έκταση του σαπισμένου νερού.

Μουντά γκριζοπράσινα νερά, που αναδεύονταν και κυμάτιζαν σκυθρωπά πέρα δώθε, αργοκίνητα και λιπαρά· παραλίες από θαμπή γκριζοκαφετιά άμμο και πελώριους μουντούς, γκριζόμαυ-

ρους ογκόλιθους και βράχους —ναι, ήταν μια πολύ εφιαλτική εικόνα στο σύνολό της.

«Ζαρφ» ανατριχίασα, «δε θα μπορούσαμε να παρακάμψουμε αυτή τη θάλασσα».

«Μπορεί», απάντησε με αμφιβολία, «αλλά θα τη διασχίζαμε στο ένα τέταρτο του χρόνου που θα χρειαζόμαστε για να κάνουμε το γύρο της».

«Ναι αλλά πώς θα την περάσουμε;» ρώτησα δύσπιστα. «Δε βλέπω ούτε βάρκες ούτε κανένα τρόπο για να φτιάξουμε μια».

«Έχω ακούσει για κάποια φυλή εδώ γύρω» αποκρίθηκε σκεφτικά, «και μπορεί να κάνουμε κάποια ανταλλαγή. Στην ανάγκη θ' αρπάξουμε μια βάρκα ή θα τους αναγκάσουμε να μας φτιάξουν ένα πλεούμενο που θα μας περάσει σ' αυτή τη μολυσμένη θάλασσα. Αλλά τώρα καλύτερα να σκεφτούμε πού θα κατασκηνώσουμε γι' απόψε».

Απομακρυνθήκαμε από την ακτή μέχρι που πάψαμε να βλέπουμε — και να μυρίζουμε— τη θάλασσα. Μια κραυγή ικανοποίησης του Κότο μας έκανε τελικά να σταματήσουμε. Σ' ένα σημείο όπου είχε μαζευτεί ένας σωρός από ογκόλιθους εξαιτίας κάποιου αρχαίου κατακλυσμού υπήρχε ένα κοίλωμα σαν σπηλιά, αρκετά μεγάλο για να προσφέρει ασφαλές καταφύγιο σ' εμάς και τα ζώα μας.

Αυτό που είχε ιδιαίτερα ευχαριστήσει τον Κότο ήταν ότι εκεί γύρω υπήρχαν άφθονες κάτι μάζες από ένα υλικό που έμοιαζε με κεχριμπάρι αλλά με παράδοξο κόκκινο χρώμα. Αφού μάζεψε αρκετό για να εφαρμόσει την ιδέα του, έφτιαξε μια γραμμή από αυτό το υλικό μπροστά στην είσοδο και του έβαλε φωτιά. Καιγόταν αργά σαν κάρβουνο ή ρετσίνι, βγάζοντας μια καθαρή α-

χνή άσπρη φλόγα χωρίς καπνό και μια πολύ ευχάριστη μυρωδιά.

«Τούτη η περιοχή βρίθει από διαβόλους τη νύχτα», εξήγησε ο Κότο σοβαρά. «Αλλά κανένας διάβολος δε θα τολμήσει ποτέ να περάσει αυτή τη γραμμή της φωτιάς».

Είχε δίκιο. Κανένας διάβολος δεν την πέρασε, αλλά μετά τον ερχομό της νύχτας πολλοί από δαύτους το προσπάθησαν. Ύστερα, αποτυχαίνοντας σ' αυτή την κατά τ' άλλα αξιέπαινη προσπάθεια, μαζεύτηκαν γύρω από την είσοδο και στέκονταν εκεί κοιτάζοντάς μας πεινασμένα...

Μοιράσαμε τη νύχτα σε τρεις σκοπιές. Ο Ζαρφ κι εγώ τυλιχτήκαμε στους μανδύες μας και κοιμηθήκαμε πρώτοι. Τίποτε δεν ενόχλησε τον ύπνο μας. Αλλά ο Κότο, όταν με ξύπνησε, είπε ότι είχε δει πολλούς διαβόλους να κινούνται πέρα από τη γραμμή της φωτιάς. Μετά ξάπλωσε, κουκουλώθηκε κι έμεινε ασάλευτος. Εγώ όμως, μην ακούγοντας ροχαλητά, άρχισα να υποπτεύομαι την τόση νύστα του, αν λάβουμε υπόψη ότι σ' όλη τη διαδρομή από το κάστρο του ροχάλιζε σαν να 'χε καταπιεί ένα κομπρεσέρ. Τελικά τον ανάγκασα να προδοθεί. Μ' ένα γνέψιμο του κεφαλιού μου τον κάλεσα δίπλα μου.

«Κότο, μπας και κι έχεις την εντύπωση ότι ο βασιλιάς σου δεν είναι ικανός να κρατήσει σκοπιά και γι' αυτό μένεις ξύπνιος;»

«Κύριέ μου», εξήγησε εκείνος, «είναι πολλοί οι διάβολοι που τριγυρίζουν σε τούτα τα μέρη και μερικοί από δαύτους είναι πολύ επικίνδυνοι —κι εξαιρετικά πανούργοι. Ξέρω τα κόλπα τους

καλύτερα από τη μεγαλειότητά σου και μπορώ να τους αντιμετωπίσω πιο εύκολα. Εξάλλου περιμένω τον μεγαλύτερο απ' όλους, γιατί θέλω να του μιλήσω για μια συγκεκριμένη υπόθεση».

«Εννοείς τον πατέρα σου, Κότο.»

«Να, βασιλιά μου. Ο Κότο του έστειλε μήνυμα μ' έναν κατώτερο διάβολο και θα έρθει σίγουρα»

«Κότο», τον ρώτησα αυστηρά, «δε φαντάζομαι να σκοπεύεις να προδώσεις το βασιλιά σου;»

«Όχι! Προσπαθώ να φανώ χρήσιμος στον αφέντη μου» Με κοίταξε με πληγωμένη έκφραση. Ντροπιασμένος για τις υποψίες μου προσπάθησα να επανορθώσω.

«Ευχαριστώ το βαρόνο μου! Κότο, μου επιτρέπεις να δω τον πατέρα σου;»

«Ας γίνει κι αυτό», συμφώνησε, αφού το συλλογίστηκε για κάμποση ώρα. «Αλλά θα πρέπει να του το πω πρώτα, διαφορετικά θα θυμώσει».

Πέρασε πολλή ώρα. Και ξαφνικά, στο σκοτάδι πέρα από τη φωτιά, δυο πελώρια κόκκινα μάτια φάνηκαν να λάμπουν άγρια. Ο Κότο σηκώθηκε ήρεμα, πέρασε πάνω από τη λαμπερή γραμμή της Φωτιάς της Προστασίας και προχώρησε στο σκοτάδι προς εκείνους τους δυο φωτεινούς κύκλους. Χίλια δυο κακά προαισθήματα με πλημμύρισαν. Ζόρισα τα μάτια μου, αλλά δεν μπορούσα να δω το παραμικρό. Ένα μονάχα με παρηγορούσε — αν κάτι κακό συνέβαινε στον Κότο, σίγουρα οι κραυγές του θα μας ειδοποιούσαν έγκαιρα ότι κινδύνευε. Έτσι τέντωνα τ' αυτιά μου αλλά δεν άκουγα ούτε ψίθυρο. Ύστερα, μετά από μια αιωνιότητα αναμονής και αγωνίας, ο Κότο επέστρεψε ήρεμος και ψιθύρισε:

«Αν ο βασιλιάς Καράν θέλει να δει τον πατέρα του Κότο — ας έρθει! Είναι πολύ τρομερός σ' εμφάνιση, αλλά υποσχέθηκε στον Κότο ότι ο βασιλιάς Καράν δε θα πάθει κακό. Αλλά μην ξυπνάς τον Ζαρφ — ακόμη!»

Χρειάστηκα όλο το θάρρος που μπορούσαν να επιστρατεύσω για να περάσω τη γραμμή της φωτιάς και να βγω σ' εκείνη τη γεμάτη δαίμονες νύχτα. Ο Κότο έδειχνε ν' ανησυχεί πολύ λιγότερο από μένα.

Κάτι κακό φαινόταν να πλανιέται στην ίδια την ατμόσφαιρα. Παράξενα, τρομερά πρόσωπα με κοίταζαν από το σκοτάδι. Φωνές που μόλις κι ακούγονταν γρύλιζαν και ψιθύριζαν ασυνάρτητα λόγια στ' αυτιά μου· υγρά και κρύα χέρια άγγιζαν τα μπράτσα και τα ρούχα μου, αλλά δεν τα κρατούσαν. Κάποια στιγμή δυο κρύα σαν πάγος χείλη με φίλησαν ακριβώς στα χείλη -και δε φαντάζεστε πόσο απαίσια ήταν η μπόχα εκείνου του χνώτου!...

Ο Κότο σταμάτησε απότομα. Μια πελώρια μαύρη μάζα στο φόντο της ζοφερής μαυρίλας της νύχτας μας εμπόδιζε να προχωρήσουμε άλλο. Σταθήκαμε ακίνητοι, περιμένοντας -τι; Μετά από λίγο άρχισα να εκνευρίζομαι, έχοντας βαρεθεί να στέκομαι εκεί σαν άγαλμα και άπλωσα το χέρι για το σπαθί μου.

«Λοιπόν;» ρώτησα επιτακτικά τον Κότο. «Τι είναι αυτό που μας κρατά εδώ; Και πού είναι αυτός ο μεγάλος και τρανός πατέρας σου. Λέω να δοκιμάσω το σπαθί μου σε τούτο το μαύρο πράγμα να δω αν τρυπιέται».

Πριν προλάβει ν' απαντήσει, το μαύρο πράγμα

χάθηκε! Στη θέση του υπήρχαν τώρα δυο μάτια σαν κόκκινες φωτιές της κόλασης, που κοιτούσαν τα δικά μου από απόσταση μόλις λίγων εκατοστών. Δεν υπήρχε πρόσωπο ούτε σώμα... μονάχα σκέτος άδειος αέρας —και δυο μάτια. Μ' ένα ρουθούνισμα αγανάκτησης γύρισα την πλάτη μου στο φαινόμενο.

«Κότο» είπα αυστηρά «είμαι ο Καράν, ο νόμιμος βασιλιάς του Οκτολάν. Δε μ' αρέσουν τούτα τα παιχνίδια ούτε και μπορεί να με σκιάξει οποιοδήποτε στοιχειό ο διάβολος, ξωτικό ή δαίμονας σ' όλο μου το βασίλειο. Είμαι και δικός τους βασιλιάς όπως και δικός σου! Πες, λοιπόν, σ' αυτόν τον πατέρα σου να δείξει σεβασμό, γιατί αλλιώς θα γυρίσουμε στη σπηλιά μας...»

Ένα πλάσμα στεκόταν τώρα αντίκρυ μου! Ήταν πιο ψηλό από τον Κότο ή εμένα, αλλά δεν ήταν και γίγαντας. Ήξερα ωστόσο ότι ένα Στοιχειακό μπορούσε να πάρει κατά βούληση όποια μορφή ήθελε. Τα χαρακτηριστικά του ήταν εντελώς απόκοσμα αλλά ταυτόχρονα η έκφρασή τους δεν ήταν διόλου αποκρουστική ούτε γεννούσε το φόβο. Αλλά αναμφισβήτητη δύναμη και εξουσία ήταν γραμμένη πάνω τους και έλαμπε στα μεγάλα, φωτεινά μάτια του.

Το πλάσμα με κοιτούσε ψυχρά και ουδέτερα, δίχως να δείχνει ούτε εχθρότητα ούτε φιλία, ούτε καν περιέργεια. κι εγώ του ανταπόδωσα το βλέμμα ακριβώς με το ίδιο ύφος. Αν προσπαθούσε να με πτοήσει, έκανε μεγάλο λάθος. Μετά κατάλαβα ότι διάβαζε τηλεπαθητικά την ψυχή μου. Και κατά παράξενο τρόπο, άρχιζα ν' αποκτώ με τον ίδιο τρόπο κάποια κατανόηση και της δικής του φύσης.

«Στ' αλήθεια είσαι ο βασιλιάς Καράν του Οκτο-

λάν που ξαναγύρισες για να διεκδικήσεις ό,τι σου ανήκει! Κι εγώ, που παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι ένα και το αυτό, σου λέω ότι θα πετύχεις σε ό,τι επιδιώκεις. Ναι! Και σε περισσότερα απ' όσα φαντάζεσαι τώρα. Κι επειδή φέρθηκες στον Κότο σαν να ήταν άνθρωπος και κάποτε θα τον κάνεις κάτι για το οποίο θα μπορώ να νιώθω περήφανος, θα μεταφέρω εσένα, τον Κότο, εκείνον το βλοσυρό Ζαρφ καθώς και τα ζώα σας στην αντικρινή ακτή της Θάλασσας των Νεκρών και πέρα από τους Λόφους του Πυρόλιθου.

»Αλλά μετά θα πρέπει ν' αγωνιστείτε μόνοι οι τρεις σας για να περάσετε τα Βουνά της Φρίκης. Μπορεί να ελέγχω ορισμένες δυνάμεις της Φύσης και δε φοβάμαι τίποτα, αλλά υπάρχει μια αρχαία συνθήκη ανάμεσα στο μάγο που γυρεύετε και σ' εμένα. Έτσι δε θα ήθελα να προκαλέσω την οργή του οδηγώντας σας απρόσκλητους στην επικράτειά του.

»Όμως θα σου πω τούτο, για να σε καθοδηγήσω καλύτερα —να ξέρεις ότι θ' απαιτήσει από σένα κάποια υπηρεσία σε αντάλλαγμα. Να δεχτείς και όλα θα πάνε καλά για τα σχέδιά σου. Αν αρνηθείς, σ' όλη σου τη ζωή μετά θα ζεις πικρά μετανιωμένος γι' αυτή σου την άρνηση. Να είσαι έτοιμος το χάραμα κι εγώ θα τηρήσω την υπόσχεσή μου. Ό,τι κι αν συμβεί μη φοβηθείς, γιατί δεν μπορείς να καταλάβεις τις μεθόδους μου, ακόμη κι αν σου τις εξηγούσα. Και τώρα, χαίρε ως την αυγή!»

Και μ' αυτά τα λόγια —βρέθηκα να κοιτάζω μπροστά στον άδειο αέρα! Ο πατέρας του Κότο είχε απλώς εξαφανιστεί.

Γυρίζοντας στη σπηλιά βρήκαμε έναν πολύ ανήσυχο Ζαρφ, ξύπνιο και να βρίζει άγρια. Ηρεμησε

όμως όταν του εξήγησα τι είχε συμβεί, αν και κούνησε δύσπιστα το κεφάλι ακούγοντας σχετικά με τον πατέρα του Κότο και την προσφορά του να μας βοηθήσει.

«Η βοήθειά του είναι πιο πιθανό να μας μπλέξει σε μπελάδες παρά να μας ξεμπλέξει από δαύτους», γκρίνιαξε. «Ομως μια και δε βλέπω καλύτερη λύση υποθέτω ότι θα πρέπει να δεχτούμε και να το ρισκάρουμε».

Το πρώτο ρόδισμα της αυγής μας βρήκε έτοιμους και στις σέλες Προσέξαμε ότι στην ατμόσφαιρα πλανιόταν μια παράξενη αίσθηση που δεν περιγράφεται και ωστόσο ήταν γνώριμη, κάπως σαν τη μυρωδιά από αστροπελέκι που έχει χτυπήσει επικίνδυνα κοντά Εξάλλου ο αέρας πήρε μια παράξενη, μουντή απόχρωση —ένα σιγανός στεναγμός του αγέρα —παγωμένοι άνεμοι — μια λαίλαπα που ουρλιαζε έσκουζε και μούγκριζε, λες και όλες οι βασανισμένες ψυχές στην Κόλαση έδιναν φωνή στους πόνους τους -άμμος, κουρνιαχτός και μικρά βότσαλα στροβιλίζονταν ορμητικά γύρω μας — μου φάνηκε σαν ο κόσμος να χάθηκε ξαφνικά μαζί με τους συντρόφους μου -δεν έμεινε τίποτα — η σκόνη μ' έπνιγε και είχα στραβωθεί —μ' έπιασε ίλιγγος και ζάλη -δε θα μπορούσα καν να πω με σιγουριά αν ήμουν ζωντανός ή πεθαμένος και θαμμένος — το μόνο που ένιωθα ήταν ένα έντονο μαρτύριο.

Το ζώο μου σκόνταψε και σωριάστηκε κάτω φαρδύ πλατύ. Σηκώθηκα τρικλίζοντας άρχισα να ξερνώ άγρια και κάποτε ένιωσα καλύτερα Κοίταξα γύρω μου ζαλισμένος. Ο Ζαρφ κι ο Κότο μόλις σηκώνονταν από χάμω ενώ αντίκρυ μας είδα να στέ-

κεται ο πατέρας του Κότο Και το μεγάλο Στοιχειακό είχε τώρα ένα χαμόγελο στα χείλη και μια λάμψη αληθινής φιλίας στα μάτια.

«Άρχοντα Καράν, πίσω σας απλώνεται η Θάλασσα των Νεκρών και οι Λόφοι του Πυρόλιθου μπροστά σας υψώνονται τα Βουνά της Φρίκης Κράτησα την υπόσχεσή μου στο βασιλιά που ο γιος μου ακολουθεί και τιμά. Χαίρε».

Και πριν προλάβω να τον ευχαριστήσω, είχε απότομα χαθεί — κάτι που φαίνεται να του είχε γίνει συνήθεια Τη μια στιγμή ήταν ορατός και την άλλη —άδειος χώρος!

«Ξέρω πολλά για τον πατέρα μου», παρατήρησε ο Κότο αργά «Αλλά ποτέ δεν ήξερα ότι μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο!»

Ένα μικρό μονοπάτι κατηφόριζε προς μια πλατιά κοιλάδα, στην άλλη άκρη της οποίας ορθώνονταν οι τιτάνιοι προμαχώνες των Βουνών της Φρίκης. Και τους άξιζε το όνομα Είχαν απειλητική εμφάνιση και το κακό κατοικούσε μέσα τους

Γρήγορα το μονοπάτι έγινε ένας φαρδύς δρόμος, αλλά ήταν πολύ αρχαίος και με φανερή ανάγκη συντήρησης Δεν πιστεύω να τον είχε ταξιδέψει κανείς από αιώνες, μέχρι το δικό μας ερχομό Όλα έδειχναν ότι, όποια φυλή και αν τον είχε φτιάξει, είχε περάσει πια στη λήθη, αφήνοντας μονάχα το έργο της να σημαδεύει το πέρασμά της.

Καθώς η μέρα πλησίαζε στο τέρμα της, ο δρόμος μάς έβγαλε στα ερείπια μιας αρχαίας πόλης. Ούτε μια πέτρα δε στεκόταν πια πάνω σε άλλη Αποφασίσαμε να κατασκηνώσουμε εκεί για να περάσουμε τη νύχτα μας Ενώ ο Κότο έστηνε το αντίσκηνο κι ετοίμαζε το βραδινό μας φαγητό, εγώ έκανα μια βόλτα στα ερείπια.

Παντού όπου κι αν κοιτούσα υπήρχαν πέτρες σκεπασμένες με ανάγλυφα. Όποια κι αν ήταν η ράτσα που τα είχε φτιάξει, διέθετε γραπτή γλώσσα κι επιπλέον είχε κλίση στη διακόσμηση. Αν έκρινα από το περιεχόμενο του πλήθους των εικόνων που συνόδευαν τα χαραγμένα κείμενα, θα έπρεπε να μοιάζουν με τους παλιούς Αιγυπτίους και να εξουσιάζονταν από το ιερατείο. Αλλά, αν μπορούσε να πάρει κανείς σαν βάση αυτές τις εικόνες, οι θεοί τους θα πρέπει να είχαν γεννηθεί από το παντρεμα ενός εφιάλτη και του παραληρήματος ενός ψυχοπαθή φονιά!

Και μόνο η θέα αυτών των εικόνων μου έφερνε ανατριχίλα, τόσο αποτρόπαιες και ανόσιες ήταν οι τελετουργίες που έδειχναν!

Συνέβη στη διάρκεια της σκοπιάς μου.

Οι σύντροφοί μου ροχάλιζαν σ' ένα πολύ παράφωνο ντουέτο και μόλο που ήμουν εντελώς ξύπνιος είχα βυθιστεί σε κάποιο είδος ρέμβης. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι ένα ζευγάρι μάτια που έλαμπαν με ιριδισμούς, με κοιτούσαν από την άλλη μεριά της φωτιάς. Νομίζοντας ότι μπορεί να ήταν ο πατέρας του Κότο, πέταξα σιγανά ένα χαιρετισμό. Αλλά, όταν δεν πήρα καμιά απάντηση νευρίασα και ρώτησα ποιος ήταν και τι ήθελε. Και πάλι δεν πήρα απόκριση, έτσι άρπαξα το τόξο μου και έστειλα ένα βέλος ακριβώς κάτω από εκείνους τους δυο φωτεινούς κύκλους.

Η μόνη αντίδραση ήταν ένα κρυστάλλινο γέλιο. Ένα μυτερό βέλος δεν είναι ποτέ θέμα για γέλια, αλλά μετά σκέφτηκα ότι τα πάντα ήταν δυνατά σε τούτη την καταραμένη γη.

«Αυτό το ραβδάκι του θανάτου δεν έχει δύναμη

να με βλάψει», εξήγησε μια φωνή στους ίδιους κρυστάλλινους τόνους. «Όχι, ω ξένε, πώς μπορείς να σκοτώσεις κάποια που πέθανε εδώ κι αιώνες —και που ωστόσο εξακολουθεί να ζει —και να βασιλεύει;»

«Ώστε το ραβδάκι του θανάτου δεν μπορεί να σε σκοτώσει, ε;» γρύλισα. «Λοιπόν, για να δούμε μήπως τούτο δω είναι πιο αποτελεσματικό!» Και το σπαθί μου τινάχτηκε διαγράφοντας μια σφυριχτή τροχιά πάνω από τη μικρή φωτιά. Έτσι και υπήρχε κεφάλι και σώμα εκεί, θα έπρεπε να έχουν διακόψει οριστικά τις σχέσεις τους! Αλλά η λεπίδα συνάντησε —αέρα!

Από την άλλη πλευρά της φωτιάς, χαμογελώντας με συγκατάβαση, σαν να διασκέδαζε με τα καμώματα ενός θυμωμένου αλλά κατά τ' άλλα ενδιαφέροντος παιδιού, καθόταν μια πανέμορφη γυναίκα, μια σφριγηλή, εξαίσια καστανομάλλα. Μια αχνή πρασινωπή ανταύγεια τρεμόπαιζε γύρω από το αγαλματένιο, χρυσομπρούντζινο κορμί της. Το φόρεμά της, ένα σκέτο πέπλο καταχνιάς από κάποιο ανάριο ύφασμα με μαργαριταρένια νερά, υπογράμμιζε το κάθε ξεχωριστό χάρισμα εκείνου του υπέροχου κορμιού.

«Ποια είσαι;» ρώτησα προστακτικά.

«Είμαι μια Πριγκίπισσα της Κόλασης», απάντησε εκείνη, «αλλά η εξουσία μου εκτείνεται και σ' αυτή την περιοχή. Πριν πολλούς αιώνες βασίλευα σε τούτη την πόλη όταν βρισκόταν ακόμη στο απόγειο της δόξας της. Αλλά από το ιερατείο ξεπήδησε ένας ισχυρός μάγος που η δύναμή του έγινε μεγαλύτερη από τη δική μου. Σεισμούς, φωτιές και κατακλυσμούς έστειλε ενάντια σε μένα και τους ανθρώπους μου —και έτσι γίναμε κάτι που δεν υπάρχει

π.α — αλλα ποτε δεν μπορεσε να μας εξοντώσει ο-λότελα.

«Έτσι δεν είναι παρά μια ερειπωμένη πόλη αυτό που βλεπε ς τώρα, που μεσα της, σαν άυλα φαντά-σματα κατοικεί ο λαός μου. Σαν φαντασμα κι εγω περνω μαζι τους ένα μέρος του χρόνου μου και βα-σιλευω σ' ένα φασματικό λαο, σε μια κατεστραμμε-νη πόλη»

«Για φαντασμα φαινεσαι πολύ υλική», παρατή-ρησα ξερα

«Ναι » έκανε η γυναίκα και γέλασε κοροϊδευτι-κά «Και ηταν εναντια σε μια 'πολύ υλική' οπτασια που δοκιμασες δυο διαφορετικά ραβδιά θανάτου, Ομως ως ενα σημείο έχεις δίκιο Είμαι αρκετά υλι-κη τωρα, όπως μπορεις να διαπιστωσεις και μόνος σου αν το θελήσεις Μπορώ και υλοποιώ το σωμα μου κατά βουληση και το ξανακάνω αέρα όταν δε μου χρειάζεται πια Ε ναι παιχνιδακι για τη μαγεια μου, ω Ξένε... Δε με πιστεύεις; Κοίτα!»

Σαν όραμα σαγηνευτικής ομορφιάς η γυναίκα σηκωθηκε πέρασε επιτηδες μέσα από τις φλόγες της φωτιάς και ήρθε να καθίσει δίπλα μου, τόσο κοντά που μπορούσα να νιωσω τη μαγνητική ακτι-νοβολία της.

«Μπορείς να με αγγίξεις, να με πάρεις στην αγ-καλιά σου αν θελεις, να φιλήσεις τα χείλη μου με-χρι το αιμα σου να κοχλάσει και να δροσισεις τη φλόγα σου στη δική μου αγκαλιά. Δε θα με βρεις ψυχρή!»

Τα τορνευτά χέρια της τυλίχτηκαν γύρω από το λαιμό μου σαν απαλά, μεταξένια ερπετα

«Ορίστε», ψιθύρισε. «Δεν είμαι αρκετά χειροπια-στή, Και ποθητή, Αγάπησέ με και θα γίνω για σένα κάτι που καμιά άλλη, γυναίκα ή πνεύμα, φάντασμα

ή δαιμονας διαβολος ή άγγελος σ' ολόκληρο το συμπαν δε θα μπορούσε να γίνει ποτέ Θα σου χα-ρίσω δύναμη, σοφια κι εξουσια.. έρωτα και πάθος όσο ποτέ κανείς δεν ονειρεύτηκε ως τώρα — »

Είχα καθίσει ακίνητος σιωπηλός μέχρι εκείνη τη στιγμη αλλά ξαφνικά εκμεταλλεύτηκα το χα-μένο χρόνο Μ' ένα βίαιο σπρώξιμο την πέταξα κά-τω, ισια μέσα στη φωτιά Και από τα χείλη μου βγή-κε μια λέξη τόσο περινραφικη που ακόμη και η πιο πρόστυχη πόρνη της Γης θα κοκκίνιζε από θιγμένη αξιοπρέπεια αν είχε ακούσει ένα τέτοιο επιθετο.

Αλλά φαίνεται ότι τούτη η γοητευτικά όμορφη Πριγκίπισσα της Κόλασης δέχτηκε τη λέξη σαν φι-λοφρόνηση Και αν ειχε θυμωσει που την πέταξα στη φωτιά, σίγουρα δεν το έδειξε Γλιστρησε έξω από τις φλόγες, πιο σαγηνευτική από ποτέ. Ούτε μια τρίχα στα καστανά μαλλιά της δεν ειχε καψαλι-στεί ούτε ένα σημάδι δεν υπήρχε στο αψεγάδια-στο χρυσομπρουντζινο δέρμα της Ύστερα είδα έ-να προκλητικό χαμόγελο να χαράζεται στα σαρκώ-δη φιλήδονα χείλη της.

«Αυτό που με αποκάλεσες — θα γινόμουν ακόμη κι αυτό για σένα», αναστέναξε με ηδυπάθεια «Εσύ κι εγώ φτιαχτήκαμε ο ένας για το άλλο από τις αρ-χές της Αιωνιότητας—»

Αλλά στο σημείο αυτό, δεν άντεξα άλλο! Ήταν δυνατό να ήμουν φτιαγμένος γι' αυτή τη διαβόλισ-σα: *Εγώ*, Το χέρι μου τινάχτηκε και άρπαξε το λυγε-ρό λαιμό της σαν μέγκενη, σφίγγοντας ανελέητα.

«Εισαι μια— » Η βρισιά που χρησιμοποίησα ήταν ακόμη χειρότερη από την πρώτη «Αφού το βέλος και το σπαθι δεν τα κατάφεραν, για να δούμε αν γίνεται τίποτα με το στραγγάλισμα!»

Έσφιξα τα δάχτυλά μου στο λαιμό της με όση

δύναμη είχα Σαν συμπλήρωμα, της κοπάνισα και μια γροθιά στο πρόσωπο – και σχεδόν στραμπού-λιξα το χέρι μου Γ ατί η Πριγκ πισσα της Κόλασης, ο θηλυκός δαίμονας - το φάντασμα —η γυναίκα —η ό τι τελοσπάντων ηταν, τώρα ή κάποτε, είχε ε-ξαφανιστε εντελως' Επιασα τον εαυτό μου ν' ανα-ρωτιέται, αν την ειχα συναντήσει αληθινά ή αν ειχα κοιμηθει και την ειχα δει σε ονειρο ..

«Δεν ήταν όνειρο, βασιλιά Καράν!»

Η φωνή ήταν ηχηρή, μελωδική, ευχάριστη Σηκωνοντας το βλέμμα μου ειδα μπροστά μου έναν ψηλο επιβλητικο γέρο, ξεσκουφωτο, που μου χαμογελούσε φιλικά.

«Ζαρφ! Κότο! *Ξυπνήστε!*» φώναξα, πηδώντας πανω με το σπαθί στο χέρι. Ο γέρος σήκωσε το χέρι σαν να διαμαρτυρόταν.

«Όχι, βασιλιά Καράν, θα συνεχίσουν να κοιμούνται μέχρι να τους απελευθερωσω *εγώ* από τον υπνο τους Εκείνος ο θηλυκός δαιμονας τους έριξε σε λήθαργο, ετσι που μόνο κάποιος με δύναμη μεγαλυτερη απο τη δική της μπορεί να τους ξυπνήσει Αλλά δε θα το κάνω πριν εσύ κι εγώ κουβεντιάσουμε ένα θέμα αμοιβαίου ενδιαφέροντος»

«Ποιος είσαι,» τον ρωτησα αυστηρά «Και τι δια βολοδουλειές πας να σκαρώσεις σε μένα και τους συντρόφους μου;»

«Εκείνος που κοιμάται εκεί —ο Ζαρφ - σου μίλησε για ένα μάγο και ξεκινήσατε να τον βρείτε έτσι δεν είναι; Λοιπόν, εγώ είμαι αυτος που γυρεύεις, βασιλιά Καράν, και το ταξίδι σας τελείωσε Γνωρίζοντας τον ερχομό σου ήμουν έτοιμος να σε υποδεχτώ μόλις θα περνούσες τα όρια της επικράτειάς μου -και τούτη η ερειπωμένη πολη σημα-

δεύει τα σύνορά της. Έτσι, να 'μαι!

»Βασιλιά Καράν, δεν έχω τίποτα μαζί σου ούτε εσυ μαζί μου Έχουμε ωστόσο έναν κοινό εχθρό —τον Ντζλ Γκρμ Ανάμεσα σ' αυτόν και σ' εμένα υπάρχει μια παλιά έχθρα Εσένα σ' έβλαψε Θέλεις μια χάρη — το διαβάζω στο μυαλό σου που ελπίζεις ότι μπορώ και θα σ'την κάνω

»Καράν, βασιλιά μακριά από το στέμμα το θρόνο και το βασίλειο σου, είσαι ένας θαρραλέος και πολυμήχανος άντρας, αλλά και οι δυο σύντροφοί σου αξίζουν όσο μια στρατιά συνηθισμένων ανθρωπων Πρόσφερέ μου μια υπηρεσια πιστά διχως υπεκφυγές η αντιρρησεις, και θα σου δώσω πίσω τις χαμένες αναμνήσεις σου. Λοιπόν, τι λες;»

«Ξύπνα τον Ζαρφ και τον Κότο», του είπα. «Αν είσαι εκείνος που γυρεύω, θα σε αναγνωρίσουν και δε θα σου κάνουν κακό Εγω, ο Καράν, σου εγγυώμαι την ασφάλειά σου!»

Γέλασε με την καρδιά του στα λόγια αυτά, αν και υπήρχε μάλλον θαυμασμός παρά ειρωνεια στο γέλιο του.

«Θαρραλέος όπως πάντα, βασιλιά Καράν», κούνησε το κεφάλι του επιδοκιμαστικά «Θα γινει όπως είπες» Έκανε μια μικρή χειρονομία μουρμουριζοντας κάτι λόγια που δεν μπόρεσα ν' ακούσω. « Μιλησε τώρα, ψιθυριστά αν θέλεις, και θα διαπιστώσεις αμέσως αν κοιμούνται».

Αυτό έκανα και τους είδα να τινάζονται πάνω, εντελώς ξύπνιοι. Κοιταξαν ολόγυρα.. και τότε στο άσχημο πρόσωπο του Κότο χαραχτηκε μια έκφραση τόσο ανείπωτου φόβου που βιάστηκα να τον καθησυχάσω ότι δεν κινδύνευε. Ο Ζαρφ υποκλίθηκε με σεβασμό, αλλά δεν έδειξε φόβο. Ο επισκέπτης μίλησε ευγενικά.

«Με γνωρίζεις, Ζαρφ; Κι εσύ, βαρόνε Κότο;»

«Είσαι ο Αγκνόρ Χαλίτ, ο πανίσχυρος μάγος, που έπεισα το βασιλιά να ψάξει να βρει», απάντησε σοβαρά ο Ζαρφ.

Και ο Κότο βιάστηκε να γνέψει καταφατικά. «Ο πατέρας μου λέει όσο είσαι πιο δυνατός κι από το διάβολο, Αγκνόρ Χαλίτ»

«Ικανοποιήθηκες τώρα, βασιλιά Καράν;»

«Ναι» τον διαβεβαίωσα. «Αλλά γιατί ήρθες να με ανταμώσεις εδώ αντί να μ' αφήσεις να κάνω όλο το δρόμο ως την κατοικία σου;»

«Να για ποιο λόγο —η εξυπηρέτηση που ζητώ. αν θέλεις να σου δώσω πίσω τη χαμένη μνήμη σου θα σε ανάγκαζε ν' ακολουθήσεις τον ίδιο δρόμο αντίστροφα, ως την κοντινή ακτή της Θάλασσας των Νεκρών. Έτσι θα σε γλιτώσω από πολλές μεγάλες κοπιαστικές μέρες πορείας, κακουχιών και κινδύνων».

«Και ποια είναι η εξυπηρέτηση αυτή;»

«Πρόσεξε, λοιπόν, και θα σου εξηγήσω. Υπάρχει ένας θησαυρός που θέλω να γίνει δικός μου. Ορισμένοι σοβαροί λόγοι δε μου επιτρέπουν να πάω να τον βρω ο ίδιος, αλλά οι λόγοι αυτοί δε θα επηρέαζαν εσένα. Για να 'μαι ειλικρινής, ο θησαυρός είναι κρυμμένος σε περιοχή που εξουσιάζει κάποιος άλλος μάγος, ο οποίος όμως δεν ξέρει ότι βρίσκεται στα μέρη του. Εκείνος που τον έκρυψε εκεί ήταν ένας άλλος μάγος. . πριν από πολλά χρόνια έκρυψε αυτό το ανεκτίμητο αντικείμενο για κάποιο δικό του σκοτεινό λόγο. Πρόκειται για το άγαλμα μιας όμορφης γυμνής γυναίκας. ταυτόχρονα είναι και ένα πελώριο μονοκόμματο πετράδι — ένα άψογο ζαφείρι λίγο μεγαλύτερο από το μισό του φυσικού μεγέθους— »

«Κανένα ζαφείρι σ' όλους τους κόσμους δεν ήταν ποτέ τόσο μεγάλο», αντέτεινα. Αλλά ο Αγκνόρ Χαλίτ απλώς χαμογέλασε.

«Αυτό είναι αλήθεια», συμφώνησε. «Αλλά η μαγεία μπορεί και κάνει θαύματα. Βασιλιά Καράν. Και ο θρόνος σου είναι σμιλεμένος από έναν πελώριο χρυσόλιθο, και ωστόσο σε όλους τους κόσμους δεν υπήρξε ποτέ τόσο μεγάλος χρυσόλιθος! Όμως δεν παύεις να είσαι ο 'Βασιλιάς Καράν του Χρυσόλιθου Θρόνου'. Η μαγεία έφτιαξε το θρόνο σου από ορισμένα άλλα υλικά, αλλά ένας κοσμηματοπώλης θα σε διαβεβαίωνε ότι πρόκειται για γνήσιο χρυσόλιθο!...

»Αυτό το ζαφειρένιο άγαλμα πλάστηκε από σάρκα και οστά με τη βοήθεια της μαγείας. Πρόκειται για το αληθινό κορμί μιας μάγισσας που τόλμησε να σηκώσει κεφάλι σ' ένα μεγάλο μάγο πριν πολλά χρόνια, μέχρι που τη νίκησε χάρη στην πανουργία του. Ύστερα για τιμωρία τη μετάλλαξε σε ζαφείρι, μικραίνοντας το μέγεθός της σ' εκείνο παιδιού κι έτσι την άφησε σαν ένα όμορφο είδωλο που μέσα του κρύβεται ακόμη αιχμάλωτη η ψυχή της. Αλλά από τη στιγμή που θα κάνω δικό μου αυτό το είδωλο, θα διαθέτω ένα όπλο εναντίον του.

»Τη μισούσε τόσο πολύ που, αφού την έκανε κρύσταλλο, δεν άντεχε να την έχει διαρκώς μπροστά του. έτσι την έκρυψε σ' ένα υποβρύχιο σπήλαιο κοντά στην ακτή της Θάλασσας των Νεκρών. Αλλά υπάρχει τρόπος να μπει κανείς σ' αυτό το σπήλαιο —σε ορισμένες στιγμές».

«Και αν σου φέρω αυτό το άγαλμα— »

«Τότε θα λύσω τα δεσμά που κρατούν αιχμάλωτη τη μνήμη σου. Αν μου φέρεις το Ζαφειρένιο Είδωλο, δίχως υπεκφυγές ή αντιρρήσεις, θ' αποκτή-

σεις πάλι όλες τις αναμνήσεις από το παρελθόν σου. Εγώ ο μάγος Αγκνόρ Χαλίτ, σου το υπόσχομαι, αυτό Καράν του Οκτολάν. Και κρατώ τις υποσχέσεις μου στο ακέραιο. Μπορεί να έχω διαπράξει κάθε γνωστή αμαρτία —και κάμποσες άγνωστες – αλλά για ένα δεν μπορεί να κατηγορηθεί ως σήμερα ο Αγκνορ Χαλίτ: ότι καταπάτησε ποτέ μια υπόσχεση!»

«Σύμφωνοι» αποκρίθηκα. Και μη θέλοντας να φανώ κατώτερος από αυτόν, εναν επαγγελματια αχρείο, έδωσα κι εγώ με τη σειρά το λογο μου: «Εγώ, ο Καραν, θα σου παραδώσω το θησαυρό αν μπορέσω να φερω σε περας την αποστολή μου και δε θ' απαιτησω για λογαριασμό μου κανένα αναπόσπαστο μέρος του. Απ' όσο με αφορά, μπορείς να τον σπασεις σε μπλε θρύψαλα τη στιγμή που θα σ' τον παραδώσω».

Ενα δαιμονικό φως τρεμόπαιξε φευγαλέα σ' εκεινα τα μάτια του μαύρου μάγου καθώς απαντούσε εκδικητικά:

«Μπορεί να κάνω ακόμη πιο παράξενα πράγματα από αυτο, έτσι και το αντικείμενο έρθει στην κατοχή μου!»

«Δε μ' ενδιαφέρουν τα μυστήρια σου», απάντησα, ανασηκωνοντας αδιάφορα τους ώμους. «Το μόνο που μ' ενδιαφέρει να ξέρω για σένα ειναι ότι εσυ κι εγώ κάναμε μια συμφωνία που και οι δυο σκοπεύουμε να κρατήσουμε. Πες μου τώρα όλα όσα μπορείς ώστε να βρω σίγουρα το μέρος όπου είναι κρυμμένο το Ζαφειρένιο Είδωλο».

Έτσι όλη εκείνη την υπόλοιπη νύχτα τη βγάλαμε καθισμένοι και οι τρεις μας, ακούγοντας, ενώ εκείνος ο φαινομενικά καλοσυνάτος γέρος μας περιέγραφε με λεπτομέρειες όλα όσα ήξερε για τη

διαδρομή μας —ενώ παράλληλα μας προειδοποιούσε απερίφραστα ότι θα βαδίζαμε γραμμή προς το χειρότερο προθάλαμο της Κόλασης όταν θα φτάναμε στην είσοδο της σπηλιάς.

Και, όπως ανακαλύψαμε αργότερα από μόνοι μας, μάλλον είχε ωραιοποιήσει τα πράγματα...

«Άρχοντα Καράν», είπε δείχνοντας ο Κότο, «αν ο Αγκνόρ Χαλίτ δεν είπε ψέματα, εκείνο το σημείο είναι η είσοδος της σπηλιάς που ψάχνουμε».

Κατεβήκαμε από τα ζώα μας ύστερα από μια ματια, γιατι τα σημάδια ήταν ξεκάθαρα. Πέντε πελώριοι ογκόλιθοι σημάδευαν τις γωνιές ενός πενταγώνου. Στο κέντρο υπήρχε μια λιμνούλα, προφανως γεμάτη νερό από τη Θάλασσα των Νεκρων χάρη σε κάποιο υπόνειο κανάλι. Σαν απόδειξη αυτής της υπόθεσης, η επιφάνεια της λιμνουλας κυμάτιζε σε συγχρονισμό με τα κύματα που έσπαζαν στην ακτή καμιά εκατοστή μέτρα πιο πέρα.

Όπως κοιτούσαμε, η επιφάνεια άρχισε να δείχνει σημεια έντονης αναταραχής. Μια μικρή δινη σχηματιστηκε εκει, που γρήγορα δυνάμωσε σε μικροσκοπικη ρουφήχτρα, βγάζοντας κάτι αλλόκοτους αναρροφητικους θορύβους, παράξενα γουργουρητά και ψιθυριστά βογγητά. Αυτό κράτησε πάνω από μια ώρα. Ύστερα η επιφάνεια έγινε πάλι ήρεμη και γαλήνια.

Ύστερα σημειώθηκε απότομα μια αλλαγή. Ακριβώς στο κέντρο της σηκωθηκε μια πελώρια φουσκάλα που έσκασε, μολυνοντας την ατμόσφαιρα με την πιο απεριγραπτη μπόχα. Σηκώθηκαν και άλλες φουσκάλες και η μπόχα χειροτέρεψε. Ήδη αυτές οι μπουρμπουληθρες έβγαιναν αδιάκοπα και η λιμνούλα κόχλαζε σαν μεγάλο καζάνι, γεμιζοντας

τον αέρα μ' εκείνη τη φρικαλέα μυρωδιά. Μετά η επιφάνεια γαλήνεψε πάλι.

Δεν ντρέπομαι να παραδεχτώ ότι το κουράγιο μου με είχε σχεδόν εγκαταλείψει τώρα. Γιατί ήξερα ότι έπρεπε να βουτήξω σ' αυτή τη σιχαμερή λιμνούλα όσο η δίνη τραβούσε προς τα κάτω και ν' αναδυθώ πάλι —αν ανέβαινα ποτέ— μαζί με την άνοδο των φυσαλίδων! Δεν ήταν διόλου ευχάριστη προοπτική. Αφού μελετήσαμε τη λιμνούλα για κάμποση ώρα, φαίνεται ότι ο Ζαρφ κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα μ' εμένα, γιατί είπε δίχως περιστροφές:

«Βασιλιά μου, εκείνος ο γερο-διάβολος, ο Αγκνόρ Χαλίτ, σου έστησε κάποια παγίδα! Είναι πασίγνωστο ότι ο βασιλιάς Καράν δεν πατά εύκολα τον όρκο του. Αλλά αν σ' εμένα, τον Ζαρφ, πέφτει κάποιος λόγος, νομίζω ότι εδώ για πρώτη φορά ο Καράν του Οκτολάν πρέπει να πατήσει τον όρκο του και, μάλιστα, δίχως δεύτερη σκέψη. Θα πρέπει να είναι κανένας εντελώς τρελός για να βουτήξει σ' αυτή τη λιμνούλα. Αν εκείνος ο αναθεματισμένος μάγος κάνει τόσο πολύ κέφι το είδωλο, ας έρθει να βουτήξει ο ίδιος. Θα πάει απλώς μια ώρα αρχύτερα στην Κόλαση και μάλιστα από πολύ ταιριαστή πόρτα. Και μάλλον τούτη η περιοχή θα βελτιωθεί πολύ με την απουσία του!»

«Και η μνήμη μου, Ζαρφ;»

«Έτσι και βουτήξεις σ' αυτή την απαίσια τρύπα, θα πάψεις να τη χρειάζεσαι γιατί δε θα ξαναβγείς να τη χρησιμοποιήσεις! Όχι, καλύτερα να γυρίσουμε στο καλύβι του Κότο και να σκεφτούμε πώς θα ξαναπάρεις πίσω το στέμμα σου. Αν το πετύχουμε αυτό, μετά μπορούμε ν' εξαναγκάσουμε τον Ντζλ Γκρμ να λύσει τ' αποτρόπαια μάγια του— »

«Μη βιάζεσαι τόσο, Ζαρφ», τον διέκοψε ο Κότο. «Ο πατέρας μου προειδοποίησε το βασιλιά μας να δεχτεί αυτό που θα του ζητούσε ο Αγκνόρ Χαλίτ και διαβεβαίωσε ότι αν το έκανε, όλα τα σχέδιά του θα πήγαιναν κατ' ευχή. Αλλά ο πατέρας μου πρόσθεσε ακόμη ότι, αν ο βασιλιάς αρνιόταν, θα το μετάνιωνε πικρά για όλη του τη ζωή».

Ο Ζαρφ κι εγώ κοιταχτήκαμε ανέκφραστα, γιατί υπήρχε αλήθεια στα λόγια του Κότο.

«Αναρωτιέμαι αν υπάρχει άλλη μέθοδος ν' αποκτήσουμε το άγαλμα», μουρμούρισα διστακτικά.

«Ξέρω έναν καλό τρόπο», απάντησε απλά ο Κότο. «Είναι με δυο λόγια ο εξής. Ο Κότο θα βουτήξει και θα βγει πάλι με το είδωλο ή θα μείνει για πάντα εκεί κάτω μαζί του. Και αν κάτι δεν πάει καλά, ο Κότο δεν είναι δα και τόσο χρήσιμος— »

«Όχι, καλέ μου Κότο», απάντησα βραχνά, γιατί είχα συγκινηθεί βαθιά από την αφοσίωση και τη θαρραλέα προσφορά του πιστού μου συντρόφου. «Ποτέ δε θα μπορούσα να δεχτώ— »

Ένας γουργουρητός θόρυβος έφτασε από τη λιμνούλα. Ο Κότο σηκώθηκε απότομα δίχως να πει λέξη και δίχως ν' αλλάξει έκφραση, βούτηξε σαν βατράχι με το κεφάλι στο κέντρο της ρουφήχτρας που ήδη σχηματιζόταν γοργά. Ούτε ο Ζαρφ ούτε εγώ ήμαστε αρκετά προετοιμασμένοι για να προλάβουμε να τον σταματήσουμε, γιατί είχε κινηθεί πολύ γρήγορα. Μείναμε κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο, άναυδοι από έκπληξη.

«Βασιλιά Καράν», η φωνή του Ζαρφ αντήχησε ηχηρή σαν σάλπιγγα. «Όταν ξανακερδίσεις το βασίλειό σου μην ξεχάσεις εκείνο τον γενναίο και ανόητο το βαρόνο Κότο της Κόκκινης Ερημιάς —και ποτέ πότε να θυμάσαι και τον Ζαρφ!»

Σπλατς!

Είχα μείνει μόνος, χάσκοντας ηλίθια προς το σημείο όπου οι δυο υπέροχοι, αφοσιωμένοι συντροφοι μου ειχαν εξαφανιστει. Η δινη λινόστευε —συντομα θα σταματουσε —και ύστερα θα επακολουθουσε μια αιωνιότητα αναμονης, ελπίζοντας -μπορει να μην ξανάβγαιναν — θα έμενα μόνος —δε θα τους ξανάβλεπα ποτέ —εγώ, ένας βασιλιάς δίχως στεμμα διχως θρόνο, δίχως βασίλειο, διχως μνημη, διχως γυναίκα, δίχως υπηκόους — αλλα οι μονοι υπηκοοι που ήξερα ή νοιαζόμουν γι' αυτούς ήταν...

Πηρα μια βαθιά, χορταστική ανάσα και βούτηξα Εκεινο το απαισιο υγρό που βρομούσε τόσο αποτρόπαια, πόναγε χειροτερα απ' ό,τι μύριζε Ηταν στ' αλήθεια διαβρωτικό *Εκαιγε!* Αν μπορουσα να το παρομοιάσω με κάτι, αυτό θα ήταν η καυστική ποτάσα...

Ήμουν ακόμη με το κεφάλι κάτω και συνέχιζα να κατεβαινω. Στροβιλιζόμουν στη δινη μαζί με το νερό ωσπου μ' έπιασε ζαλάδα. Ένιωθα τα μάτια μου να καιγονται στις κόχες τους από εκείνο το καυστικο διάλυμα —κατέβαινα και κατέβαινα δίχως τελειωμό Ένα αμυδρό, αδιόρατο γαλάζιο φως έλαμψε οριζόντια στη ρουφήχτρα - διεκρινα δυο αοριστες, σκιερές μορφές που μόλις και ξεχώριζαν καθώς στριφογύριζα σ' εκείνο τον τρελό χορό με το κεφάλι κάτω —ξαφνικά σιδερένια δάχτυλα με γράπωσαν δυνατά από το αστράγαλο και νόμισα ότι θα γινόμουν κομμάτια —η δίνη δεν ήθελε να με αφήσει — αλλά και εκείνα τα δυνατά δάχτυλα στο πόδι μου δεν το έβαζαν κάτω — κοίταξα ψηλά και είδα από πανω μου το άσχημο πρόσωπο του Κο-

το — μετά άκουσα τη φωνή του Ζαρφ, βαριά, όλο αποδοκιμασία:

«Βασιλιά Καράν, θεωρείς σωστό αυτό που έκανες; Γύρνα πίσω, σε παρακαλώ, μόλις αρχίσουν ν' ανεβαίνουν οι φυσαλίδες!»

Αλλά αρνήθηκα με πείσμα να κάνω κάτι τέτοιο, προβάλλοντας θέμα βασιλικης αξιοπρέπειας και τους ανάγκασα να υποχωρήσουν στο ζήτημα αυτό, παρά την ισχυρή τους επιμονή.

Ένα τούνελ ξανοιγόταν μπροστά μας, σβήνοντας πέρα στο σκοτάδι και αρχίσαμε να βαδίζουμε εκεί —για πού; Το γαλάζιο φως δυνάμωνε σταθερά και κάτι μέσα μου με διαβεβαιωνε ότι πήγαζε από το Μπλε Είδωλο Δαιμονικά πρόσωπα μας κρυφοκοίταζαν από χαραματιές και τρύπες, αλλά κανένας από τους διαβόλους αυτου του τόπου δε βρηκε το κουράγιο να μας ριχτεί.

Το τούνελ έβγαζε σ' ένα τεράστιο σπήλαιο. Ακριβώς στο κέντρο του, πάνω σ' ένα λόφο από ξασπρισμένα κρανία, στεκόταν η πηγη της γαλάζιας ακτινοβολίας —η ίδια η Ζαφειρένια Μάγισσα!

Μου κόπηκε η ανάσα από το δέος και το θαυμασμό στη θέα της αψεγάδιαστης τελειότητας της ομορφιας της — και ξαφνικά, πόσο μισούσα τον Αγκνόρ Χαλιτ για την υπόσχεση που του ειχα δώσει να του να παραδώσω αυτό το υπέροχο Είδωλο της Απαραμιλλης Ομορφιας! Μετά χαράς θ' αλλαζα όλες τις αυτοκρατοριες του σύμπαντος —αν βέβαια ήταν δικές μου— για να το αποκτήσω. Ούτε και θα θεωρούσα το αντίτιμο υπερβολικό. Το ήθελα — πόσο το *ήθελα* αυτό το άγαλμα! Και εγώ είχα υποσχεθεί—

Γύρω από εκείνο το βουναλάκι με τα κρανία, σ' έναν κύκλο στο δάπεδο της σπηλιάς, υπήρχε ενα

πληθος απο πετρες. Σε μέγεθος ήταν περίπου όσο μισο ανθρωπινο κεφάλι και στρογγυλες σαν μπάλες. Και ολες ειχαν διαφορετικο χρώμα. Έφεγγαν απαλά μ' ένα εσωτερικό φως, λες και η κάθε μια έκρυβε μια φλογα βαθιά μέσα της. Οι αποχρώσεις τους ηταν σκουρες κόκκινες, μουντά πορτοκαλιές, σκοτεινες μπλε, ζωηρά πρασινες και απειλητικά πορφυρές.

Καταλαβαμε ότι διέθεταν συνειδηση ότι ηταν κακόβουλες και αντιμετώπιζαν εχθρικά την παρουσία μας.

Ο Κότο αντέδρασε πρώτος, ρίχνοντας μια κλοτσια σε μια πετρα που φαινόταν να τον ειρωνευεται ακτινοβολωντας περιφρόνηση. Στο λάκτισμα του Κότο, η φωτερη σφαίρα έβγαλε ένα μεταλλικο καμπάνισμα σαν γκονγκ και υψώθηκε στον αερα στο υψος του προσώπου του – ύστερα τινάχτηκε ίσια πάνω του με ταχύτητα που θα του έσπαζε το κεφάλι, αν ο Ζαρφ δεν προλάβαινε να χτυπησει την Ιπτάμενη Πέτρα με το σπαθί του, βγάζοντάς την από την τροχιά της.

Στη στιγμή κάπου μια ντουζίνα από δαυτες σηκώθηκαν απο χάμω και πέταξαν εναντιον του Ζαρφ —που αμέσως έκανε μεταβολη και το έβαλε στα ποδια. Αλλά το κίνητρο της φυγής ήταν η φρόνηση, όχι ο φόβος. Τον είδα να κάνει κανονικη βουτια σε μια ρωγμή του τοίχου –και σε λίγο πεταγόταν έξω σωρό κουβάρι ο διάβολος που κατοικούσε εκεί, σχεδόν κομμένος στα δυο από το σπαθι του Ζαρφ. Φαίνεται ότι ο Ζαρφ προτιμούσε να τα βάζει με διαβόλους παρά με Ιπτάμενες Πέτρες.

Ο Κότο, έχοντας προφανώς την ίδια αποψη, υποχώρησε γοργά προς το άνοιγμα του τουνελ — και εγώ τον μιμήθηκα. Μια στιγμη αργότερα ο

Ζαρφ μας συναντούσε εκεί, χαμογελώντας αμήχανα. Οι Ιπτάμενες Πέτρες δε μας ακολούθησαν σε τόση απόσταση από το Μπλε Άγαλμα...

Σταθήκαμε απελπισμένοι, αναρωτόμενοι πώς θα εξουδετερώναμε την τρομερή τους απειλή. Και σαν να ήθελαν να δείξουν πόσο μάταιες ήταν οι ελπίδες μας, ολόκληρο το τσουρμο από τις Ιπτάμενες Πέτρες σηκώθηκε ξαφνικά στο υψος του κεφαλιού και των ώμων ενός ανθρώπου και εκεί άρχισαν να στριφογυριζουν γυρω από τη Ζαφειρένια Μάγισσα που στεκόταν τόσο γαληνια στην κορφή του βωμού των κρανίων.

Ήταν στ' αλήθεια μια παράξενη θεά, που τη φρουρουσαν οι ακόμη πιο παράξενοι ιερεις της!

Ολοένα και πιο γοργά στροβιλίζονταν οι Ιπτάμενες Πέτρες, με τα χρωματιστά τους φώτα ν' αστράφτουν διαρκώς και πιο λαμπερά. Και ακόμη πιο γοργά —ώσπου έπαψαν να διακρίνονται σαν ξεχωριστές πέτρες. Τώρα έφτιαχναν απλώς μια όμορφη πολύχρωμη θολουρα φωτιάς. Σιγά σιγά άρχισε ν' ακούγεται ένας βουερός ήχος που δυνάμωνε σε ένταση ώσπου έγινε ένα μουγκρητό σαν το κρεσέντο κάποιου πελώριου οργάνου —και σύντομα άρχισε να παίρνει τη σαφή μορφή μιας προειδοποιητικής ψαλμωδίας!

Στο άκουσμά της μ' έπιασε κάτι σαν τρέλα. Είχα έρθει για εκείνο το είδωλο —για να το πάρω από εκεί— όχι για'να στέκομαι και να το χαζεύω από μακριά. Και αυτό ακριβώς θα έκανα —και αμέσως μάλιστα! Στην οργή που με κυρίεψε ξέχασα το καθετί —το βασίλειο, τη γυναίκα μου, το λαό μου, τη μνήμη μου, τον Αγκνόρ Χαλίτ, τον Ντζλ Γκρμ, τον Ζαρφ, τον Κότο, ακόμη και τη ζωή μου. Όρμησα μπροστά φωνάζοντας:

«Ηλίθια όντα! Είμαι ο Καράν του Οκτολάν! Ήρθα να πάρω αυτό το είδωλο! Θα γίνει δικό μου! Κάτω —πέστε κάτω και μη σαλεύετε ρούπι!»

Τώρα, ποιος ήμουν στο κάτω κάτω για να με υπακούσουν αυτές οι Ιπτάμενες Πέτρες. Κι ωστόσο αυτό ακριβώς έγινε! Το φλογερό σμάρι κάθισε αμέσως πειθήνια στο χώμα. Πλησίασα με αυτοπεποίθηση, σήκωσα το είδωλο και γύρισα πίσω εκεί όπου με περίμεναν ο Ζαρφ και ο Κότο, κοιτάζοντάς με έκπληκτοι σαν να μην πίστευαν στα μάτια τους.

«Φαίνεται ότι ο βασιλιάς μας κάτι ξέρει από μαγεία», ψιθύρισε τρέμοντας ο Κότο. Κι εγώ ο ίδιος δυσκολευόμουν να το πιστέψω. Αλλά το γεγονός παρέμενε ότι κρατούσα το είδωλο στα χέρια μου. Οι τρεις μας κατηφορίσαμε το τούνελ και τίποτα δε μας ενόχλησε σ' όλη τη διαδρομή του γυρισμού στον πάνω κόσμο!

Μόλις βγήκαμε στην επιφάνεια, σκουπίσαμε τις γλίτσες της λιμνούλας από το όμορφο είδωλο και σταθήκαμε εκεί στο καθαρό φως, προσφέροντας αληθινή λατρεία σ' εκείνο τον ασύγκριτο θησαυρό — όταν σηκώνοντας ξαφνικά το βλέμμα είδα τον πατέρα του Κότο και μαζί του εκείνο τον τρισκατάρατο μάγο, τον Ντζλ Γκρμ.

Ο μάγος άπλωσε γοργά το χέρι προς το είδωλο, αλλά το ίδιο γοργά ο Ζαρφ στριφογύρισε το σπαθί του σ' ένα λαμπερό αμυντικό τροχό μπροστά του —και ο μάγος έκανε πίσω. Μετά ο Ντζλ Γκρμ τέντωσε το δάχτυλό του και ο Ζαρφ παρέλυσε προσωρινά. Ο Κότο άρπαξε το είδωλο και το έχωσε κάτω από τη μασχάλη του. Ύστερα κούνησε το φοβερό ρόπαλό του κάτω από τη μύτη του μάγου σε μια χειρονομία με πολύ σαφές νόημα.

«Για δοκίμασε και σε μένα αυτό το κόλπο!» τον προκάλεσε βλοσυρά. Αλλά για κάποιο λόγο ο μάγος δε φάνηκε πρόθυμος να δεχτεί την απροκάλυπτη πρόκληση του Κότο. Αντίθετα, ένιωσα μια γοργή ανταλλαγή τηλεπαθητικών σκέψεων ανάμεσα στον πατέρα του Κότο και τον Ντζλ Γκρμ. Ύστερα το μεγάλο Στοιχειακό στράφηκε προς τον Κότο.

«Είσαι γιος μου;»

«Αυτό εσύ το ξέρεις καλύτερα», απάντησε ο Κότο με βλοσυρό χαμόγελο. Φαινόταν να μαντεύει τι θ' ακολουθούσε.

«Τότε», τον πρόσταξε ο πατέρας του, «δώσε το Μπλε Είδωλο στο νόμιμο ιδιοκτήτη του!»

«Όχι!» δήλωσε ο Κότο κουνώντας το κεφάλι του προκλητικά. «Δεν είναι σωστό ο βασιλιάς μου να κουβαλά βάρη ενώ εγώ, ο υπήκοός του, να τον ακολουθώ με άδεια χέρια. Το μεταφέρω για λογαριασμό του. Είναι δικό του, με το δικαίωμα της δύναμης —γιατί αυτός έκανε τις Ιπτάμενες Πέτρες να του εμπιστευτούν τη φύλαξή του και το μετέφερε ανενόχλητος από το Βωμό των Κρανίων!»

Το μεγάλο Στοιχειακό έγινε μελιτζανί από οργή. Τα μάτια του αστραποβόλησαν και η φοβερή λάμψη τους τρόμαξε τον Ζαρφ κι εμένα. Ο Κότο δε φάνηκε να κλονίζεται, αλλά μια αχνή κοκκινωπή σπίθα άρχισε να λάμπει και στα δικά του μάτια.

«Είπα, δώσε αυτό το Είδωλο στον Ντζλ Γκρμ!» Η φωνή του Στοιχειακού είχε πάρει ένα φοβερά οριστικό τόνο.

Το χέρι του Κότο τινάχτηκε πίσω και ξαναγύρισε γοργά —και το ρόπαλό του εκσφενδονίστηκε ίσια στα μούτρα του πατέρα του.

«Μπορεί να είσαι ο πατέρας μου», βρυχήθηκε ο

Κότο μανιασμένα, «αλλά ο Καράν είναι ο βασιλιάς μου.»

Δ.χως να έχει πάθει την παραμικρη ζημιά απο το χτυπημα, το Στοιχειακό σήκωσε με σοβαρό υφος το μεγάλο ρόπαλο κα. το έδωσε πισω στον Κότο. Αλλα όταν μίλησε, ήταν προς εμένα.

«Βασ λ.ά Καράν, σου είχα πει ότι μπορεί κάποτε να έν.ωθα περηφανος γ.α τον Κότο —ε. λοιπόν, τώρα *ειμαι* περηφανος γι' αυτόν!» Και μετά στράφηκε προς το μάγο, λέγοντας τραχιά:

«Ντζλ Γκρμ, ξέρω τη δύναμή σου —κα. ξέρω ως πού φτάνε. Ξέρω επίσης τι έχεις στο μυαλό σου. Κάλεσε τ.ς λεγεώνες σου, αν τολμας, και εγω θα καλέσω τις δ.κές μου. Κα. ξέρεις το ίδιο καλά όσο κι εγω πο.ες θα είναι οι συνέπειες και για τους δυο μας πριν τελειωσουν όλα! Δέχτηκα να σε βοηθήσω ως ένα σημειο σε τούτη την υπόθεση, γιατι ήθελα να δω πόσο είχε ωριμασει ο γιος μου στην υπηρεσια του βασιλιά —και είμαι περήφανος για την αφοσ.ωσή του. Για όσο ο γιος μου θα του είνα. πιστός, ο Καράν του Οκτολάν θα παραμένει συμμαχος κα. φίλος μου. *Ντζλ Γκρμ, τι διαλέγεις τελικά Ειρήνη —ή πόλεμο;*»

Γ.α μια στιγμή ο μάγος φάνηκε έτοιμος να σκάσει από ανήμπορη λύσσα. Μετά χάθηκε απότομα μ' ένα ουρλιαχτό απογοήτευσης και φαρμακερής οργής. Στη συνέχεια έν.ωσα ένα απίθανο συναισθημα, που συγκρίνεται μονάχα μ' εκεινο που θα πρέπει να νιώθει ένα βέλος καθως εγκαταλείπει τη χορδή ενός δυνατού τόξου.

Ο Κότο έσφιγγε ακόμη το Ζαφειρένιο Είδωλο κάτω από την αριστερή του μασχάλη και το μεγάλο ρόπαλο στο δεξί του χέρι, ο Ζαρφ κι εγώ κρατούσαμε ακόμη τα γυμνά σπαθιά μας ενώ ο πατέρας του

Κότο χαμογελούσε σαν να 'ταν ευχαριστημένος που είχε ξεκόψει οριστικά με τον Ντζλ Γκρμ. Στέκαμε κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο, μην ξέροντας καν τι να πούμε. Αλλά ένα πράγμα καταλάβαμε και οι τρεις —ο πατέρας του Κότο είχε για μια ακόμη φορά αποδείξε. πόσο εξουσιαζε τις δυνάμεις της Φύσης, γιατί βρισκόμαστε πίσω στην πόλη των φαντασμάτων όπου είχα υποσχεθεί να συναντήσω τον Αγκνόρ Χαλίτ. Το Στοιχειακό γύρισε και ψιθύρισε κάτι στον Κότο που τον έκανε να χαμογελάσει από το ένα αυτί ως το άλλο· ύστερα χάθηκε.

Ήταν νύχτα. Οι τρεις μας καθόμαστε γύρω από μ.α αναμμένη φωτιά. Κανένας δεν ειχε διάθεση για ύπνο. Δε διακ.νδυνευαμε να πέσουμε σε καμιά απρόσμενη παγίδα την τελευταία στιγμή. Ξανά και ξανά είχα επιχειρήσει να έρθω σε τηλεπαθητική επαφή με τον Αγκνόρ Χαλ.τ, να τον ειδοποιήσω να έρθει να παραλάβε. το Μπλε Είδωλο και να τηρήσει την υπόσχεσή του, έτσι ωστε να τελειώνω μια ωρα αρχύτερα με τούτη τη δυσάρεστη υπόθεση.

Αυτό, πρώτο γιατί λαχταρούσα το άγαλμα για λογαριασμό μου κα. δευτερο, γιατί δε συμπαθουσα το γερο-Αγκνόρ Χαλιτ πιότερο από το συναδελφό του, το μάγο Ντζλ Γκρμ. Και όσο πιο γρήγορα ξεμπέρδευα τα πάρε δώσε μου με τον ένα ή κα. με τους δυο, τόσο το καλύτερο... Αλλά ο Αγκνόρ Χαλίτ δεν ερχόταν.

Μια ελπίδα άρχισε να γεννιέται στο μυαλό μου —ότι μπορεί να του είχε συμβεί κανένα κακό. Ύστερα ο Κότο μάντεψε τη σκέψη μου και μου χάλασε το όνειρο.

«Όχι! Ζει. Θα έρθει όταν του κάνει κέφι να έρθει

—ως τότε — δεν —έχουμε —παρά —να —περιμένουμε».

Το κορμί του Κότο χαλάρωσε εκεί που καθόταν και σωριάστηκε στο πλάι ροχαλίζοντας! Μια στιγμή αργότερα τον μιμήθηκε και ο Ζαρφ. Έκπληκτος τους έβαλα τις φωνές. Ήταν σαν να φώναζα σε δυο άψυχους βράχους! Αυτό με φόβισε, γιατί μάντευα τι σήμαινε. Οι δυο, από μόνοι τους, ποτέ δε θα συμπεριφέρονταν έτσι! Κάποια κακή δύναμη τους είχε βυθίσει σε λήθαργο και έμενα μόνος ν' αντιμετωπίσω ό,τι τυχόν θα επακολουθούσε. Και άρχισε αμέσως!

Η ερειπωμένη πόλη άρχισε να υλοποιείται μπροστά στα μάτια μου με τη μορφή που είχε πριν τη βρει η συμφορά! Η μια πέτρα μετά την άλλη, η μια σειρά μετά την άλλη, ο ένας όροφος μετά τον άλλο, κάστρα, πύργοι και πυλώνες, στέγες, οβελίσκοι και θόλοι —η πόλη ξαναγεννιόταν σ' όλο της το μεγαλείο και την ομορφιά. Αλλά το μεγαλείο έκρυβε σκληρότητα και η ομορφιά ήταν πέρα για πέρα διαβολική.

Οι δρόμοι γέμισαν κόσμο —άντρες, γυναίκες και μικρά παιδιά— και σε κανένα πρόσωπο δεν έβλεπα τίποτα καλό, αλλά μονάχα ατόφια κακία. Πριν αποφασίσω τι να κάνω, μια ομάδα στρατιωτών με πλησίασε γοργά και με κύκλωσε πριν προλάβω να σταθώ στα πόδια μου. Φώναξα και πάλι τον Ζαρφ και τον Κότο· αν και ο μαγικός ύπνος τους ήταν βαθύς, το μυαλό του Κότο πρέπει να έπιασε κάτι από την φωνή μου. Ανασάλεψε ανήσυχα και τίναξε νευρικά το χέρι του. Και το χέρι αυτό έπεσε στο είδωλο που ήταν ακόμη τυλιγμένο με το μαντύα μου.

Με σήκωσαν βάναυσα στα πόδια μου. Οι στρα-

τιώτες, για κάποιο λόγο, αγνόησαν εντελώς τους δυο συντρόφους μου. Με οδήγησαν μέσα από τους δρόμους προς ένα επιβλητικό κτίσμα, που αποδείχτηκε πώς ήταν ναός εκείνων των σιχαμερών διαβόλων-θεών που είχα δει ν' απεικονίζονται στις διάφορες πέτρινες επιφάνειες ανάμεσα στα ερείπια.

Σ' έναν περίλαμπρο θρόνο καθόταν η εκμαυλιστικά όμορφη Πριγκίπισσα της Κόλασης, φαντάζοντας ακόμη πιο σαγηνευτική από την πρώτη φορά που την είχα δει. Χαμογελώντας με ηδυπάθεια, μου μίλησε λες και μονάχα θερμή φιλία είχε χαρακτηρίσει την προηγούμενη σύντομη επαφή μας.

«Όλα αυτά τα έφτιαξα για χάρη σου, ω Ξένε που ποθώ. Τα έκανα σαν απόδειξη ότι δεν είναι κάποια αδύναμη οπτασία εκείνη που ζητά τον έρωτά σου, αλλά μια αληθινά μεγάλη και ισχυρή οντότητα ευνοϊκά —αν το θελήσεις— διατεθειμένη απέναντί σου».

«Τι θες στ' αλήθεια από μένα;» τη ρώτησα δίχως περιστροφές. «Δεν είμαι δα και τόσο ηλίθιος για να πιστέψω ότι είσαι πραγματικά ερωτευμένη μαζί μου, μ' έναν κοινό, ασήμαντο θνητό».

«Έναν απλό, ασήμαντο θνητό;» Η πριγκίπισσα χαμογέλασε σαν να είχα πει κάτι πολύ αστείο. «Ο Καράν του Οκτολάν, ο Κύριος του Χρυσόλιθου Θρόνου είναι κάθε άλλο παρά ένας κοινός, ασήμαντος θνητός. Υποτιμάς τον εαυτό του, γιατί είσαι μεγάλος άντρας. Και ούτε μια από τις κυράδες της αυλής μου δε θα έλεγε όχι στο να γίνει συντροφισσά σου —κι εγώ περισσότερο απ' όλες..

»Ξέρω ότι κατά βάθος με βλέπεις σαν δαιμόνισσα. Λοιπόν ναι, *είμαι*, δεν το αρνιέμαι! Αλλά θέλω να με γνωρίσεις καλά. Ανάμεσα σε πλάσματα σαν

εμένα κι εσένα υπάρχει ένα σχεδόν αδιαπέραστο φράγμα - εκτός κι αν κάποιος της ράτσας σου καλέσει κάποιον της δικής μου να περάσει τα σύνορα. Έχετε ένα διαφορετικό μαγνητισμό, εξαιρετικά ωφέλιμο σ' εμάς, και μας αρέσει να λουζόμαστε σ' αυτόν, προσφέροντας σαν αντάλλαγμα ένα μέρος από τη δική μας ισχυρή κραδασμικότητα. Φορτισμένοι έτσι, αποκτάτε καινούριες δυνάμεις και ικανότητες που μπορείτε να τις χειριστείτε όπως θέλετε.

»Μη νομίζεις ότι εμείς οι 'δαίμονες' αποζητούμε τις ψυχές σας. Οι περισσότερες από δαύτες δεν αξίζουν τον κόπο, έτσι αδύναμες και ανώριμες που είναι. Δεν είναι ούτε αρκετά καλές για να φτάσουν στα ουράνια βασίλεια ούτε αρκετά κακές για να γίνουν ευπρόσδεκτες στην Κόλαση. Για τους περισσότερους της ράτσας σου δεν απομένει άλλος δρόμος από το να μετενσαρκώνονται, τη μια ζωή μετά την άλλη, σε κάποιο από τα υλικά επίπεδα. Αλλά μέσα σ' εσένα, Καράν, κρύβονται μεγάλες δυνατότητες, τόσο για το απόλυτο Κακό όσο και για το απόλυτο Καλό. Ναι, θα ήσουν ένας ταιριαστός σύντροφος ακόμη και για μένα—»

«Είπες αρκετά», τη διέκοψα τραχιά. «Σύντροφος *δικός σου;* Να σου δώσω τις μαγνητικές μου ακτινοβολίες —ν' αντλήσω από *σένα* ισχύ, δύναμη και ικανότητες. Μα, διαβολικό παλιοθήλυκο, χίλιες φορές καλύτερα να περάσω την αιωνιότητα λατρεύοντας δίχως ελπίδα—»

«Την Μπλε Μάγισσα που έκλεψες;» σύρισε εκείνη σαν φαρμακερό φίδι. «Ω ηλίθιε και δέκα χιλιάδες φορές καταραμένε! Τολμάς να με συγκρίνεις μ' εκείνο το παγωμένο κρύσταλλο που δεν μπορεί καν να σαλέψει; Θα σ' έστεφα ηγεμόνα της ιδιας

της Κόλασης το αργότερο σ' έναν αιώνα, αν δεχόσουν την πρότασή μου. Αλλ' αφού τολμάς να μου λες όχι —θα το πληρώσεις!»

Και το πλήρωσα!

Υπακούοντας σε κάποιο σιωπηλό πρόσταγμα της μανιασμένης δαιμόνισσας, ένας ιερέας με ιδιαίτερα μοχθηρό μούτρο έκανε μπροστά από ένα τσούρμο συναδέλφων του. Ποτέ δεν είχα ξαναδεί πρόσωπο τόσο απόλυτα απάνθρωπο. Το σώμα του έμοιαζε περισσότερο με πιθήκου παρά με ανθρώπου.

Ο ιερέας με πλησίασε και ακούμπησε ένα αρπαχτικό χέρι στον ώμο μου —και άρπαξε ένα συντριπτικό χτύπημα κατάμουτρα από τη γροθιά μου!

Ο ιερέας ούτε που άλλαξε καν έκφραση, αλλά εγώ ένιωσα σαν η γροθιά μου να είχε χτυπήσει σε συμπαγή βράχο. Κρατώντας με στην άκρη του τεντωμένου χεριού του, με χτύπησε ανάλαφρα μ' ένα δάχτυλο. Ήξερε καλά από ανατομία και νευρολογία αυτός ο διαβολοιερέας. Εκείνο το ελαφρό άγγιγμα έκοψε την ανάσα μου από τον πόνο κι έκανε τον ιδρώτα να τρέξει από κάθε πόρο του σώματός μου, ενώ ένα τρομερό ρίγος σαν φωτιά ανάκατη με πάγο διαπέρασε την κάθε ίνα του νευρικού μου συστήματος. Και αυτά ήταν απλώς τα προκαταρκτικά.

Μ' ένα σφίξιμο μέγκενης άρπαξε τους κροτάφους μου με το δείκτη και τον αντίχειρα. Τι σόι αφύσικες δυνάμεις κατείχε αυτός ο διαβολικός ιερέας. Τώρα ο ένας πόνος μετά τον άλλο διαπερνούσαν σαν λόγχες το μυαλό μου. Ο καθένας τους ήταν ένα αληθινό σοκ και το κάθε σοκ ήταν χειρότερο από το προηγούμενο, ώσπου η κάθε σουβλιά

έκανε φωτεινές σπίθες να τινάζονται στο κρανίο μου σκίζοντας και καίγοντας τους ιστούς του εγκεφάλου μου. Κι εγώ, έχοντας ξεπεράσει κάθε όριο αντοχής, ούρλιαζα, βογγούσα, στρίγκλιζα κι έσκουζα σαν τρελός σε κάποιο άσυλο ψυχοπαθών καθώς εκείνες οι φοβερές σουβλιές συνεχίζονταν σε μια αιωνιότητα μαρτύριου.

Προφανώς το πράγμα έγινε μονότονο. Οι φωνές μου έμοιαζαν πολύ η μια με τη άλλη και κούρασαν την Πριγκίπισσα. Έτσι ο διαβολοϊερέας επιχείρησε κάτι καινούριο. Αφήνοντας τους κροτάφους μου, με χτύπησε ελαφρά στο στήθος με την παλάμη του χεριού του φυσώντας ταυτόχρονα με την ανάσα του στο μέτωπό μου.

Αμέσως με πλημμύρισε το πιο ευχάριστο συναίσθημα ανάπαυλας από το μαρτύριο. Ύστερα από τους φριχτούς πόνους και αναστέναξα με ανακούφιση. Αλλά εκείνος ο διαβολοϊερέας πέρασε μια φορά το δάχτυλό του πάνω από τη ραχοκοκαλιά μου, και ο τρομερός πόνος του χαδιού έκανε όλα όσα είχα υποφέρει πριν να μοιάζουν σαν υπέροχη απόλαυση!

Κάνοντας ένα βήμα πίσω, ο διαβολοϊερέας άπλωσε το χέρι του, με τα δάχτυλα τεντωμένα προς το μέρος μου. Και τότε άρχισα να τριγυρίζω, στην αρχή αργά και ύστερα με διαρκώς και μεγαλύτερη ταχύτητα. Στριφογύριζα σαν σβούρα ολοένα και πιο γοργά μέχρι που το περιβάλλον έγινε μια σκέτη θολούρα — και ακόμη πιο γοργά, ώσπου περιβάλλον και θολούρα χάθηκαν και η μόνη πραγματικότητα ήταν το στροβίλισμα γύρω από τον άξονά μου!

Κρατς!

Η κίνηση αντιστράφηκε απότομα και είναι αδύ-

νατο να φανταστεί κανείς ή έστω να περιγράψει τι φρικαλέο πράγμα ήταν αυτή η απλή αναστροφή. Έπρεπε να το ζήσω για να το συλλάβω. Τα όποια ελάχιστα λογικά μού είχαν απομείνει ως τότε, με εγκατέλειψαν εντελώς.

Ξύπνησα! Ήμουν ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι, εξουθενωμένος από μια ανείπωτη κούραση και νιώθοντας έντονα τα μαρτύρια που είχα υποστεί πέρα από τα όρια κάθε αντοχής...

«Ω αγαπημένε μου! Τέτοιοι πόνοι! Αλλά ποτέ δε θα ξανασυμβεί αυτό! Στην αγκαλιά μου, ω αγαπημένε μου, θα ξαναβρείς τις δυνάμεις σου και θα γνωρίσεις μια ευτυχία πέρα από κάθε φαντασία»

Γέρνοντας από πάνω μου, κρατώντας με στην αγκαλιά της σκεπάζοντας και προστατεύοντάς με από άλλους πόνους, έβλεπα μια υπέροχη γυναίκα. Αζουρένια ήταν τα μαλλιά της, γαλάζιο σαν τους καλοκαιριάτικους ουρανούς ήταν το λαμπερό δέρμα της που έφεγγε με μια καθάρια στιλπνότητα ανώτερη από κάθε πετράδι. Αλλά δεν ήταν διόλου πέτρινο άγαλμα αλλά μια ζωντανή, στοργική, τρυφερή γυναίκα με ανάσα και απαλό κορμί από σάρκα και οστά!

Τύλιξα τ' αδύναμα χέρια μου γύρω από το λαιμό της τραβώντας την προς το μέρος μου —σχεδόν τα χείλη της άγγιξαν τα δικά μου— όταν ένα τρεμουλιαστό κοκκινωπό φως λαμπύρισε για μια στιγμή σ' εκείνα τα θαυμάσια γαλάζια μάτια—

«Α, βρομοθήλυκο της κόλασης!» βρυχήθηκα.

Δεν ήταν παρά ένα σαπισμένο κουφάρι αυτό που με τόση αγάπη έσφιγγα στην αγκαλιά μου — και πάνω του σέρνονταν κάμπιες και σκουλήκια!

Η Πριγκίπισσα της Κόλασης στον εξαίσιο θρόνο της, γέλασε μ' ένα κεφάτο, κρυστάλλινο γέλιο, ευ-

χαριστημένη με την επιτυχία που είχε εκείνο το τελικό μαγικό βασανιστήριο στον άντρα ο οποίος είχε τολμήσει να αρνηθεί την προσφορά του έρωτά της...

Το γέλιο εκείνο άλλαξε σε μια στριγκλιά μανίας πριν ακόμη σβήσει η τελευταία ασημένια νότα του! Αντίκρυ από εκεί όπου καθόταν περιστοιχισμένη από τους φρουρούς και τους αυλικούς της, στεκόταν μια ψηλή ρασοφόρα μορφή. Και η μορφή την κοίταζε βλοσυρά, με μια σιωπή πολύ πιο απειλητική από όσο θα μπορούσαν να αποδώσουν τα λόγια.

«Ο Αγκνόρ Χαλίτ!» ούρλιαξε εκείνη σ' έναν παροξυσμό τρόμου, καθώς αναγνώριζε το δυνατό μάγο.

«Ναι, εγώ είμαι, ω Πριγκίπισσα της Κόλασης, βασίλισσα ενός λαού ίσκιων και μια φασματικής πόλης που κατέστρεψα με τη μαγεία μου πριν χρόνια και χρόνια. Εδώ είμαι πάλι! Επειδή δεν ένιωσες το βάρος του χεριού μου στους τελευταίους λίγους αιώνες, παραπήρες θάρρος. Τόλμησες στ' αλήθεια ν' αγγίξεις αυτό τον άνθρωπο, ξέροντας ότι την ίδια περίοδο είχε αναλάβει να κάνει κάτι για λογαριασμό μου!»

Ο Αγκνόρ Χαλίτ έβγαλε κάτω από το ράσο του ένα πολύ περίεργο ερπετό, που έμοιαζε κάπως με μια εξαιρετικά χοντρή σαρανταποδαρούσα. Το σήκωσε ψηλά κρατώντας το με τον αντίχειρα και το δείκτη. Τα λόγια του βγήκαν αργά, φορτωμένα καταδίκη.

«Σε τούτο το πρόστυχο πλάσμα θα μπεις και δε θα ξαναβγεις από αυτό ως τη στιγμή που εγώ, ο Αγκνόρ Χαλίτ, δε θα υπάρχω πια!»

Ύστερα πέταξε το μικρό σίχαμα στο βάθρο,

μπροστά στα πόδια της δαιμόνισσας. Το πλάσμα έμεινε εκεί, ασάλευτο, με τα γουρλωτά μάτια του καρφωμένα στο πρόσωπό της· και το κοίταζε κι εκείνη με περιδεή, φρικαλέα γοητεία.

Ο μάγος τέντωσε τα χέρια του και τα δάχτυλά του στράφηκαν προς την πανέμορφη, ακόλαστη δαιμόνισσα που έτρεμε σε μια έκσταση φόβου εκεί στο μεγαλόπρεπο θρόνο της. Ένας παγερός τρόμος αγκάλιασε φρουρούς και αυλικούς, ιερείς και λαό. Στέκονταν κοιτάζοντας με τα μάτια γεμάτα έκπληξη, ασάλευτοι —εγώ ο ίδιος μόλις κι ανάσαινα από την υπερένταση εκείνης της αγωνιώδους αναμονής...

Και η Πριγκίπισσα της Κόλασης άρχισε να ζαρώνει! Γινόταν ολοένα και πιο μικρή, χάνοντας διαστάσεις εκεί μπροστά στα μάτια μας, ώσπου έγινε μικροσκοπική σαν το ερπετό. Και, ωστόσο, το κάθε υπέροχο χαρακτηριστικό της καλλονής της παρέμενε ανέπαφο αλλά σε μικρογραφία. Ύστερα μια γκρίζα ομίχλη στροβιλίστηκε ανάμεσα στο ερπετό και την πριγκίπισσα —*και οι δυο τους ενώθηκαν σ' ένα!*

Ο Αγκόρ Χαλίτ έκανε έναν ξερό ήχο με το δάχτυλο και τον αντίχειρα σκόπιμα, αγέρωχα περιφρονητικός. Στο *τσακ* που ακούστηκε, ολόκληρη η σκηνή χάθηκε!

Έτριψα τα μάτια μου... Δεν μπορούσα να το πιστέψω! Ένα μικροσκοπικό ερπετό, που έμοιαζε πολύ με σαρανταποδαρούσα, έτρεξε μπροστά στα πόδια μου και χάθηκε πίσω από την άκρη μιας πέτρας... Αλλά απέναντί μου στεκόταν ο μάγος που ζητούσα.

«Βασιλιά Καράν, πολύ φτηνά τη γλίτωσες», μου είπε. «Αλλά είναι εντελώς ακίνδυνη τώρα. Ακόμη

κα οι φ.λοι της οι δ.αβολο δε θα μπορουσαν να της δώσουν τη δυνατότητα να κάνει κι άλλο κακο Για όσο θα ζω εγώ, δε θα είναι τίποτα περ σσότερο από ένα φαρμακερό σκουλήκι —και καθως μπορώ να πεθάνω μονάχα με μια μέθοδο που δε γνωρίζε. άλλος εκτός από μένα, είναι πιθανό να μ.νει έτσι για χιλιετίες! Το δάγκωμά της μπορει να ειναι επι-κ.νδι νο, αλλα ο φοβος πο. ενστάλαξα στην ψυχη της δε θα την αφήσει να το επιχειρήσει ουτε καν αυτό».

Ενώ μιλούσε, είχαμε πλησιάσει στο σημείο όπου ήταν ξαπλωμένοι ο Ζαρφ και ο Κότο. Όταν φτάσαμε δίπλα τους, ανακάθισαν σαν μόλις να ξυπνούσαν από φυσιολογικό ύπνο.

Ο Ζαρφ κοίταξε το μάγο με απροκάλυπτη εχθρότητα. Ο Κότο, πολύ παράξενα, χάρισε στο μάγο ένα πλατύ χαμόγελο καλοσωρίσματος. Πολύ πρόθυμα ανασήκωσε το μανδύα μου για να δείξει στον Αγκνόρ Χαλίτ ότι είχαμε πράγματι φέρει το είδωλο που λαχταρούσε. Αλλά ο Κότο έμεινε κοντά, παρακολουθώντας με άγρυπνο βλέμμα την κάθε κ νηση του μάγου Τα μάτ.α του Αγκνόρ Χαλίτ έλαμψαν μ' ένα απαίσιο φως και η φωνή του είχε μια νότα συγκρατημένου θριάμβου.

«Βασιλ ά Καράν ε μα ετοιμος να τηρήσω το δι κό μου μέρος της συμφωνιας Γ.α μ.α ακόμη φορά σε ρωτω εισα. πρόθυμος να παραιτηθεις απο κάθε απα.τηση σ' α.το το Ζαφειρένιο Ε.δωλο και να το δωσεις σ εμένα για να το κάνω ό,τι νομίζω;»

«Ναι», απάντησα λακωνικά. «Πάρε τούτο το πράγμα κι εξόφλησέ όπως συμφωνήσαμε — διώνοντάς μου π.σω τη μνήμη μου Βαρέθηκα αυτές τις μαγειες κα τις μυστήριες ιστοριες και θα ήθελα ν ασχοληθω με τις δικές μου υποθέσεις».

«Μη βιάζεσαι τόσο, μάγε», χαμογέλασε ο Κότο στον Χαλίτ καθως ο τελευτα.ος στρεφόταν με λαχτάρα προς το άγαλμα. «Ο βασιλιάς Καράν απέδε.ξε ότι τήρησε το δικό του μέρος της συμφων.ας Ετσι κι αγγίξεις αυτό το είδωλο πριν τηρησεις και το δικό σου —που δεν είναι μεν υλικό αλλά πρέπει να το κάνεις για να πειστεί ο βασιλιάς Καράν θα έχεις να δώσε.ς λόγο στον πατέρα του Κότο Και, Αγκνόρ Χαλίτ έχε υπόψη σου ότι η δυναμή του είνα. μεγαλύτερη από τη δική σου Αν έχεις αμφιβολ.ες γι' αυτό, δοκίμασε να τα βάλεις μαζί του' Θέλεις, εγώ ο γιος του, να τον καλέσω;»

«Βασιλιά Καράν», ο Αγκνόρ Χαλίτ αγνόησε εντελώς τον Κοτο «ο λόγος σου ειναι απαράβατος ούτε κι εγω αθετω το δ.κό μου Αλλά ο βαρόνος Κότο έχει δικιο Μπορω να δω ότι τήρησες το δικό σου μερος της συμφωνίας —θα τηρήσω κι εγω το δ.κό μου πριν δεχτώ την αμοιβή μου. Σε ικανοποιεί αυτό;»

«Μάγε», φώναξα ανυπόμονα, «θέλω να βλέπω έργα, όχι ν' ακούω λόγια. Κι εσύ, Κότο, ασ' τον να κάνει όπως νομιζει καλυτερα. Δέχτηκα το λόγο του όπως δέχτηκε το δικό μου. Θα το ψιλολογουμε δίχως σταματημό τώρα;»

«Θα κάνω ωστόσο αυτό που θέλει ο βαρόνος», χαμογέλασε ο μάγος Ακουμπησε το αριστερό του χέρι στο σβερκο μου Ο δείχτης του άλλου χεριού του πίεσε δυνατά το μέτωπό μου ακρ.βως ανάμεσα στα μάτια.

Ένα ελαφρό γαργάλημα πέρασε από τις άκρες των δαχτύλων του σ' ολόκληρο το μυαλό μου ως την παλάμη του πάνω στο σβέρκο μου. Μια μικροσκοπικη σπιθα σαν μακρινό άστρο έλαμψε στο κέντρο του μυαλού μου. Φούντωνε και θέριευε, γεμί-

ζοντας ολοκληρο το κρανιο μου με μια ασημοχρυσαφένια ανταύγεια που τη διαπερνουσαν σπ νθιρισμοί και εκτυφλωτικές φευγαλέες λάμψεις...

ΚΡΑΤΣ!

Κρίνοντας από την αίσθηση, το κεφάλι μου θα πρέπει να είχε εκραγεί!... Όλοι οι πόνοι που είχα νιώσει ως τότε δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτό! Η ζαλάδα μου ήταν τέτοια που δεν είχα καν τη δύναμη να πέσω και να πεθάνω. Σαν να ερχόταν από την άλλη μεριά απέραντων αβύσσων μια φωνή έφτασε σαν σάλπισμα στ' αυτιά μου.

«Βασιλιά Καράν, κράτησα την υπόσχεσή μου!»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια και το ζαλισμένο μου μυαλό καθάρισε

Θεοί και δαίμονες!...

Σ' έναν τρομακτικό χείμαρρο, ήξερα τα πάντα! Στη μνήμη μου είχε ξαναγυρίσει και η παραμικρή ασήμαντη λεπτομέρεια απ' όλη την πολύχρονη βασ λεια μου στο Οκτολαν, σαν Καράν του Χρυσόλιθου Θρόνου Και αμέσως ένιωσα σαν η ψυχή μου να βούτηξε στην Κόλαση. Έμεινα κοιτάζοντας σαν αποσβολωμένος εκεινο τον καταραμένο μάγο που στεκόταν εκει με απροκάλυπτα κοροιδευτικο ύφος, απολαμβάνοντας το ψυχικό μου μαρτύριο — γιατί τώρα ήξερα κάτι που έκανε στάχτη όλα όσα έλπιζα να κερδίσω με την επαναφορά της μνήμης μου...

Εκείνο το Ζαφειρένιο Είδωλο ηταν το αληθινό κορμί της γυναίκας μου και βασιλισσας, της Μεχουλ-Ιρά, μεταμορφωμένο από τη διαβολική μαγεια αυτού του αποστάτη μάγου, του Ντζλ Γκρμ, σ ένα τέλειο πετράδι, με την αγνή ψυχή της φυλακισμένη στα βάθη του θαυμαστου μπλε κρυστάλλου Και εγώ ο ηλίθιος ειχα παραιτηθει από κάθε απαίτηση σ' αυτό το είδωλο, προσφέροντας έτσι τη βασιλική μου συζυγο σ' έναν άλλο μάγο, το ίδιο διαβολικό όσο κι εκεινος από τον οποίο την είχα γλιτώσει! .

«Καράν, βασιλιά αφελή κι εξαπατημένε, απαιτώ την ανταμοιβή μου!»

«Παρ' την — σατανά!» κατάφερα να γρυλίσω τελικά, αλλά η ψυχη μου πέθαινε μέσα μου κι ο πόνος μου ήταν φανερός στους συντρόφους μου...

«Πάρε το είδωλο, μάγε», χαμογέλασε ο Κότο.

Μπήκα σχεδόν στον πειρασμό να στραγγαλίσω τον Κότο γι' αυτο του το χαμόγελο, όταν η ίδια μου η ψυχη υπέφερε όλα τα μαρτύρια του θανάτου δίχως την παρηγοριά της λύτρωσης που δίνει ο χάρος.

Ο Αγκνόρ Χαλίτ δε σάλεψε από εκεί όπου στεκόταν Σήκωσε μονάχα το δάχτυλό του προς το ειδωλο Μια ροδαλή καταχνιά τύλιξε το άγαλμα Μετά η καταχνιά έγινε μουντα ροδινη, ύστερα άλικη και τελικά πήρε το βαθυκόκκινο χρωμα του πηγμένου αίματος Σιγά σιγά έσβησε και τώρα μια ζωντανή γυναίκα από σάρκα και οστά, εκτυφλωτικά όμορφη, σηκωνόταν από εκεί όπου ήταν ξαπλωμένη στο σκληρό χώμα.

Στεκόταν εκεί και μου χαμογελούσε μ' ένα φως στα μεγάλα ήρεμα φωτεινά μάτια της που δεν άφηνε αμφιβολίες για το νόημά του. Τα χέρια της απλώθηκαν με λαχτάρα προς το μέρος μου. Ο Κότο έριξε το μανδύα μου πάνω της κρυβοντας την υπεροχη τελειότητά του κορμιου της από το αχόρταγο βλέμμα του μάγου Ύστερα η γυναικα μου μίλησε και η μελωδία της φωνής της σπάραξε την καρδια μου με τη γλυκα της!

«Καράν! *Δικέ μου, Καράν!* Ύστερα από τόσα και τόσα θλιβερά χρόνια! Είμαι ακόμη μονάχα δική σου...»

«Όχι!» τη διέκοψε βραχνά ο Αγκνόρ Χαλίτ. «Ο Καράν παραιτήθηκε από κάθε δικαίωμα πάνω σου. Τώρα είσαι *δική μου*!»

Τούτος ο διαβολικός μάγος μ' εκείνη τη μοχθηρία που συνήθως χαρακτηρίζει τη φάρα του, μου είχε σκαρώσει μια βρομοδουλειά τόσο πέρα για πέρα σατανική που ακόμη και οι δαίμονες στην Κόλαση θα πρέπει να έσκασαν στα γέλια και να χοροπήδησαν χαιρέκακα πάνω στα μπρούντζινα λευκοπυρωμένα καθίσματά τους!

Ο Αγνόρ Χαλίτ άνοιξε διάπλατα το στόμα του και ξέσπασε σ' ένα χείμαρρο από βροντερά γέλια. Στη ζάλη μου πρόσεξα αφηρημένα ότι ο Κότο είχε σκύψει και κρατούσε κάτι στο χέρι του —μα ναι! Έμοιαζε με κοντό, χοντρό σκουλήκι —ή με σαρανταποδαρούσα...

«Αγκνόρ Χαλίτ!» Ο Κότο μίλησε με μια ειρωνεία πιο καυστική από εκείνη που ήξερε να χρησιμοποιεί ο μάγος. «Ο Βασιλιάς Καράν σου έδωσε το είδωλο να το κάνεις ό τι θέλεις —αλλά δε σου έδωσε τη γυναίκα του! Δεν έχεις κανένα δικαίωμα πάνω της. Εγώ, ο Κότο της Κόκκινης Ερημιάς, σου προσφέρω στη θέση της —*αυτό!*»

Πεταγμένο με αλάνθαστη ακρίβεια από το χέρι του Κότο, με το κορμί του να κουλουριάζεται και να συστρέφεται στον αέρα, το μικροσκοπικό ερπετό χάθηκε στην ανοιχτή τρύπα του στόματος του μάγου.

Ο Αγκνόρ Χαλίτ έκλεισε το στόμα του, καταπίνοντας αυτόματα από την έκπληξη. Κλονίστηκε —και το πρόσωπό του πήρε μια απαίσια πρασινωπή

απόχρωση. Το σώμα που τόσα χρόνια αψηφούσε τον όλεθρο του χρόνου γκρεμίστηκε καταγής, σφαδάζοντας από τους φοβερούς πόνους. Ο ένας σπασμός μετά τον άλλο το συγκλόνιζαν — μετά χαλάρωσε αργά. Μια στιγμή αργότερα είχαμε μείνει κοιτάζοντας με δύσπιστα μάτια ένα σάπιο κουφάρι που βρομούσε απαίσια και στο οποίο οι κάμπιες και τα σκουλήκια είχαν πιάσει κιόλας δουλειά.

«Κάτι ξέρει και ο Κότο από μαγείες», χαμογέλασε ο Κότο. «Ενώ το σώμα μου ήταν ξαπλωμένο κι ασάλευτο, το πνεύμα μου ακολούθησε το βασιλιά Καράν και τα είδε όλα. Ύστερα, στην επιστροφή, ονειρεύτηκα το μυστικό που ο Αγκνόρ Χαλίτ νόμιζε ότι δεν το ήξερε κανένας εκτός από τον ίδιο! Η Πριγκίπισσα της Κόλασης σύρθηκε πρόθυμα στη χούφτα μου για να μπορέσω να τη χρησιμοποιήσω και έτσι πήρε την εκδίκησή της! Ο Αγκνόρ Χαλίτ είναι τώρα στην κόλαση, όπου θα μπορεί πλέον να τον περιποιηθεί κατά τα κέφια της!»

Καβαλήσαμε πάλι τα μεγάλα πουλιά μας. Η βασίλισσά μου κάθισε μπροστά, με το μπράτσο μου γύρω από τη μέση της. Μπροστά μας, χαμογελώντας φιλικά, στεκόταν ο πατέρας του Κότο. Ο τελευταίος τον κοίταξε με μια πονηρή γκριμάτσα.

«Τι λες τώρα, είμαι γιος σου;»

«Και εγώ ο ίδιος δε θα τα κατάφερνα καλύτερα», αποκρίθηκε μεγαλόψυχα το μεγάλο Στοιχειακό.

«Πάντως ο γιος σου λυπάται που ο πατέρας του έχασε τις κάποτε μεγάλες δυνάμεις του». Ο τόνος του Κότο ήταν περίλυπος όσο δεν έπαιρνε άλλο.

«*Έχασα τις δυνάμεις μου;*» βρυχήθηκε το στοιχειακό.

«Σίγουρα! Ο βασιλιάς μου θα επιθυμούσε ν' ανα-

παυτεί απόψε στο κάστρο μου στην άλλη άκρη της Κόκκινης Ερημ άς, της βαρονίας μου —κι ωστόσο να που χασομεράμε καβάλα σε τουτα τ άσχημα, αργοκίνητα πουλιά...»

Η μαν α των στοιχειων ξέσπασε ξανά για χάρη μου .. Και εκείνη τη νύχτα κοιμηθήκαμε στο κάστρο του Κότο!

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

της Αντρέ Νόρτον

Η Αντρέ Νόρτον είναι από τα πιο γνωστά ονόματα τόσο στο χώρο της Επιστημονικής όσο και της Ηρωικής Φαντασίας. Γεννήθηκε το 1912 στο Οχάιο και το πραγματικό της όνομα ήταν Άλις Μαίρυ Νόρτον —και λέω «ήταν», γιατί αργότερα υιοθέτησε σαν επίσημο όνομά της το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Αντρέ Άλις Νόρτον.

Ίσως το πιο φημισμένο δημιούργημα της Νόρτον είναι η σειρά του Witch World — όνομα που δεν έχει ακριβή μετάφραση αλλά σημαίνει περιπου «Κόσμος των Μαγισσών» Πρόκειται για κάμποσα βιβλια και διηγήματα που διαδραματιζονται όλα στον ίδιο φανταστικό κόσμο.

*Το **Σπαθί της Απιστίας** ανήκει στη σειρά αυτή, όπως άλλωστε και οι **Φρύνοι του Γκριμμερντέηλ** που συμπεριέλαβα σε προηγούμενη ανθολογία.*

Η σειρά αυτή της Νόρτον —πέρα από το απλό ψυχαγωγικό της ενδιαφέρον— παρουσιάζει και μερικές άλλες ενδιαφέρουσες όψεις. Κρυβει ένα βαθυτερο υπόβαθρο γερά θεμελιωμενο στη μαγική παράδοση —από τις ανθρωπολογικές μελέτες του σερ Τζέημς Φρέηζερ και της Δρος Μάργκαρετ

Μωρρι ως τα αποκρυφ στικα βιβλια της Ντάιον Φορτσουν και του Τζέραλντ Γκάρντνερ. Αλλά δε θα μου έκανε εντύπωση αν μάθαινα ότι οι γνώσεις της συγγραφέως δεν περιορίζονται στο θεωρητικό επίπεδο.

*Στο **Σπαθί της Απιστίας**, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση μου δίνει...*

Γ.Μ

1
Με Όπλο την Οργή

Τα μάτια μου πονούσαν καθώς τα ζόριζα ν' ανιχνεύσουν καλά το σκληρό έδαφος. Ένας αμβλύς πόνος απλωνόταν βαθιά από τους βολβούς ως τις κοκαλένιες κόχες τους ολόγυρα. Το σκληροτράχηλο, βουνίσιο άλογο που είχα καταφέρει να περισώσω ύστερα από τη δραματική μας συνάντηση μ' εκεινο το σκυλολό, σκόνταψε. Ο ιλιγγος με χτυπησε σαν ξαφνική σπαθιά που δεν υπήρχε χέρι να την αποκρουσει και αρπάχτηκα να κρατηθώ από το κέρατο της σέλας.

Μπορούσα να αισθανθώ τη γεύση του θανάτου και του ξεραμένου αίματος καθώς περνούσα τη γλώσσα πάνω από τα ξερά χείλη μου, όπου το αλάτι από τον ιδρωτα έφτιαχνε στο άπλυτο δέρμα μου ένα μπλάστρι λάσπης με τη μουντή γκριζα σκόνη τούτης της γης.

Κλονιστηκα και πάλι, παραπαίοντας πέρα δώθε στη σέλα. Αλλά τούτη τη φορά το σκόνταμα του Φάλλον ήταν πιο έντονο. Όσο δυνατό και μαθημένο στον πόλεμο κι αν ήταν το ζωο, είχε αρχισει να εξαντλεί τα όρια της αντοχής του.

Μπροστά μου η Ερημιά απλωνόταν σαν μια μακριά γλωσσα από γκριζο βραχώδες έδαφος που η-

ταν φιλόξενο μονάχα σε αραιούς σκόρπιους θάμνους. Αλλά κι αυτοί ήταν συστραμμένοι σε τόσο αποτρόπαια σχήματα που θα 'λεγε κανείς ότι τους είχε χτυπήσει κάποιο ύπουλο κακό. Και υπήρχε κακό σε τούτη τη γη· η κάθε μου αίσθηση και το κάθε μου ένστικτο με προειδοποιούσαν γι' αυτό, καθώς κέντριζα τον Φάλλον να συνεχίσει τον αργό δρόμο του.

Ο άνεμος που μαστίγωνε το μανδύα μου ήταν αληθινό ξεροβόρι, μεταφέροντας μαζί του την ανάσα του Παγωμένου Δράκοντα. Σήκωνε τους λεπτούς κόκκους της γκρίζας άμμου γδέρνοντας το πρόσωπό μου κάτω από το μικρό γείσο του κράνους. Έπρεπε να βρω κάποιο καταφύγιο και σύντομα μάλιστα, αλλιώς θα με προλάβαινε όλη η μανία της φοβερής αμμοθύελλας και θα μου έφτιαχνε έναν τάφο που μπορεί να κρατούσε για μια μέρα, μια βδομάδα ή και για αιώνες - αυτό θα εξαρτιόταν από το καπρίτσιο του ίδιου του ανέμου και της άμμου.

Ένας όγκος από ψηλό, γωνιώδη βράχο ξεπετιόταν από το έδαφος στ' αριστερά μου. Τραβηξα τα χαλινάρια του Φάλλον προς τα κει και το ζωο υπάκουσε, με το κεφάλι του σκυφτό. Φτάνοντας στην απάνεμη πλευρά εκείνου του ψηλού μυτερού βράχου γλίστρησα εξαντλημένη από τη σέλα, καταφέρνοντας να σταθώ στα πόδια μου μονάχα χάρη σ' ένα γρήγορο άρπαγμα από τον ίδιο το βράχο. Ο πόνος στο κεφάλι μου κατηφόριζε σαν σουβλιά προς τους ώμους και την πλάτη μου.

Χαλάρωσα λίγο το μανδύα μου και, σκύβοντας δίπλα από το άλογο, τον έριξα πάνω από το κεφάλι του και το δικό μου. Η προστασία που μας πρόσφερε από το μαστίγωμα της τσουχτερής άμμου ήταν

ελάχιστη, αλλά ήταν ό,τι καλύτερο διέθετα. Ωστόσο υπήρχε κι ένας άλλος φόβος που μου ροκάνιζε τα σωθικά. Τούτος ο αέρας θα έσβηνε τα χνάρια που ακολουθούσα τις τελευταίες δύο μέρες. Δίχως αυτά, θα έπρεπε να βασιστώ αποκλειστικά στον εαυτό μου, και σ' αυτόν είχα ακόμη λιγότερη εμπιστοσύνη.

Αν είχα εκπαιδευτεί κανονικά όπως εκπαιδεύονταν πάντοτε εκείνες με το Ταλέντο και το αίμα μου, τότε θα μπορούσα να καταφέρω όσα έπρεπε να γίνουν με πολύ λιγότερη προσπάθεια. Αλλά μόλο που η μητέρα μου ήταν μια από τις Μάγισσες του Έστκαρπ και ήμουν μαθημένη στις δυνάμεις μιας Σοφής Γυναίκας (και είχα πράγματι πολεμήσει χρησιμοποιώντας αυτές τις δυνάμεις στο παρελθόν), τούτη τη στιγμή ένιωθα το φόβο σαν μια αδιάκοπη σουβλιά που μου τριβέλιζε τα σωθικά, πιο αφόρητη από κάθε πόνο του κορμιού ή κούραση του νου.

Καθώς ζάρωνα πλάι στον Φάλλον, η αγωνία μ' έπνιγε στο λαιμό σαν χείμαρρος από χολή και θα έκανα εμετό αν μπορούσα. Ωστόσο, ήταν κι αυτή ένα πολύ αναπόσπαστο μέρος του εαυτού μου για να μπορώ να την ξεφορτωθώ έτσι.

Πυρετικά, κατέφυγα σ' εκείνες τις κατώτερες τέχνες που είχα μάθει, πασχίζοντας έτσι να καταλαγιάσω τους γοργούς χτύπους της καρδιάς μου και να κρατήσω μακριά από το νου μου τη θολούρα του πανικού. Έπρεπε μάλλον να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου σ' εκείνον που αναζητούσα και σ' εκείνους που τον είχαν απαγάγει, για σκοπούς που μου ήταν αδύνατον να φανταστώ. Γιατί η καθιερωμένη τακτική αυτών των ανθρώπινων λύκων ήταν να σκοτώνουν. Βασάνιζαν τους αιχμαλώτους τους,

ναι, αν έμεναν ανενόχλητοι, αλλά πάντοτε τους σκότωναν μετά, όταν τέλειωναν το παιχνίδι τους.

Και ωστόσο να που αυτοί είχαν αναχωρήσει μετά προς την ενδοχώρα τούτης της απαγορευμένης και εχθρικής γης παίρνοντας μαζί τους έναν αιχμάλωτο, κάποιον που δεν άξιζε λύτρα. Πραγματικά μου ήταν αδύνατο να μαντέψω τους λόγους της απαγωγής του.

Φόρεσα τα χαλινάρια της ηρεμίας στις σκέψεις μου. Μονάχα έτσι μπορούσα να χρησιμοποιήσω εκείνο το άλλο Ταλέντο που ήταν δικό μου από γεννησιμιού. Έτσι τώρα αυτοσυγκεντρώθηκα στη νοερή εικόνα εκείνου που αναζητούσα —του Τζέρβον. Ο Τζέρβον ήταν πολεμιστής, αλλά και κάτι παραπάνω, πολύ πιο σημαντικό για μένα.

Μπορούσα να τον δω ναι, όπως τον είχα δει την τελευταία φορά εκεί, δίπλα στη φωτιά του μικρού μας καταυλισμού, με τα χέρια του απλωμένα για να τα ζεστάνει στις φλόγες. Αν μόνο δεν είχα... Αλλά όχι! Το ν' ασχολούμαι τώρα με λάθη που έγιναν απλώς εξασθένιζε τη δύναμή μου. Δεν έπρεπε να σκέφτομαι τα όσα δεν είχα κάνει, αλλά τα όσα έπρεπε να είμαι τώρα έτοιμη να κάνω.

Υπήρχε αίμα στο χιονισμένο χώμα όταν επέστρεψα εκείνο το βράδυ ενώ από τη φωτιά είχαν απομείνει μονάχα κρύα μισοκαμένα κούτσουρα. Και είχα βρει δυο κουφάρια παράνομων αποτρόπαια ξεκοιλιασμένα —αλλά τον Τζέρβον όχι. Έτσι κατάλαβα ότι τον είχαν πάρει μαζί τους για κάποιους λόγους που δεν μπορούσα να φανταστώ.

Τα νεκρά καθάρματα τ' άφησα στα αγρίμια του δάσους. Τον Φάλλον τον είχα βρει, τρομαγμένο και λουσμένο στον ιδρώτα, λίγο πιο πέρα στους θάμνους και τον είχα φέρει κοντά μου με τη δύναμη

του καλέσματος. Δεν είχα χασομερήσει άλλο εκεί, καταλαβαίνοντας ότι η επιθυμία μου να ρίξω μια ματιά στο ιερό των Παλιών που είχα αλλαξοδρομήσει για να επισκεφτώ, μπορεί να κόστιζε τη ζωή του Τζέρβον —και μ' ένα διόλου ευχάριστο θάνατο, μάλιστα.

Τώρα, σκυμμένη εδώ, σκέπασα με το ένα χέρι τα κλειστά μάτια μου.

Τζέρβον!

Χρησιμοποίησα το σιωπηλό, νοερό κάλεσμα, σαν εκείνο που είχε φέρει τον Φάλλον κοντά μου. Αλλά δεν κατάφερα τίποτα. Υπήρχε κάτι σαν σύννεφο ανάμεσα σ' εμένα και τον άνθρωπο που αναζητούσα. Όμως ήμουν σίγουρη ότι πίσω από εκείνη τη σκιά ο Τζέρβον εξακολουθούσε να ζει. Γιατί όταν η ζωή ενός ανθρώπου είναι δεμένη με τη ζωή ενός άλλου και ο θάνατος βρει τον έναν από τους δυο, το γεγονός αυτής της διάβασης μέσα από την Έσχατη Πύλη γίνεται αμέσως αντιληπτό — σε κάποια εκπαιδευμένη ακόμη και στα απλούστερα από τα Μεγάλα Μυστήρια.

Τούτη η Ερημιά ήταν ένας ζοφερός και πολύ απαίσιος τόπος. Τ' απομεινάρια των Παλιών αφθονούσαν εδώ και εκείνοι που είχαν αληθινό ανθρώπινο αίμα δεν έμπαιναν πρόθυμα. Προσωπικά, δεν είμαι από το Χάι Χάλλακ, αν και γεννήθηκα στα Ντέηλ. Οι γονείς μου ήρθαν εκεί από το πολυθρύλητο Έστκαρπ πέρα από τις θάλασσες, μια γη όπου είχαν διατηρηθεί πολλές από τις Παλιές Γνώσεις. Και η μητέρα μου ήταν μια από εκείνες που είχαν χρησιμοποιήσει αυτές τις γνώσεις —μόλο που ήταν παντρεμένη και έτσι, σύμφωνα με τους νόμους τους, είχε τεθεί εκτός του κύκλου τους.

Τα όσα ήξερα προέρχονταν από την Ωφρίκα του

Ουωρκ, μυημένη στα μυστικά της κατώτερης μαγείας και μια από τις Σοφές Γυναίκες. Έτσι ήξερα από βότανα, βλαπτικά και ιαματικά, και μπορούσα να επικαλεστώ ορισμένες κατώτερες δυνάμεις — ακόμη και κάποια ισχυρή, όπως είχα κάνει κάποτε για να σώσω εκείνον που είχε γεννηθεί μαζί μ' εμένα. Αλλά σε τούτο τον τόπο υπήρχαν δυνάμεις πέρα από δυνάμεις για τις οποίες δεν είχα ιδέα. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι έπρεπε ν' ακολουθήσω αυτό το δρόμο και να κάνω ό,τι μπορούσα για να σώσω τον Τζέρβον.

Τον Τζέρβον, που ήταν για μένα κάτι παραπάνω απ' ό,τι ήταν ποτέ ο Έλυν, ο αδελφός μου· τον Τζέρβον, που κάποτε δίχως να διαθέτει τη βοήθεια του Ταλέντου, είχε ριχτεί μαζί μου στη μάχη ενάντια σ' ένα πανάρχαιο και δυνατό κακό, μια αναμέτρηση που ευτυχώς την είχαμε κερδίσει.

«Τζέρβον!»

Τούτη τη φορά είπα τ' όνομά του μεγαλόφωνα, αλλά η φωνή μου ήταν μονάχα ένας αδύναμος ψίθυρος. Γιατί ο αγέρας ούρλιαζε σαν μια λεγεώνα από άσαρκους δαίμονες ολόγυρά μου. Ο Φάλλον τίναξε βίαια το κεφάλι του και λίγο έλειψε το χαλινάρι του να ξεφύγει από το χέρι μου. Έτσι βιάστηκα να τον ηρεμήσω, θέτοντας στο ζωώδη νου του μια προστατευτική ασπίδα ενάντια στον πανικό.

Μου φάνηκε σαν ώρες εκείνη η παραμονή στο αβέβαιο καταφύγιο που μας πρόσφερε το πέτρινο δόντι. Αλλά κάποτε ο άνεμος κόπασε και ξεκολλήσαμε από την άμμο που είχε φτάσει ως τα γόνατά μου. Ύστερα ξεκρέμασα ένα από τα πολύτιμα φλασκιά μας, έβρεξα την άκρη του μανδύα μου με λίγο νερό και καθάρισα τα ρουθούνια και τα μάτια του Φάλλον από την άμμο. Με το μουσούδι του με

σκούντησε στον ώμο, τεντώνοντας το κεφάλι του προς το φλασκί σε μια βουβή παράκληση να του δώσω νερό. Αλλά δεν τολμούσα να τον ποτίσω πριν διαπιστώσω τι είδους περιοχή είχαμε να διασχίσουμε και σιγουρευτώ ότι υπήρχαν ρυάκια ή λίμνες στο δρόμο μας.

Η νύχτα ήταν πολύ κοντά. Αλλά εκείνο το παράξενο χαρακτηριστικό της Ερημιάς έδιωχνε ένα μέρος από το σκοτάδι. Γιατί εδώ κι εκεί υπήρχαν σκόρπια πέτρινα δόντια, σαν οβελίσκοι που έβγαζαν ένα τρεμουλιαστό φως αρκετό για να βλέπεις το δρόμο σου.

Δεν καβάλησα ακόμη, ξέροντας ότι ο Φάλλον χρειαζόταν μια ανάπαυλα από το βάρος καβαλάρη στη ράχη του. Αν και λεπτοκαμωμένη, δεν είμαι καθόλου ελαφριά με την πανοπλία, το σπαθί και το κράνος. Έτσι συνέχισα να βαδίζω κοπιαστικά στην άμμο, τραβώντας πίσω μου το άλογο. Και το άκουγα να ρουθουνίζει και να ξεφυσάει εκφράζοντας την απροθυμία του γι' αυτό που το έβαζα να κάνει —να προχωρήσει πιο βαθιά σε τούτους τους ερημότοπους.

Έστειλα και πάλι μια ερευνητική σκέψη μπροστά. Δεν μπορούσα να φτάσω τον Τζέρβον. Όχι — εκείνο το θολερό σύννεφο εξακολουθούσε να πλανιέται ανάμεσά μας. Αλλά μπορούσα να καταλάβω ποια κατεύθυνση είχαν ακολουθήσει. Όμως η συνεχής αυτοσυγκέντρωση για να κρατήσω αυτό το νήμα της επαφής έκανε πάλι το κεφάλι μου να κοντεύει να σπάσει από τον πόνο.

Σαν να μην έφτανε αυτό, υπήρχαν παράξενες σκιές σε τούτο τον τόπο. Θα 'λεγε κανείς ότι τίποτα δεν έριχνε στη γη μια ξεκάθαρη σκοτεινή σιλουέτα του σχήματός του, όπως θα ήταν το φυσιολογικό.

Αντίθετα, τούτες οι σκιές έπαιρναν μορφές που έκαναν τη φαντασία να οργιάζει με αόριστους υπαινιγμούς πραγμάτων που αν και αόρατα, μπορούσαν να γίνουν αντιληπτά με τον τρόπο αυτό. Πράγματα με τερατώδεις μορφές και αφύσικες αναμείξεις. Και αν κανείς άφηνε το φόβο του να πάρει το πάνω χέρι, αυτές οι σκιές φαίνονταν έτοιμες ν' ξεκολλήσουν και να κινηθούν ανεξάρτητα από κάθε παιχνίδισμα του φωτός ή του σκοταδιού.

Αναρωτήθηκα πάλι για εκείνους που ακολουθούσα. Ο πόλεμος ήταν η ωμή πραγματικότητα σε τούτη τη γη για τόσα πολλά χρόνια που ήταν πια δύσκολο να θυμηθεί κανείς τι σήμαινε η λέξη «ειρήνη». Το Χάι Χάλλακ είχε κατακλυστεί από εισβολείς οι οποίοι, χάρη στον ανώτερο οπλισμό και την οργάνωσή τους, είχαν σπείρει τον όλεθρο και την καταστροφή σε περισσότερα από τα μισά Ντέηλ πριν οι άνθρωποι μπορέσουν να προβάλλουν αποτελεσματική άμυνα.

Δεν υπήρχε ενιαία ηγεσία ανάμεσά μας· οι κάτοικοι του Χάι Χάλλακ δε συνήθιζαν ν' αναγνωρίζουν αφέντη άλλον από τον άρχοντα στην επικράτεια του οποίου είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει. Έτσι, μέχρι οι Τέσσερις του βορρά αποφασίσουν να θάψουν τις διαφορές τους και να υπογράψουν συνθήκη, δεν υπήρχε κεντρικός πόλος συσπείρωσης. Οι άνθρωποι πολεμούσαν ξεχωριστά για τη γη τους, και πέθαιναν, για να ταφούν στην ίδια γη.

Μετά είχε γίνει η ύστατη προσπάθεια. Για πρώτη φορά στην ιστορία οι χωροδεσπότες των Ντέηλ ενώθηκαν, όχι μόναχα σ' ένα κοινό σκοπό αλλά και για να συμμαχήσουν με άλλους —με τους Δαίμονες Καβαλάρηδες του θρύλου. Ενωμένοι, όσοι είχαν απομείνει στο Χάι Χάλλακ, ξεσηκώθηκαν με ό-

λη τη δύναμη που μπορούσαν να συγκεντρώσουν για να τσακίσουν τους Σκύλους του Άλιζον, απωθώντας τους πίσω στη θάλασσα όπου τους περισσότερους περίμενε ο θάνατος.

Αλλά μια τόσο διχασμένη γη γεννά με τη σειρά της ανθρώπους με μια έμφυτη κλίση προς το κακό, άρπαγες και παράνομους, έτοιμους με την πρώτη ευκαιρία να το ρίξουν στο πλιάτσικο σε βάρος και των δυο πλευρών. Τώρα αυτοί ήταν η κατάρα της εξαντλημένης και ρημαγμένης από τον πόλεμο χώρας.

Τέτοιοι ήταν και αυτοί που ακολουθούσα τώρα. Κρίνοντας από το γεγονός ότι ήταν αρκετά τολμηροί για να έχουν το κρυσφήγετό τους μέσα στην Ερημιά, δεν αποκλείεται να μην ήταν εντελώς άνθρωποι. Μπορεί να εξουσιάζονταν από κάποια επιρροή του Σκότους που από πολύ παλιά καραδοκούσε εκεί.

Γιατί όταν οι Παλιοί αποσύρθηκαν από τα Ντέηλ, είχαν αφήσει πίσω τους «λίμνες» ενέργειας. Μερικές από αυτές χάριζαν γαλήνη και υγεία, έτσι που μπορούσε κανείς να μπει επιφυλακτικά σ' αυτές και να ξαναβγεί ανανεωμένος ψυχικά και σωματικά. Όμως άλλες ανήκαν αποκλειστικά στο Σκότος. Και αν ο παρείσακτος συναντούσε εκεί τον άμεσο θάνατο, τότε ήταν τυχερός. Ήταν χειρότερη, πολύ χειρότερη μοίρα, το να ζεις σαν άβουλο ανδρείκελο της εξουσίας του Σκότους.

Το απόκοσμο φως συνέχιζε να φωτίζει το δρόμο μου. Σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα δεξιά κι αριστερά, σαν λαγωνικό που αναζητούσε χνάρια. Όλα τα ίχνη είχαν σβηστεί από τον άνεμο, αλλά ήμουν σίγουρη ότι ακολουθούσα το σωστό δρόμο. Έτσι συνέχισα μέχρι που έφτασα μπροστά σε δυο κολόνες

που στέκονταν αντικριστά η μια στην άλλη σαν ν' αποτελούσαν κάποτε μέρη μιας αρχαίας πύλης. Όμως δεν υπήρχε τείχος, μονάχα εκείνες οι δύο κολόνες, από τις κορφές των οποίων ανέβαιναν προς τα σύννεφα λεπτές κορδέλες από πρασινωπό φως.

Οι κολόνες ήταν φτιαγμένες από άνθρωπο ή από κάποια όντα με νοημοσύνη, γιατί είχαν το σχήμα λεπίδων από βαριές σπάθες. Ωστόσο στις επιφάνειές τους μπορούσα να διακρίνω, μισοδιαβρωμένα από το χρόνο, βαθουλώματα και τρύπες που, όταν το μάτι εστιαζόταν πάνω τους, έπαιρναν την όψη προσώπων. Και ήταν παράξενα αυτά τα πρόσωπα, πολύ μακρόστενα, με μεγάλες μύτες που ξεπετάγονταν πάνω από σουβλερά σαγόνια.

Και είχα την εντύπωση ότι αυτά τα μάτια —που ήταν σκέτες τρύπες— με κοιτούσαν, όχι με ενδιαφέρον ή προειδοποιητικά, αλλά σαν με κάποια βαθιά, πανάρχαιη απόγνωση.

Μόλο που δεν ένιωθα καμιά παρουσία κακού, δε μου άρεσε η ιδέα να περάσω ανάμεσα από εκείνες τις πέτρινες σπάθες. Ωστόσο ο δρόμος μου περνούσε από εκεί. Πριν προχωρήσω τραβώντας πίσω μου τον Φάλλον από τα χαλινάρια του, σχεδίασα γοργά στον αέρα ορισμένα σύμβολα με το χέρι μου.

Αυτές οι κολόνες φρουρούσαν την είσοδο μιας στενής κοιλάδας. Ήταν σαν φαράγγι που οδηγούσε κατηφορικά, με τις απόκρημνες πλευρές του να υψώνονται ολοένα και πιο ψηλές δεξιά κι αριστερά. Εδώ κυριαρχούσε το σκοτάδι γιατί δεν υπήρχαν καθόλου φωτεινές πέτρες. Έτσι προχώρησα αργά και σε πλήρη επιφυλακή, με τον τρόπο που είχα μάθει στα χρόνια του πολέμου.

Κοντοστάθηκα ν' αφουγκραστώ. Έξω από το

φαράγγι μπορούσα ν' ακούσω τον ψίθυρο του ανέμου, αλλά εδώ επικρατούσε βαθιά σιγαλιά και τα τεντωμένα μου αυτιά έπιασαν έναν ήχο που δεν μπορεί παρά να προερχόταν από τρεχούμενο νερό. Υπήρχε μια υγρασία στην ατμόσφαιρα τώρα, πράγμα που με χαροποίησε κάπως. Ο Φάλλον με σκούντησε με το μουσούδι του, ανυπόμονος να σβήσει τη δίψα του.

Αλλά όπου υπήρχε νερό σε τούτο τον ξερότοπο μπορεί να υπήρχε και ο καταυλισμός εκείνων που κυνηγούσα. Γι' αυτό δε βιάστηκα να πλησιάσω και συγκράτησα το άλογο.

Ο Φάλλον ρουθούνισε και ο ήχος αντιλάλησε υπόκωφος. Πάγωσα, στήνοντας αυτί για τυχόν ενδείξεις ότι η παρουσία μου είχε γίνει αντιληπτή. Αν οι λύκοι που ακολουθούσα ήταν ανθρώπινα πλάσματα, σίγουρα η όρασή τους δεν μπορεί να ήταν καλύτερη από τη δική μου, αν όχι και πιο περιορισμένη, αφού δε διέθεταν —αυτό έλπιζα— το Ταλέντο για να την ενισχύει.

Προχωρήσαμε με αργά, προσεκτικά βήματα. Ύστερα η μπότα μου, γλιστρώντας στο χώμα, σκόνταψε σε κάποιο εμπόδιο. Έσκυψα να το ψηλαφίσω με τα χέρια. Εδώ υπήρχε ένας σωρός από μικρές πέτρες και πιο πέρα, όχι πολύ μακριά, νερό. Ένιωσα αρκετά καθαρά την παρουσία ενός μονοπατιού. Απ' όσο μπορούσα να καταλάβω, υπήρχε μια πηγή στ' αριστερά μου, κάπου πιο ψηλά στις πλευρές του φαραγγιού. Το νερό κυλούσε από εκεί πέφτοντας σε μια γούρνα, που κι αυτή έπρεπε να έχει κάποια διέξοδο από την άλλη πλευρά.

Γέμισα μια χούφτα νερό και το μύρισα. Δε μύριζε από μεταλλικά άλατα ούτε τίποτε άλλο επικίνδυνο. Έβρεξα το πρόσωπό μου κάτω από το γεισο

του κράνους ξεπλένοντας κάμποση από τη σκόνη. Ύστερα ήπια από τις χούφτες μου και παραμέρισα για να πιει και ο Φάλλον. Ο θόρυβος από τις ρουφηξιές του ήταν αρκετά δυνατός, αλλά δε φοβόμουν πια μη γίνει αντιληπτή η παρουσία μας. Εκείνοι που αναζητούσα είχαν περάσει από δω, ναι. Το αναζωογονημένο μυαλό μου με διαβεβαίωνε γι' αυτό, αλλά δεν υπήρχε κανένας καταυλισμός εδώ γύρω.

Τζέρβον!

Πίεσα και με τα δυο χέρια τα μάτια μου, σπρώχνοντας πίσω το κράνος και στέλνοντας πάλι πέρα το νοερό κάλεσμα. Για μια στιγμή ένιωσα σαν το άγγιγμά μου να βρήκε ένα αδύνατο σημείο σ' εκείνη την καταχνιά που είχα συναντήσει και πριν. Άγγιξα—

Ήταν ζωντανός, μωλωπισμένος αλλά όχι σοβαρά λαβωμένος! Αλλά όταν επιχείρησα να εδραιώσω την επαφή —έτσι ώστε να μάθω μέσω του Τζέρβον πόσοι και ποιοι ήταν εκείνοι που τον κρατούσαν— έχασα απότομα κάθε επικοινωνία. Έγινε τόσο ξαφνικά, που ήταν σαν κάποιος να είχε κόψει με σπαθί το νήμα που μας ένωνε.

Μπορούσα να βγάλω κάποια συμπεράσματα από αυτό το είδος της παρεμβολής. Υπήρχε κάτι μπροστά μου που είχε αισθανθεί την παρουσία μου αλλά μονάχα όταν προσπάθησα να φτάσω τον Τζέρβον. Γιατί, όπως καθόμουν σταυροπόδι εκεί με ανασηκωμένη τη νοητική μου ασπίδα, δεν ένιωσα τίποτα να την αγγίζει δοκιμαστικά.

Ο φόβος που με διακατείχε μειώθηκε τώρα· αντίθετα, ένα άλλο συναίσθημα ξύπνησε στη θέση του. Άλλη μια φορά κατά το παρελθόν είχα πολεμήσει μ' ένα πολύ αρχαίο κακό — με αγάπη — για τη σωτηρία του κορμιού και της ψυχής ενός άντρα.

Ήταν τότε που αναζητούσα τον αδελφό μου Έλυν, ο οποίος είχε παγιδευτεί σ' ένα καταραμένο σημείο. Ωστόσο εκείνο που ένιωθα για τον Έλυν, αίμα από το αίμα μου, δεν ήταν παρά μια χλωμή σκιά σε σύγκριση μ' αυτό που με πλημμύριζε κάθε φορά που με κοιτούσε ο Τζέρβον. Δεν είμαι από τις γυναίκες που θα μιλούσαν επιπόλαια για τα πιο βαθιά τους συναισθήματα, αλλά τη στιγμή εκείνη ήξερα πόσο απόλυτα η μοίρα του Τζέρβον ήταν δεμένη με τη δική μου. Και ένιωσα μανία ενάντια στο ό,τι κι αν ήταν εκείνο που είχε κόψει τη χορδή που μας ένωνε.

Αναγνωρίζοντας την ύπαρξη αυτής της μανίας, άρχισα ν' αντλώ δυνάμεις από αυτή, χρησιμοποιώντας τη βιαιότητα του συναισθήματος για να γεμίσω τον εαυτό μου με νέα δύναμη. Όπως ο φόβος εξαντλούσε τις δυνάμεις μου, έτσι και η οργή μου μπορούσε να γίνει σπαθί και ασπίδα, αρκεί να έλεγχα αυτή την οργή.

Έτσι, εκεί στο σκοτάδι, δίπλα στην αθέατη γούρνα, σφυρηλάτησα έναν αόρατο θώρακα και ακόνισα τα όπλα εκείνα που κανένας εκτός από μένα δε θα μπορούσε ποτέ να χειριστεί. Γιατί τα σφυρηλάτησα από το νου και τα συναισθήματά μου, όπως ένας σιδεράς βγάζει ένα καλό και κοφτερό σπαθί από το ατόφιο μέταλλο.

2

Ο Σκιερός Κυνηγός

Θα ήταν καθαρή τρέλα να συνεχίσω άλλο το δρόμο μου στο σκοτάδι. Δεν τολμούσα να ρισκάρω ένα πέσιμο και ίσως κανένα σπασμένο κόκαλο, δικό μου ή του Φάλλον. Αν και όλα μου τα συναισθή-

ματα μ' έσπρωχναν να προχωρήσω, προτίμησα να συμμορφωθώ στις προσταγές της λογικής και της σύνεσης. Το σκοτάδι εδώ ήταν τόσο πυκνό που θα 'λεγε κανείς ότι το ίδιο το έδαφος γεννούσε κάποια μαυρίλα. Από πάνω μας κρέμονταν βαριά σύννεφα που σκέπαζαν τ' αστέρια.

Ψαχουλεύοντας στους σακούς της σέλας μου βρήκα κι έβγαλα ένα κομμάτι ψωμί εκστρατείας, αρκετά σκληρό για να σπάσεις δόντι έτσι και το δάγκωνες απρόσεχτα. Αυτό το μούλιασα στο νερό και έδωσα το περισσότερο στον Φάλλον, τα χείλη του οποίου έγλειψαν τις παλάμες μου αναζητώντας και το τελευταίο ψίχουλο. Ύστερα χρησιμοποίησα τη θέλησή μου και αποτύπωσα στο μυαλό του την εντολή να μην απομακρυνθεί από εκεί. Μετά ξάπλωσα ανάμεσα σε δυο βράχια και τυλίχτηκα με το μανδύα μου, μικρή προστασία ενάντια στη νοτερή παγωνιά.

Αν και δεν είχα κατά νου να κοιμηθώ, η κούραση του κορμιού αποδείχτηκε δυνατότερη από την πειθαρχία του νου και έτσι βυθίστηκα σ' ένα σκοτάδι ακόμη πιο βαθύ από εκείνο που μας τύλιγε. Και σ' αυτό το σκοτάδι ένιωθα κάποιες παρουσίες να κινούνται, αλλά όχι τόσο καθαρά ώστε να βγάλω κάποιο νόημα από αυτά τα φευγαλέα οράματα.

Ξύπνησα απότομα στο γκρίζο φως της πρώτης αυγής. Είχα δεχτεί ένα κάλεσμα, τόσο σαφές όσο κι αν κάποιος είχε φωνάξει τ' όνομά μου ή ένα σάλπισμα μάχης είχε αντηχήσει εκεί κοντά. Τώρα μπορούσα να διακρίνω τη μισοσκότεινη γούρνα και το ρυάκι του νερού που την τροφοδοτούσε πέφτοντας από τα βράχια ψηλά. Στην άλλη πλευρά της ο Φάλλον έβοσκε στο σκληρό γρασίδι, που δεν ήταν πράσινο αλλά είχε ένα αρρωστημένο σταχτί χρώ-

μα, χτυπημένο από τους παγετούς της εποχής.

Υπήρχε πράγματι μια διέξοδος απορροής στη γούρνα, ένα είδος χαντακιού που χανόταν πέρα στις πρωινές καταχνιές. Σηκώθηκα μουδιασμένη αλλά, τώρα που το μυαλό μου ήταν και πάλι ξύπνιο, αναζήτησα επιφυλακτικά εκείνη τη θολούρα που έκρυβε τον Τζέρβον και τους απαγωγείς του.

Τη βρήκα, αλλά τούτη τη φορά δεν έκανα το λάθος να προσπαθήσω να τη διαπεράσω· έτσι θα προειδοποιούσα για την παρουσία μου ό,τι κι αν ήταν εκείνο που είχα αγγίξει το προηγούμενο βράδυ.

Όπως και να 'χε, για την ώρα ο δρόμος μου ήταν ένας και μοναδικός, περνούσε μέσα από απόκρημνες πλαγιές που δε θα μπορούσε να σκαρφαλώσει ούτε κατσίκι. Και ωστόσο υπήρχαν σημάδια εδώ, διαβρωμένα και φαγωμένα από το χρόνο όπως στις δυο κολόνες-φρουρούς. Ήταν πολύ κανονικά για να είναι έργο της φύσης αλλά και πολύ παράξενα για να τα διαβάσω. Παρ' όλα αυτά, δε μου άρεσε η όψη που είχαν μερικά από τα σύμβολα, γιατί με το ίδιο τους το σχήμα γεννούσαν την ανησυχία.

Καθώς έτρωγα πρόχειρα λίγο ακόμη μουλιασμένο ψωμί, φρόντιζα να κρατώ τα μάτια μου αποφασιστικά γυρισμένα μακριά από εκείνα τα σκιερά σκαλίσματα. Αντίθετα πάσχιζα να διακρίνω πίσω από το πουσι που σκέπαζε τούτο το φαράγγι. Έστησα και πάλι αυτί —αλλά δεν άκουσα τίποτα πέρα από το κελάρυσμα του νερού.

Αφού γέμισα τα δυο φλασκιά με νερό, ανέβηκα στη σέλα, αλλά άφησα για την ώρα τον Φάλλον να διαλέξει αυτός το ρυθμό του. Ο δρόμος μας ήταν γεμάτος σκόρπια βράχια, με εδώ κι εκεί κάποια κατολίσθηση που ή τη σκαρφαλώναμε ή κάναμε προσεκτικά το γύρω της.

Ήμουν τόσο απορροφημένη με το να διατηρώ επαφή με εκείνη την περίεργη θολούρα που πίστευα ότι κρατούσε φυλακισμένο τον Τζέρβον, ώστε συνειδητοποίησα πολύ βαθμιαία την αίσθηση του νέου κινδύνου. Ήταν σαν μια απαίσια μυρωδιά στην αρχή, μια απλή υποψία σαπίλας που σιγά σιγά δυνάμωνε καθώς πλησιάζαμε στην πηγή της. Ο Φάλλον ξεφύσουσε τινάζοντας ξέφρενα το κεφάλι του και αν συνέχιζε το δρόμο του ήταν μονάχα επειδή του το επέβαλλα με τη θέλησή μου.

Κατά παράξενο τρόπο δεν ένιωθα καμιά παρουσία αρχαίου κακού σε τούτο το πράγμα, αν και χρησιμοποίησα το νου και το Ταλέντο μου για να το ελέγξω με κάθε τρόπο που με είχε διδάξει η Ωφρίκα και η πείρα της δικής μου δύναμης. Δεν προερχόταν από καμιά άγνωστη αιτία — γιατί η μπόχα ήταν ανθρώπινης προέλευσης και δεν είχε σχέση με τους Παλιούς. Ωστόσο, για όσο καιρό ακολουθούσα τους παράνομους στην Ερημιά, δεν είχα συναντήσει ούτε ίχνος από τους Παλιούς.

Τώρα ένιωθα τη σάρκα μου να μυρμηγκιάζει σαν να με άγγιζε κάτι παραπάνω από την παγωνιά της ομίχλης. Ο φόβος αγωνιζόταν να ξεφύγει από το σιδερένιο ζυγό που είχα θέσει στα συναισθήματά μου. Και μαζί με το φόβο ήρθε αηδία και θυμός.

Έπιασα τον εαυτό μου να πηγαίνει με το χέρι στη λαβή του σπαθιού. Αφουγκραζόμουν — αφουγκραζόμουν προσεκτικά — αλλά τ' αυτιά μου δεν έπιαναν άλλον ήχο εκτός από τις οπλές του Φάλλον, με πότε πότε κάποια μεταλλική κλαγγή καθώς τα σιδερένια πέταλα έβρισκαν σε βράχο.

Η ομίχλη με τύλιγε από παντού. Σταγόνες υγρασίας έσταζαν από το γείσο του κράνους μου, [illegible]ζαν λαδερά στην πανοπλία μου και μούλιαζαν τ[illegible]

χειμωνιάτικο τρίχωμα του Φάλλον.

Ύστερα —

Κάτι κινήθηκε!

Ο Φάλλον τίναξε πάνω το κεφάλι του αφήνοντας ένα διαπεραστικό χλιμίντρισμα φόβου. Την ίδια στιγμή εκείνο που είχα νιώσει με τύλιξε και με αγκάλιασε απ' όλες τις μεριές.

Και μέσα από τις ομίχλες ξεπρόβαλε κάτι απερίγραπτα φριχτό. Ήταν έφιππο όπως κι εγώ, αλλά κάποια οφθαλμαπάτη της ομίχλης το έκανε να φαντάζει μεγαλύτερο απ' όσο ήταν. Όμως δεν ήταν καβάλα σε κανένα άλογο από σάρκα και οστά — αλλά μάλλον σ' ένα σκέλεθρο που το συγκρατούσαν ίνες από σαπισμένη και ξεραμένη σάρκα. Ο ίδιος ο αναβάτης, όπως και το ζώο του, ήταν κάτι προ πολλού νεκρό, που ωστόσο διέθετε κάποιο είδος αποτρόπαιης ζωής.

Το όπλο του δεν ήταν κανένα σπαθί, αλλά ο ίδιος ο τρόμος. Καθώς σταματούσα απότομα και άρχισα ν' αντλώ βαθιά από τη δύναμή μου, κατάλαβα τι ήταν — μια σκεπτομορφή γεννημένη από αρχαίους φόβους και μίση! Έτσι τούτο το πλάσμα συνέχιζε να συντηρείται από τα ανάλογα συναισθήματα, αποκτώντας με την κάθε φορά περισσότερη υλική υπόσταση.

Θα πρέπει να το είχαν προσελκύσει και θρέψει ο φόβος μου και η οργή μου. Αλλά ήταν πραγματικό. Γι' αυτό θα μπορούσα να πάρω όρκο. Ήμουν τόσο σίγουρη όσο κι αν είχα αγγίξει με το χέρι μου εκείνο το τεντωμένο σκελετικό μπράτσο. Ακόμη και ο έντονος τρόμος του Φάλλον αποτελούσε τροφή για τούτο το πράγμα. Και στο πέρασμά του έσερνε πίσω του, σαν μανδύα, μια βαθιά κατάθλιψη του πνεύματος.

Ο Φάλλον τινάχτηκε στα πίσω πόδια του, σκούζοντας αφηνιασμένα. Το σκελετικό άλογο αντίκρυ μας άνοιξε τα σαγόνια του σαν σε απάντηση. Πάλευα να κουμαντάρω το ξετρελαμένο από τον πανικό άλογό μου, σχεδόν ευτυχής που είχα αυτό το πρόβλημα γιατί αποσπούσε το μυαλό μου από τα κύματα του τρόμου που ξεχύνονταν από εκείνο το φάντασμα.

Άνοιξα το στόμα μου και φώναξα, σαν πολεμική ιαχή, ορισμένες λέξεις. Ωστόσο ο φασματικός καβαλάρης δε φάνηκε να κλονίζεται, ούτε αυτός ούτε το άλογό του. Συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου σε μια προσπάθεια να ελέγξω τις αισθήσεις μου. Τούτο το πράγμα χρειαζόταν τρόμο και απόγνωση για να ζήσει· αν συγκρατούσα τα δικά μου δε θα είχε καμιά δύναμη να—

Ο Φάλλον ιδρωκοπούσε τόσο που η δυνατή μυρωδιά του γέμιζε όλο εκείνο το στενό πέρασμα. Η θέλησή μου είχε αρπάξει τα χαλινάρια και του διέκου του νου, κρατώντας τον στη θέση του. Δεν έσκουζε πια, αλλά από το λαιμό του έβγαινε ένας ήχος που έμοιαζε με το ρόγχο ανθρώπου που ψυχορραγεί.

Τούτο μπροστά μου ήταν κάτι πλασμένο από φόβο και, αν δεν υπήρχε φόβος... Μετέτρεψα τον εαυτό μου σε απόρθητο κάστρο και, για μια ακόμη φορά, το αψήφησα με τη φωνή μου. Δε φώναξα δυνατά αυτή τη φορά, ελέγχοντας τη φωνή μου, όπως έκανα και με τον Φάλλον.

Το πλάσμα στεκόταν σε απόσταση χεριού και η μπόχα που έβγαζε μπούκωνε τα ρουθούνια μου. Το βλέμμα από τις άδειες κόχες του ήταν καρφωμένο πάνω μου. Ύστερα... έσβησε αργά στην καταχνιά.

Ο Φάλλον εξακολουθούσε να βγάζει εκείνο τον ανθρώπινο ρόγχο ενώ δυνατά ρίγη διέτρεχαν το κορμί του. Τον κέντρισα να προχωρήσει και υπάκουσε, βαδίζοντας με ασταθή βηματισμό για ένα διάστημα ενώ οι ομίχλες αναδεύονταν και στροβιλίζονταν γύρω μας σαν να πάσχιζαν να μας παγιδέψουν.

Μου αρκούσε για την ώρα που η εκείνη η φρίκη είχε νικηθεί. Έλπιζα, δίχως μεγάλη σιγουριά, ότι τα όσα σχετικά ήξερα ήταν η αλήθεια, ότι αυτές οι οντότητες ήταν δεμένες με ορισμένους τόπους της γης, σε περιοχές όπου κάποια βίαια συναισθήματα τις είχαν γεννήσει αρχικά.

Καθώς βαδίζαμε παράλληλα στην όχθη του μικρού ρυακιού άκουσα ήχους να πλησιάζουν όχι από μπροστά αλλά από πίσω μας. Στην αρχή ήταν αχνοί αλλά δυνάμωναν. Άκουγα ένα δυνατό ποδοβολητό αλόγου σαν κάποιος καβαλάρης να κάλπαζε πολύ ριψοκίνδυνα σ' εκείνο την πετρώδη στενωπό. Επίσης φωνές έφτασαν στ' αυτιά μου μέσα από την ομίχλη, αλλά δεν μπορούσα να ξεχωρίσω λέξεις γιατί οι ήχοι έφταναν πνιχτοί και παραλλαγμένοι. Ωστόσο είχα την εντύπωση ότι κάποια καταδίωξη συνέβαινε πίσω μου.

Μια παράξενη εικόνα έλαμψε ξαφνικά στο μυαλό μου, κάποιου που κάλπαζε σκυμμένος στη ράχη ενός έντρομου αλόγου ενώ πίσω του ερχόταν αόρατος ο τρόμος που έδινε στα πόδια του φτερά.

Τόσο σαφής και καθαρή ήταν αυτή η εικόνα που, όταν έφτασα σ' ένα σωρό από βράχια που μπορούσαν να προστατέψουν τα νώτα μου, έκανα μεταβολή και περίμενα, τραβώντας το σπαθί μου. Στεκόμουν με το αριστερό χέρι σφιγμένο στα χαλινάρια του Φάλλον για να μην πάρει δρόμο, όταν κάτι πέρασε ορμητικά από μπροστά μας. Αλλά τίποτα το

υλικό δεν εμφανίστηκε μέσα από τις ομίχλες. Φαίνεται ότι πάλι με είχαν ξεγελάσει κάποιοι αρχαίοι ίσκιοι.

Αν και περίμενα με τα νεύρα τεντωμένα μήπως και εμφανιστεί εκείνο που κυνηγούσε το μοναχικό καβαλάρη του μακρινού παρελθόντος δεν είδα το παραμικρό. Τίποτα — μόνο είχα μια δυσάρεστη αίσθηση ότι εδώ επιζούσαν τα απομεινάρια ενός αρχαίου τρόμου, δεμένα για πάντα σε τούτες τις καταχνιές. Ύστερα, ντροπιασμένη για την έλλειψη αυτοελέγχου, πήρα πάλι το δρόμο μου. Τούτη τη φορά οδηγώντας τον Φάλλον, χαϊδεύοντας το κεφάλι του και μιλώντας του ενθαρρυντικά, εμφυσώντας στο μυαλό του μια αυτοπεποίθηση που δεν την ένιωθα απόλυτα ούτε εγώ.

Οι τοίχοι της κλεισούρας δεξιά κι αριστερά μας άρχισαν ν' ανοίγουν. Η ομίχλη σκόρπιζε και διαλυόταν από έναν άνεμο που κατέβαινε σφυρίζοντας το φαράγγι, περονιάζοντας μας ως το κόκαλο με την παγωνιά που μετέφερε. Αλλά μαζί του έφερνε και κάτι άλλο, τη μυρωδιά από καπνό, από μια πρόσφατα σβησμένη φωτιά.

Φτάσαμε έτσι σε μια στροφή του κοντινότερου γκρεμού που μας χρησίμευε σαν οδηγός μέσα από τις ομίχλες, οι οποίες ήδη διαλύονταν γοργά. Εκεί παράτησα τα χαλινάρια του Φάλλον αφού τον πρόσταξα να μην το κουνήσει ρούπι. Ύστερα προχώρησα προσεκτικά και αθόρυβα, αν και μια πρώτη ανίχνευση με το Ταλέντο μου δεν έδειξε ούτε ψήγμα από ανθρώπινο νου. Ωστόσο ήταν τόσο παράξενη τούτη η Ερημιά που δεν αποκλειόταν εκείνοι που είχαν κατασκηνώσει εδώ να διέθεταν κάποια άμυνα ενάντια στις δυνάμεις μου.

Υπήρχε ένας καταυλισμός εδώ, καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Οι μουλιασμένες στάχτες της φωτιάς ανέδιδαν ακόμη μια δυνατή μυρωδιά. Και λίγο παραπέρα υπήρχαν σβουνιές αλόγων. Μπορούσα να δω χνάρια να περνούν και να ξαναπερνούν, μόλο που η άμμος και τα χαλίκια δεν τα κρατούσαν πολύ καθαρά. Αλλά ήταν εντελώς ξεκάθαρο εκείνο που είδα σχεδιασμένο σ' ένα μεγάλο βράχο που εξείχε από το πρόσωπο του γκρεμού. Δεν ήταν κάτι που είχε γίνει πριν χρόνια· τα σύμβολα ήταν φρέσκα, δίχως ίχνη φθοράς από τις βροχές ή τις αμμοθύελλες.

Το ένα ήταν το άτεχνα σχεδιασμένο κεφάλι κάποιου ζώου, λύκου ή σκύλου —μπορούσε να 'ναι είτε το ένα είτε το άλλο. Οι γραμμές του συνυφαίνονταν μ' εκείνες του δεύτερου σχέδιου, ένα πολύ πιο περίπλοκο και καλοσχεδιασμένο σύμβολο.

Στάθηκα μπροστά στο δεύτερο σύμβολο, με το δάχτυλό μου ν' ακολουθεί σχεδόν από μόνο του τις καμπύλες του, επαναλαμβάνοντάς τες στον αέρα.

Όταν κατάλαβα τι έκανα κατέβασα αμέσως το χέρι μου, σφίγγοντας τα δάχτυλά μου σε γροθιά. Τούτο το πράγμα δεν περιλαμβανόταν στα όσα ήξερα αλλά ήταν κάτι ισχυρό. Και επικίνδυνο. Υπήρχε κάτι το δυσάρεστα *απόκοσμο* σ' αυτό το σύμβολο, που ξυπνούσε μέσα μου μια ακαθόριστη ανησυχία.

Όμως πιστεύω, έστω κι αν δεν καταλάβαινα όλη τη σημασία του, ότι μπορούσα να μαντέψω σωστά τι σήμαινε αυτό το σύμπλεγμα των δυο συμβόλων. Γιατί και στα Ντέηλ υπήρχε ένα σχετικό παλιό έθιμο. Όταν υπογραφόταν κάποια διαρκής συμφωνία ή συμμαχία, οι επικεφαλής των δυο παρατάξεων διάλεγαν ένα σημείο στα σύνορα των επικρατειών τους και εκεί σκάλιζαν ένα παρόμοιο σύμπλεγμα

με τα εμβλήματα των δυο οίκων τους.

Συνεπώς αυτό που είχα βρει εδώ ήταν μια από-δειξη ότι οι παράνομοι που ακολουθούσα είχαν πράγματι συμμαχήσει με κάποιον κάτοικο της Ερημιάς που δεν ανήκε ούτε στο αίμα ούτε στη ράτσα τους. Αν και ήδη είχα υποψιαστεί κάτι τέτοιο, ακολουθώντας τα ίχνη τους σε τούτο το στοιχειωμένο φαράγγι, ωστόσο θα προτιμούσα να είχα πέσει έξω.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο εκνευριστικό από το να διαθέτεις κάποιες γνώσεις, αλλά όχι όσες χρειάζεσαι. Αν μπορούσα να διαβάσω εκείνο το άλλο σύμβολο θα έπαιρνα μια ιδέα για το τι —ή ποιον— είχα να αντιμετωπίσω. Έτσι άρχισα να ερευνώ προσεκτικά το χώρο του εγκαταλειμμένου καταυλισμού χρησιμοποιώντας το Ταλέντο για να εντοπίσω οποιοδήποτε ίχνος που θα πρόδινε κάτι το μη ανθρώπινο.

Όμως όλες οι εντυπώσεις που έπιασα προέρχονταν μονάχα από την ομάδα των λύκων που ακολουθούσα —αδίστακτων και επικίνδυνων, αλλά ανθρώπων.

Ο Τζέρβον είχε περάσει από εδώ και ήταν ακόμη ζωντανός. Είχα μισοπροετοιμάσει τον εαυτό μου για το ενδεχόμενο να τον βρω νεκρό, γιατί οι λύκοι της Ερημιάς δεν έπιαναν αιχμαλώτους. Τι μπορεί να τον ήθελαν; Ή μήπως δεν ενεργούσαν παρά σαν υπηρέτες και όργανα κάποιας άλλης δύναμης;

Η εντύπωση ενισχύθηκε μέσα μου, ότι συνέβαινε το δεύτερο. Ήταν αναμφισβήτητο ότι τον είχαν φέρει σε τούτα τα μέρη για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό.

Ήξερα καλά από τα χρόνια μου με την Ωφρίκα ότι υπάρχουν δυο είδη σ' εκείνο που οι ατάλαντοι

αποκαλούν «μαγεία». Το ένα ήταν η μεταδοτική μαγεία, εκείνη της επαφής. Ήταν αυτή που είχα χρησιμοποιήσει για να ακολουθήσω τον Τζέρβον, γιατί γύρω από το λαιμό μου φορούσα ένα φυλαχτό από παράξενη πέτρα που έμοιαζε με μάτι. Από παιδί ακόμη, ο Τζέρβον την είχε βρει και την είχε κρατήσει σαν γούρι. Ύστερα μου την είχε χαρίσει στον αρραβώνα μας, μην έχοντας σ' εκείνα τα χρόνια του πολέμου τίποτα καλύτερο να μου προσφέρει.

Το άλλο είδος ήταν η ομοιοπαθητική μαγεία, που ακολουθεί τους νόμους των αντιστοιχιών. Ήταν αυτή που σκόπευα να χρησιμοποιήσω τώρα. Από το σάκο μου με τα βότανα έβγαλα ένα κλαδάκι φλαμουριάς όχι πιο μακρύ από την παλάμη και τα δαχτυλά μου μαζί. Ήταν ξεφλουδισμένο κι ευλογημένο από τη σελήνη, έχοντας γύρω από τη μια άκρη του ένα δαχτυλίδι από ασήμι που είναι σεληνιακό μέταλλο. Ύστερα στάθηκα γυρισμένη προς το σύμβολο στο βράχο και έστρεψα προς το μέρος του το κλαδί της φλαμουριάς.

Στη στιγμή το ραβδάκι ζωντάνεψε στο χέρι μου, όχι για ν' ακολουθήσει τις γραμμές του συμβόλου αλλά μάλλον σαν να πάσχιζε να ξεφύγει από τα δάχτυλά μου και ν' απομακρυνθεί από εκείνο που ήταν χαραγμένο εκεί. Έτσι σιγουρεύτηκα ότι οι υποψίες μου ήταν αληθινές, ότι είχα να κάνω μ' ένα σύμβολο του Σκότους που το απόφευγε καθετί που ανήκε στο Φως.

Ύστερα τράβηξα τη ματόπετρα από τον κόρφο μου κάτω από το θώρακα και την έτριψα πάνω στο ραβδάκι, κατηφορικά από τη μια μεριά και ανηφορικά από την άλλη. Μετά άπλωσα το χέρι μου μπροστά, κρατώντας πολύ χαλαρά το κλαδάκι της φλα

μουριάς. Εκείνο συστράφηκε πάλι, δείχνοντας μπροστά.

Η μάχη μου με τον τρόμο στην ομίχλη είχε εξαντλήσει υπερβολικά τις εσωτερικές μου δυνάμεις. Δεν μπορούσα να βασίζομαι πια στη νοητική έρευνα για ν' ακολουθήσω εκείνους που κυνηγούσα. Ωστόσο, με το ραβδάκι είχα μια σίγουρη πυξίδα που μπορούσα να της έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Έτσι συνέχισα να το κρατώ καθώς ανέβαινα στη ράχη του Φάλλον και άφηνα πίσω μου εκείνο τον καταυλισμό, γυρίζοντας τη ράχη στα ενωμένα σύμβολα της ανίερης συμμαχιας.

Το φαράγγι πλάταινε τώρα σε κοιλάδα, σαν να είχα περάσει από ένα στενό λαιμό προς τις ανοιχτές εκτάσεις πιο πέρα. Έβλεπα δέντρα τώρα, στραβοχυμένα σαν εκείνους τους θάμνους, καθώς και μονόλιθους και σωρούς από πέτρες που υπαινίσσονταν ερείπια τόσο αρχαία που δεν μπορεί ν' ανήκαν στην ανθρώπινη ράτσα.

Βρήκα και πάλι τα χνάρια εκείνων που ακολουθούσα. Αλλά πολύ σύντομα φτάσαμε σ' ένα σημείο όπου αν και τα ίχνη έστριβαν απότομα δεξιά, το ραβδάκι μου συνέχιζε να δείχνει ίσια μπροστά. Μονάχα μια εξήγηση υπήρχε: ο Τζέρβον δεν ήταν πια με την αγέλη των λύκων που τον είχαν αιχμαλωτίσει.

Μήπως είχε γίνει κάποια τερατώδης συνάντηση κάτω από εκείνα τα σύμβολα και ο άντρας που αναζητούσα είχε δοθεί σ' εκείνο τον Άλλο, που το έμβλημά του ήταν προκλητικά χαραγμένο στο βράχο;

Ξεπέζεψα για να ερευνήσω το έδαφος με την υπομονή ιχνηλάτη. Τελικά η προσπάθειά μου επιβραβεύτηκε με μερικά αχνά σημάδια. Η κυρίως ο-

μάδα που ακολουθούσα είχε όντως στρίψει εδώ, αλλά δυο άλογα είχαν συνεχίσει ευθεία μπροστά. Το ένα από αυτά έπρεπε να μετέφερε τον Τζέρβον.

Αν ταξίδευε με μονάχα έναν από τους απαγωγείς του για φρουρά —ρούφηξα απότομα μια ανάσα... Αυτό μπορεί να σήμαινε μια ευκαιρία να τον σώσω, με τα δεδομένα πολύ ευνοϊκα για μένα. Πήδησα πάλι στη σέλα του Φάλλον και τον κέντρισα σε πιο γοργό βηματισμό απ' όσο είχε μέχρι τώρα. Και τα μάτια μου συνέχισαν να παρατηρούν άγρυπνα το έδαφος μπροστά.

Η Παγωμένη Φλόγα

Εδώ, στην ανοιχτό κάμπο, ο άνεμος σκόρπιζε τις καταχνιές και μπορούσα να διακρίνω πιο μακριά. Έτσι τα μάτια μου έπιασαν πέρα μια λάμψη από κάποιο φως. Ωστόσο ήταν σαφές ότι δεν προερχόταν από φωτιά γιατί έλαμπε κάπως ψηλά στον ουρανό, χρησιμεύοντας ίσως σαν φάρος.

Τώρα οι πέτρες από τα ξεχασμένα ερείπια ήταν πιο πυκνές και κοντινές μεταξύ τους, σχηματίζοντας γκρεμισμένους τοίχους. Εδώ κι εκεί ξεχώριζε κάποιος δουλεμένος ογκόλιθος που μπορεί ν' ανήκε κάποτε σε μια κολόνα ή ένα άγαλμα. Αλλά ήταν πια τόσο φαγωμένα όλα από το χρόνο που οι όποιες μορφές απόμεναν ήταν μονάχα αόριστα δυσάρεστες, απλές υποψίες μορφών από αρχαία τερατώδη πλάσματα. Θεοί ή φύλακες δαίμονες. Ποιος ξέρει. Κανένας σημερινός άνθρωπος δε θα μπορούσε πια ν' απαντήσει σ' αυτό.

Ο ήλιος έσκασε μύτη πάνω από τον ορίζοντα, αλλά σε τούτα τα μέρη δεν είχε ούτε καν την ωχρή

λάμψη του μεσοχείμωνου. Έριχνε ένα ξεπλυμένο και αρρωστημένο φως, δίχως να προσφέρει καμιά ζεστασιά στο κορμί ή την καρδιά. Και οι παράξενες σκιές εξακολουθούσαν να καραδοκούν στα βράχια, αν και αρνιόμουν αποφασιστικά να τους ρίχνω παραπάνω από μια ματιά. Ήξερα τη δύναμη των ψευδαισθήσεων, γιατί ένα μεγάλο μέρος τους ανήκει στο χώρο του Ταλέντου.

Μπροστά μου ορθωνόταν τώρα ένας τοίχος από πελώριους ογκόλιθους, μερικούς πιο ψηλούς από το μπόι μου ακόμη και καβάλα στον Φάλλον όπως ήμουν. Τούτο τον τοίχο ο χρόνος δεν τον είχε μεταχειριστεί τόσο σκληρά όσο τους άλλους. Ο ωχρός ήλιος άναβε σπίθες παγωμένης φωτιάς στους γκριζόλευκους κρυστάλλους που ήταν ενσωματωμένοι στην επιφάνειά του. Ο δρόμος που ακολουθούσα οδηγούσε μέσα από ένα απλό άνοιγμα σ' αυτό τον τοίχο, μια πύλη τόσο στενή που μάλλον προοριζόταν για να περνά ένας ένας την κάθε φορά.

Τώρα το ραβδάκι στο χέρι μου αναπήδησε τόσο έντονα που μόλις και το πρόλαβα για να μην ξεφύγει από τα δάχτυλά μου. Η ασημόδετη άκρη του έδειχνε σε μια σκουρόχρωμη πιτσιλιά στον τοίχο. Ήταν περίπου στο ύψος του μπρού μου, στη σέλα όπως καθόμουν.

Αίμα — και ανήκε σ' εκείνον που αναζητούσα!

Το μόνο ελπιδοφόρο ήταν το μικρό μέγεθος της κηλίδας. Ο Τζέρβον δεν είχε παραδοθεί δίχως αντίσταση, αυτό το ήξερα από την αρχή. Ήταν πολύ βετεράνος πολεμιστής για να πιαστεί εύκολα αιχμάλωτος. Και τα κουφάρια που είχε βρει στον τελευταίο μας καταυλισμό αποτελούσαν βουβή απόδειξη του πόσο καλά ήξερε να μάχεται. Ωστόσο αυτή ήταν η πρώτη ένδειξη που έβρισκα ότι είχε λαβωθεί.

Συνέχισα να προχωρώ κοιτάζοντας στο λιθόστρωτο κάτω από τα πόδια μου, περιμένοντας να δω και άλλες κηλίδες.

Ο τοίχος ήταν ο πρώτος από τρεις παρόμοιους. Ποίκιλλαν σε χρώμα, γιατί ο εξωτερικός, παρά τους σκόρπιους κρυστάλλους του, ήταν γκρίζος σαν το καθετί σε τούτη την Ερημιά. Ο δεύτερος, καμιά εικοσαριά βήματα πιο πέρα, ήταν μουντά πράσινος. Ωστόσο το χρώμα δεν προερχόταν από καμιά ζωντανή πρασινάδα που τον έντυνε, αλλά ανήκε στους ίδιους τους ογκόλιθους.

Ο τρίτος τοίχος είχε ένα καστανοκόκκινο χρώμα της σκουριάς, σαν ξεραμένο αίμα, και σ' αυτόν οι πέτρες ήταν μικρότερες. Η είσοδος εδώ ήταν ακόμη πιο στενή· έτσι, παρά τους ενδοιασμούς μου αναγκάστηκα να ξεπεζέψω και να την περάσω πεζή.

Μπορεί να υπήρχαν και εδώ κηλίδες αίματος που να σημάδευαν το πέρασμα του Τζέρβον, αλλά σίγουρα ήταν αθέατες από το φυσικό χρώμα της πέτρας. Μπροστά μου υπήρχε ένα χαμηλό κτίσμα, ελάχιστα ψηλότερο από τον ίδιο τον τοίχο. Ήταν δίχως παράθυρα και απειλητικό στην όψη. Το υλικό κατασκευής του ήταν ένα είδος θαμπής και χοντρής μαύρης πέτρας, λες και ήταν φτιαγμένο από σκιές. Από τη στέγη του ανέβαινε προς τον ουρανό, σαν να προκαλούσε το σκυθρωπό ήλιο, η αχτίδα του φωτός που είχα δει από μακριά.

Τώρα καθώς πλησίαζα πρόσεξα ότι αυτή η αχτίδα παλλόταν σε κύματα, σχεδόν σαν από τις αδιάκοπα εναλλασσόμενες και κινούμενες φλόγες μιας φωτιάς. Παρ' όλα αυτά, ήμουν σίγουρη ότι το φως

δεν προερχόταν από το κάψιμο φυσιολογικών ξύλων.

Αν και το κτίσμα ήταν δίχως παράθυρα, υπήρχε ένα θολωτό άνοιγμα στον τοίχο του τόσο βαθύ που δεν μπορούσα να διακρίνω τι υπήρχε πιο μέσα. Κοντοστάθηκα χρησιμοποιώντας τις αισθήσεις μου για να ελέγξω το χώρο ολόγυρα. Το να ρίχτω στα τυφλά στον κίνδυνο δε θα οφελούσε ούτε τον Τζέρβον ούτε εμένα.

Η ακοή. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος, ούτε καν το θρόισμα του ανέμου στους παραμορφωμένους θάμνους ή την άμμο.

Η οσμή. Δεν μπορούσα να πιάσω κανένα ίχνος από εκείνη την αχνή μυρωδιά σαπίλας που με είχε προειδοποιήσει για τον ερχομό της οπτασίας στην κοιλάδα.

Η όραση; Έβλεπα τη βαθιά εσοχή του ανοίγματος, την παλλόμενη φλόγα, το γυμνό έδαφος ανάμεσα σ' εμένα κι εκείνη την είσοδο.

Η αφή.

Άπλωσα το χέρι, με το ραβδάκι στην παλάμη μου. Αυτό σάλεψε πάλι, κινούμενο πέρα δώθε με ολοένα και ταχύτερο ρυθμό ώσπου έκανε μια πλήρη στροφή. Η ασημόδετη άκρη του έδειχνε τώρα προς το μέρος μου ή πίσω, προς την είσοδο του περίβολου απ' όπου μόλις είχα περάσει.

Ήταν μια σαφής προειδοποίηση. Αυτό που υπήρχε μπροστά ήταν εξαιρετικά εχθρικό προς τις όποιες δυνάμεις μπορούσα να επικαλεστώ. Και κατά κάποιο τρόπο ήμουν σίγουρη ότι αν αποτολμούσα εκείνα τα λίγα τελευταία βήματα, αν διάβαινα εκείνο το κατώφλι, θα βρισκόμουν αντιμέτωπη μ' έναν κίνδυνο χειρότερο από κάθε σπαθί παρανόμου ή από κάθε απειλή φασματικού πολεμιστή.

Και τι δε θα έδινα τώρα για μερικές παραπάνω γνώσεις! Άλλη μια φορά στο παρελθόν είχα ριχτεί στη μάχη ενάντια σ' έναν από τους δαιμονικούς Παλιούς, γεμάτη άγνοια και με μοναδικό εφόδιο τα λιγοστά αδύναμα όπλα μου. Και στην περίπτωση εκείνη, ο Τζέρβον (που είχε πολύ περισσότερα να φοβάται, γιατί δε διέθετε κανένα από τα δικά μου μέσα προστασίας του Ταλέντου) είχε έρθει μαζί μου, με μοναδικά του όπλα τη δύναμη του κρύου σίδερου και το κουράγιο του.

Υπήρχε περίπτωση να μην κάνω τουλάχιστον το ίδιο τώρα; Όπως στεκόμουν εκεί, με το ραβδί να τρεμουλιάζει στο χέρι μου, αναλογίστηκα τι σήμαινε ο Τζέρβον για μένα. Αρχικά, ήταν ένας ανεπιθύμητος σύντροφος της περιπλάνησης σε μια εχθρική γη, κάποιος που μ' έκανε να δυσανασχετώ γιατί φοβόμουν ότι ίσως, κατά κάποιο τρόπο, να μ' έκανε ν' αλλαξοδρομήσω από το σκοπό μου. Ύστερα—

Η ζωή μου ήταν δεμένη με του Τζέρβον. Δεν μπορούσα να το αρνηθώ αυτό. Όποια δύναμη κι αν τον είχε φέρει εδώ, δεν απέβλεπε σε σκοπό άλλο από την καταστροφή του —και ίσως και τη δική μου. Ωστόσο το αποδεχόμουν αυτό καθώς βάδιζα προς το άνοιγμα.

Δεν υπήρχε φύλλο πόρτας μπροστά μου. Αλλά από τη στιγμή που πέρασα από εκείνο το άνοιγμα στον τοίχο, βρέθηκα σ' ένα σύννεφο από απόλυτο σκοτάδι. Ήταν τόσο πυκνό που σχεδόν μπορούσες να το μαζέψεις με τις χούφτες, σαν κάποια κουρτίνα υφασμένη στους αργαλειούς των Ντέηλ. Σήκωσα στα τυφλά το αθέατο χέρι μου ώσπου υπολόγισα ότι το ραβδί έφτασε στο ύψος των χειλιών μου. Ύστερα φύσηξα πάνω του και πρόφερα τρεις λέξεις.

Ένα μικροσκοπικό φως, σαν φλόγα από κερί λε-

πτό όσο το μικρό μου δαχτυλάκι έλαμψε αδύναμα. Αλλά στη θέα του πήρα μια βαθιά ανάσα ανακούφισης. Δεν ένιωθα ακόμη καμιά πίεση πάνω μου. Ως προς αυτό τουλάχιστον, είχα κάνει μια μικρή, συμβολική νίκη.

Εκείνη την προηγούμενη φορά διέθετα και κάποιο ατού γιατί η πανάρχαιη οντότητα που κατοικούσε σ' έναν παρόμοιο τόπο ήταν τόσο πανίσχυρη και για τόσα πολλά χρόνια που δε με είχε δει σαν σοβαρή αντίπαλο. Σαν αποτέλεσμα δεν είχε εξαπολύσει εναντίον μου όλη της τη δύναμη και όταν το έκανε ήταν πια πολύ αργά. Δεν ήξερα τι υπήρχε τώρα μπροστά μου, ούτε και μπορούσα να ελπίζω ότι θα επαναλαμβανόταν το ίδιο εδώ.

Ο χρόνος συχνά αλλοιώνεται παράξενα σε τέτοιους τόπους των Παλιών. Όλη η ανθρώπινη παράδοση βρίθει από θρύλους ανθρώπων που είχαν επαφή μ' Εκείνους της Δύναμης για διάστημα που τους είχε φανεί μια μέρα ή ένας χρόνος, αλλά όταν επέστρεφαν ανακάλυψαν ότι ο χρόνος στον κόσμο τους είχε κυλήσει πολύ πιο γοργά. Σ' εμένα τώρα φαινόταν να συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

Αυτό το ίδιο το σκοτάδι, που μόλις και φώτιζε η λάμψη που αντλούσε το φως της από το πνεύμα μου, έμοιαζε σαν βάλτος από κολλώδη λάσπη ή βούρκο. Άρπαζε τα πόδια μου, έτσι που χρειαζόταν σωματική προσπάθεια για να υπερνικήσω την αντίσταση και να προχωρήσω. Μέχρι στιγμής δεν είχα δεχτεί άλλου είδους παρέμβαση. Λίγο λίγο, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι η όποια οντότητα χρησιμοποιούσε τούτο τον τόπο σαν προστατευτικό της κέλυφος, ήταν απασχολημένη με κάτι άλλο – τόσο απορροφημένη από αυτό, που ακόμη δεν είχε διαισθανθεί την παρουσία μου.

Όπως και η μικροσκοπική φλόγα που κρατούσα μπροστά μου, αυτή η σκέψη μού έδωσε νέο κουράγιο. Ωστόσο δεν μπορούσα να βασίζομαι στο ότι η παρουσία μου θα περνούσε απαρατήρητη για πολύ ακόμη. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί η οντότητα να μ' έπαιρνε είδηση χάρη σε κάποιο άγνωστο, αθέατο σύστημα συναγερμού και να έστρεφε πάνω μου όλο της το ενδιαφέρον.

Πάλευα ενάντια στο κολλώδες σκοτάδι, κάνοντας ένα βήμα, μετά δεύτερο. Μου φάνηκε ότι γι' αυτά τα δυο βήματα χρειάστηκαν ώρες. Το κορμί μου πονούσε από την προσπάθεια που χρειαζόταν να καταβάλλω για να προχωρήσω. Ένα ακόμη βήμα.

Από το απόλυτο σκοτάδι πέρασα στο φως τόσο ξαφνικά που, για δυο ή τρεις ανάσες, ήμουν σαν τυφλή. Ύστερα, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια μου, μπόρεσα να δω. Βρισκόμουν σ' ένα κυκλικό χώρο που περιείχε δυο μεγάλες πολυθρόνες. Κρίνοντας από τις διαστάσεις τους, πρέπει να είχαν φτιαχτεί για σώματα μεγαλύτερα από τα ανθρώπινα. Στέκονταν αντικριστά η μια στην άλλη, έχοντας ανάμεσά τους μια εκτυφλωτική κολόνα ακριβώς στο κέντρο του χώρου.

Ύστερα κατάλαβα ότι δεν δεν ήταν πραγματική κολόνα, αλλά μάλλον μια κυλινδρική στήλη από φως που κυμάτιζε αδιάκοπα. Δεν ακτινοβολούσε θερμότητα· ήταν το εσωτερικό τρεμούλιασμα του φωτός που δημιουργούσε την ψευδαίσθηση φλογών.

Κάποιο βαθύτερο ένστικτο χτύπησε μέσα μου ένα καμπανάκι συναγερμού. Βιαστικά, τράβηξα τα μάτια μου από τη φωτεινή στήλη. Αυτό που αντίκριζα ήταν η Δύναμη και ο σκοπός τούτου του τόπου. Είχα βγει πίσω από την κοντινότερη πολυθρόνα,

με τη ραχη της σαν ασπ δα μπροστά μου, αλλά μπορούσα να δω και την άλλη. Κάτι είχε πέσει από το φαρδύ κάθισμα και ήταν σωριασμένο σαν σωρός από κουρέλια στο πάτωμα.

Ο Τζέρβον—;

Αλλά την ίδια στιγμή που έκανα ένα βήμα προς το πτωμα —γιατί κρινοντας από την αφύσικη στάση του πρέπει να ήταν νεκρός— είδα πιο καθαρά το πρόσωπό του. Ήταν γυρισμένο προς το φως, με τα μάτια ορθάνοιχτα από φρίκη. Ένα κοντό γενάκι στόλιζε το σαγόνι του Ήταν ένας από τους παράνομους!

Τότε ο Τζέρβον—;

Προσεκτικά, προσπαθώντας να μην κοιτάζω σ' εκείνη τη φωτιά —που προκαλούσε και προσκαλούσε— έκανα το γύρο του καθίσματος μπροστά μου. Ναι, ο άντρας που αναζητούσα καθόταν εκεί. Πέτσινα κορδόνια έδεναν τα μπράτσα και τα πόδια του Είχε χάσει το κράνος του και υπήρχε μια πληγή στο μέτωπό του πρόχειρα μπανταρισμένη έτσι που πηγμένα ρυάκια αιματος ε χαν τρέξει στο μάγουλό του

Ήταν —ζωντανός;

Άπλωσα το χέρι μου Το ραβδάκι τρεμούλιασε. Ναι, υπηρχε ακομη μια σπ θα ζωής μέσα του, που κρατ όταν αναμμένη χάρη στην πεισματική του θέληση και το κουραγιο του Αλλά τα μάτια του ηταν καρφωμένα σ εκείνη τη φλογερή στήλη και κατάλαβα ότι η ουσία του ανθρωπου ποι αγαπούσα ρουφ όταν από μέσα του προς τη φλόγα

Υπήρχαν δυο πραγματα που μπορούσα να κάνω

Εντελώς παράτολμα, δοκίμασα πρώτα μια νοητική αναζήτηση Οχι, η συνείδησή του ήταν πολύ

εξαντλημένη για ν' ανταποκριθεί. Αν επιχειρούσα να σπάσω τα δεσμά της φλογας μπορεί να εξουδετέρωνα τ' αποτελέσματα του κουράγιου του να τον ελυνα και να τον έχανα Υπήρχε μεγάλη δύναμη στον Τζέρβον Τον είχα δε. πολλές φορές στη μάχη, στις εποχές που οι δυο μας περ πλανιόμαστε σαν σύντροφοι κα. εραστές (Μπορε. αυτά τα δυο δύσκολα να συνταιριάζουν, αλλά έτσι είχε γίνει μ' εμάς.)

Έτσι —ήμουν υποχρεωμένη να τον ακολουθήσω— στη φλόγα. Ν' αντιμετωπίσω εκείνη τη Δύναμη στο δικό της έδαφος.

Αν μονάχα ήξερα περισσότερα! Χτύπησα τις γροθιές μου μαζί, με την απόγνωση της ανημποριάς. Τούτη ήταν μια πολύ ισχυρή Δύναμη και δε γνώριζα τίποτα για τη φύση της. Δεν ήξερα καν αν θα μπορούσα να την αντιμετωπισω με οποιοδήποτε δικό μου Ταλέντο. Μπορεί να ήταν ανίκητη στο δικό της χώρο.

Προχώρησα αργά για να περιεργαστώ τον πεθαμένο παράνομο Ολη η ζωική δύναμη είχε ρουφηχτεί από μέσα του, όντας σαφώς πιο ευκολη λεία από τον Τζέρβον Ο τρόπος που ήταν σωριασμένος έμοιαζε σαν κάτι να τον είχε παραπετάξει περιφρονητικά εκεί.

Αλλά ήξερα καλά τον Τζέρβον Και με βάση αυτή τη γνωση θα έπρεπε να κάνω κάτι τωρα Δε θα ωφελούσε σε τίποτα να τον μεταφέρω μακριά από εκείνο το μέρος, έστω κι αν η φλόγα το επετρεπε αυτό Γιατί τοτε ποτέ δε θα ξανάπαιρνε πισω εκείνο που είχε ηδη χάσει — και που έπρεπε να του επιστραφεί.

Ναι, να του επιστραφεί —αλλά πώς;

Ένιωσα την απελπισία να με πνίγει, γιατι εδω

μπορεί να έχανα τα πάντα — τη ζωή του, τη δική μου και ίσως περισσότερα από τη ζωή του κορμιού μας. Αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ καμιά άλλη διέξοδο.

Αποφασιστικά πλησίασα στην άλλη πολυθρόνα, προσέχοντας να μην αγγίξω το αποστραγγισμένο κουφάρι καθώς περνούσα από πάνω του. Χαίρομαι που δε δίστασα τότε. Που χάρη στην εσωτερική μου δύναμη μπόρεσα να πάρω απτόητη τη θέση εκείνου του νεκρού. Κάθισα ανάμεσα στις καμπύλες των μπράτσων της κάτω από τη σκιά της ψηλής ράχης. Ύστερα κράτησα το ραβδί και με τα δυο χέρια, σηκώνοντάς το ενάντια στη δύναμη που προσπαθούσε να μ' εμποδίσει, ώσπου η άκρη του έδειχνε προς το στήθος του Τζέρβον.

Καταλάβαινα ότι η δύναμη που θ' αντιμετώπιζα δεν ανήκε καν στο δικό μας επίπεδο ύπαρξης. Απεναντίας, συμπέρανα ότι εκείνη η στήλη με τις παγωμένες φλόγες αποτελούσε μάλλον μια μικρή όψη της, όπως εκδηλωνόταν με ορατό τρόπο στον κόσμο μας. Και αν ήθελα να έχω κάποια ελπίδα νίκης έπρεπε να την αντιμετωπίσω στο δικό της έδαφος.

Ο παράνομος ήταν άνθρωπος που ήδη τον εξουσίαζε εξ αρχής. Αναμφίβολα είχε υποκύψει στην επιρροή της πριν ακόμη μπει εδώ μέσα. Ίσως, μάλιστα να ήταν και σταλμένος από αυτή σε αναζήτηση καλύτερης τροφής, σαν τον Τζέρβον. Αλλά τον Τζέρβον δεν είχε καταφέρει να τον υποτάξει εντελώς. Και διόλου απίθανο, να μην είχε επιχειρήσει ποτέ ν' απορροφήσει κάποια που κατείχε το Ταλέντο.

Μια τέτοια ελπίδα ήταν πολύ αμυδρή· δεν μπορούσα να βασίζομαι παρά μονάχα στις λιγοστές

μου γνώσεις και την αποφασιστικότητά μου. Αλλά δεν ήταν του χαρακτήρα μου να φύγω από τούτο το μέρος χωρίς τον Τζέρβον. Θα νικούσαμε ή θα νικιόμαστε μαζί.

Έτσι —το πεδίο της μάχης θα ήταν μέσα στη φλόγα.

Έσφιξα γερά το ραβδί στο χέρι μου. Σκόπιμα τώρα, σήκωσα τα μάτιά μου και κοίταξα ίσια μέσα σ' εκείνο το φωτεινό παιχνίδισμα της χαλιναγωγημένης φωτιάς. Το μόνο που χρειαζόταν τώρα ήταν να χαλαρώσω λίγο τα λουριά της θέλησής μου...

8

Αλλού και Άλλοτε

Ήμουν —κάπου αλλού!

Πώς μπορεί να βρει κανείς λέξεις για να περιγράψει κάτι που είναι εντελώς ξένο στην εμπειρία του; Χρώματα για τα οποία δεν υπήρχαν ονόματα κυμάτιζαν μπροστά μου. Ξένες αισθήσεις πολιορκούσαν τον εσωτερικό πυρήνα της αποφασιστικότητας και του Ταλέντου μου σαν να πάσχιζαν να με κομματιάσουν ζωντανή.

Ή μήπως δεν ήμουν καν ζωντανή τώρα;

Δεν ένιωθα να διαθέτω υλικό σώμα σε τούτο το μέρος. Οι πέντε αισθήσεις δε φαίνονταν να με εξυπηρετούν πια, γιατί καταλάβαινα ότι δεν «έβλεπα» αλλά μάλλον βασιζόμουν σε κάποιο διαφορετικό είδος συναίσθησης του περιβάλλοντος.

Μου δόθηκαν μονάχα δευτερόλεπτα, λίγες ανάσες. Ύστερα μια ακαταμάχητη δύναμη άρπαξε τη συνείδησή μου, που ήταν και το μόνο που απόμενε από την ταυτότητά μου, και άρχισε να με παρασύρει σε μια ασύλληπτη και απόκοσμη χώρα.

Γιατί ήταν χώρα τούτο το μέρος! Ωστόσο είχε κάτι το ακαθόριστα *ανώμαλο* —αυτό με διαβεβαίωναν όλα τα ανθρώπινα ένστικτα.

Υπήρχαν φυτά ή δη αντικείμενα που δεν έμοιαζαν κατ' ελάχιστο με οτιδήποτε γνωστό, με χρώματα κίτρινα που σου έκαιγαν τα μάτια και απειλητικά κόκκινα. Συστρέφονταν αδιάκοπα όμοια με φίδια και μαστίγωναν τον αέρα σαν ν' αγωνίζονταν ενάντια στις ρίζες τους. Ήταν λες και πάσχιζαν να λευτερωθούν και να κάνουν το δικό τους, αλλά ωστόσο παρέμεναν ριζωμένα εξαιτίας μιας άλλης, ισχυρότερης βούλησης. Κλαδιά με άκρες σαν δαγκάνες έγδερναν άγρια τη γη ή τινάζονταν στον αέρα με ασταμάτητες κινήσεις.

Αλλά συνέχιζα να παρασύρομαι πιο πέρα κάτω από την επιρροή της δύναμης στην οποία είχα προσωρινά παραδοθεί. Μετά έπαψα ν' απασχολώ το μυαλό μου με τις αποκοσμες εικόνες τούτου του τόπου για να αυτοσυγκεντρωθώ προς τα μέσα για να ενισχύσω το Ταλέντο μου με όση δύναμη διέθετα.

Είχα ακούσει κάποιους σχετικούς θρύλους από την Ωφρίκα αν και ποτέ δε μου είχε πει από πού προέρχονταν. Σύμφωνα με αυτούς όταν οι Παλιοί κατείχαν τα Ντέηλ, είχαν πειραματιστεί με την ίδια την ουσία της ζωής και οι μύστες ανάμεσά τους είχαν ανοίξει «πύλες» που οδηγούσαν σε κάποιους άλλους χώρους. Εκεί έλεγαν οι θρύλοι, οι άνθρωποι ήταν κάτι το τόσο ξένο και αφύσικο όσο και εκείνα που τώρα έβλεπα να περνούν γοργά κάτω από μένα. Και είχα ήδη αρχίσει να πιστεύω ότι ίσως να είχα περάσει από μια τέτοια «πύλη». Αλλά ο θυροφυλακάς της ήταν μια ξένη οντότητα.

Περνούσα τώρα πάνω από μια έκταση με κίτρινο

χώμα, γυμνό και απαλλαγμένο από τα τερατώδη φυτά. Χαραγμένα βαθιά στην επιφάνειά του υπήρχαν πολλά μονοπάτια, μερικά ξεκάθαρα σαν καλοπατημένοι δρόμοι. Ωστόσο τα πόδια μου —αν διέθετα ακόμη πόδια— δε φαίνονταν να πατούν εκεί. Είχα την εντύπωση ότι μάλλον πετούσα σε κάποιο ύψος πάνω από εκείνη τη ανώμαλη επιφάνεια.

Όλοι οι δρόμοι και τα μονοπάτια φαίνονταν να συγκλίνουν προς κάποιο σημείο μπροστά. Και καθώς συνέχιζα να παρασύρομαι, άρχισα να βλέπω κινούμενες μορφές που βάδιζαν απρόθυμα, το ένα βήμα μετά το άλλο, προς το ίδιο κεντρικό σημείο.

Καμιά δεν ήταν απόλυτα σαφής· απεναντίας, έμοιαζαν σαν να ήταν τυλιγμένες σ' ένα πέπλο από εναλλασσόμενα χρώματα έτσι που ήταν αδύνατο να διακρίνεις το περίγραμμά τους. Μερικές είχαν μια μουντή σταχτιά απόχρωση, ενώ μια δυο είχαν ένα έντονο μαύρο χρώμα που μου θύμισε το σκοτάδι που είχα διασχίσει για να φτάσω στο θάλαμο της φλόγας. Άλλες είχαν ένα αρρωστημένο πράσινο ή ένα σκυθρωπό κόκκινο στην απόχρωση αίματος/σκουριάς.

Καθώς περνούσα από πάνω τους με κυρίεψε μια αφόρητη διάθεση να ουρλιάξω από πόνο γιατί ένιωσα ότι από την κάθε μορφή ξεχυνόταν ένα κύμα απόγνωσης και φρίκης που το ένιωθα σαν μαχαιριά ενάντια στην οποία δεν μπορούσα να φυλαχτώ. Έτσι κατάλαβα ότι οι μορφές ήταν θύματα τούτου του τόπου, όπως μπορεί να κατέληγα κι εγώ.

Δεν μπορούσα να φανταστώ γιατί εγώ πετούσα ενώ εκείνες σέρνονταν κοπιαστικά. Εκτός κι αν εκείνο που εξουσίαζε τον τόπο είχε καταλάβει τι ήμουν και βιαζόταν να μ' αρπάξει μια ώρα αρχύτερα στα νύχια του! Και δεν ήταν καλό να το σκέφτομαι

αυτό Είχα κάνει την επιλογή μου και δεν έπρεπε ν' αφήσω να καμφθεί η αποφασιστικότητά μου.

Οι μορφές που βάδιζαν τόσο αργά πυκνώναν τώρα Άρχισα να υποψιάζομαι ότι σκόπιμα κάτι καθυστερούσε τη μοίρα τους έτσι ώστε η ανήμπορη απελπισία τους να γίνει τροφή και ποτό για κάτι— ανάμεσά τους.

Άραγε ήταν και ο Τζέρβον ανάμεσά τους.

Για μια στιγμή προσπάθησα να επιβραδύνω τη δική μου ταχύτητα να σταθώ μετέωρη πάνω από εκείνες τις θολερές μορφές που ήταν ακόμη αρκετά υλικές ώστε ν' αφήνουν χνάρια στην πεδιάδα. Αλλά μετά έκανα μια δεύτερη σκέψη δείχνοντας ενδιαφέρον για κάποιους από εκείνους τους μαρτυρικούς στρατοκόπους ίσως ν' αποκάλυπτα τι ήμουν και γιατί είχα έρθει.

Έτσι έστρεψα τις νέες μου αισθήσεις μακριά από εκείνους τους θλιβερούς ταξιδιώτες και άφησα την έλξη να με παρασύρει δίχως να προβάλλω αντίσταση. Και τελικά έφτασα σ' ένα σημείο όπου το έδαφος της κίτρινης πεδιάδας έπεφτε απότομα σ' ένα χάσμα.

Τα τοιχώματά του χάσματος είχαν το ίδιο μουντό κόκκινο χρώμα με τον εσωτερικό περίβολο στο κτίσμα της φλόγας, ενώ το σχήμα του ήταν περίπου κυκλικό. Οι μορφές που βάδιζαν στην πεδιάδα κατηφόριζαν κοπιαστικά τα τοιχώματα εκείνου του χάσματος. Ήταν τώρα τόσο στριμωχτές μεταξύ τους που τα χρώματά τους φαίνονταν να ενώνονται σε μια ενιαία θολούρα. Και ωστόσο είχα την εντύπωση ότι στην πραγματικότητα καμιά μορφή δεν είχε συναίσθηση των συντρόφων της, αλλά μονάχα της δικής της θλιβερής μοίρας.

Ένιωσα να παρασύρομαι προς τα βάθη, αφήνοντας πίσω μου εκείνα τα δυστυχισμένα θύματα.

Για μια ακόμη φορά βυθίστηκα σε μια άβυσσο απόλυτου σκοταδιού όπου δε με βοηθούσε καμιά από τις αισθήσεις μου Εδώ άρχισα να εφαρμόζω τα όσα μέτρα προστασίας είχα διδαχτεί, που ο σπόρος τους υπήρχε ήδη μέσα μου όταν γεννήθηκα. Ήμουν ο εαυτός μου, εγώ, η Έλυς —γυναίκα, μάγισσα και πολεμιστής. Και έπρεπε να παραμείνω αυτό που ήμουν και να μην επιτρέψω σ' εκείνο το *Άλλο* να διασπάσει αυτή την ενότητα με το είναι μου και το παρελθόν μου.

Εξακολουθούσα να μην προβάλλω καμιά αντίσταση πέρα από την πίστη στον εαυτό μου —και αυτή την κρατούσα μέσα μου. Εκείνη τη στιγμή έπρεπε να διώξω ακόμη και τη σκέψη του Τζέρβον από τη συνείδησή μου και ν' αυτοσυγκεντρωθώ στη δική μου προσωπικότητα. Αυτό μου υπαγόρευε το ένστικτό μου —και για μια Σοφή Γυναίκα το ένστικτο είναι προσταγή.

Το σκοτάδι άρχισε ν' αραιώνει και άρχισα να διακρίνω πάλι κάποιο φως. Αλλά σ' εκείνη την αρρωστημένη κίτρινη λάμψη δεν υπήρχε τίποτα το ιδιαίτερο να δω Το μόνο που έβλεπα ακριβώς από κάτω —ή κάτω από το τμήμα του εαυτού μου που είχε έρθει θεληματικά σε τούτη την επικίνδυνη περιπέτεια— ήταν ένας θρόνος.

Ήταν φτιαγμένος από σκέτη μαυρίλα, από ατόφιο σκοτάδι, και καθισμένο εκεί τρεμούλιαζε κάτι σαν κοκκινωπή ομίχλη μέσα στην οποία στροβιλίζονταν αστραφτερές κουκίδες.

«Καλοσώρισες».

Δεν ήταν ήχος αυτό που έφτασε ως εμένα, αλλά μάλλον κάτι σαν δόνηση που διαπέρασε απ' άκρη σ' άκρη την οποία μορφή κατείχα τώρα.

Χαμήλωσα αργά στο έδαφος και στάθηκα μπρο-

στα σ' εκείνο τον πελώριο θρόνο και την αόριστη μορφή που φιλοξενούσε. Ήμουν πολύ μικροσκοπική, έτσι που ήταν σαν ν' αγνάντευα την όψη κάποιου ψηλού γκρεμού των Ντέηλ.

«Καλή—»

Και πάλι η λέξη δονήθηκε μέσα μου φέρνοντας μαζί της πόνο και —είθε η Δύναμη που υπηρετώ να με συγχωρέσει— ένα είδος ηδονής που ρύπαινε εκείνο που θεωρούσα σαν τον πλέον ενδόμυχο πυρήνα της ύπαρξής μου.

Έχουν περάσει καιροί και καιροί από την τελευταία φορά που ξανάγινε αυτό—»

Η αστραφτερή ομίχλη του θρόνου συμπυκνωνόταν σε μια πιο συγκεκριμένη μορφή.

«Ώστε υπάρχουν λοιπόν ξανά εκείνοι που καλούν στην Πύλη;»

Η *μορφή* έγειρε στο θρόνο της. Οι αστραποβόλες κουκίδες έρευσαν μαζί και σχημάτισαν δυο δίσκους που μπορεί να χρησίμευαν στο απόκοσμο πλάσμα για μάτια. Και τώρα αυτά τα μάτια καρφώθηκαν πάνω μου.

«Πού είναι, λοιπόν, το δώρο μου, δούλη του—»

Το όνομα που ανέφερε το πλάσμα άστραψε σαν φλόγα που έγλειψε το χώρο ολόγυρά μου, τόσο ισχυρή ήταν η Δύναμη που περιείχε, έστω κι αν δεν ήμουν οπαδός Του.

Πριν προλάβω ν' αρθρώσω λέξη, το σκιώδες κεφάλι κουνήθηκε σε κάτι που μπορεί να ήταν γνέψιμο.

«Ώστε το δώρο έρχεται —αλλά καταλαβαίνω ότι δεν έρχεται χάρη σε σένα. Νόμιζες ότι ήταν τόσο εύκολο να με γελάσεις;»

Και η μορφή αναταράχτηκε με κάτι που έμοιαζε με σιωπηλό και φρικαλέο γέλιο. Η περιφρόνηση

που ένιωθε για μένα και για κάθε πλάσμα του είδους μου γέμιζε σαν σιχαμερή μπόχα τον αέρα εκείνου του χώρου.

«Τα πλάσματα του είδους σου με υπηρετούσαν», συνέχισε η δόνηση που ήταν φωνή. «Με υπηρετούσαν καλά για χρόνια και χρόνια. Αλλά κι εγώ δεν ήμουν φειδωλός στην ανταμοιβή τους. Γιατί όταν τρέφομαι εγώ, τρέφονται κι *αυτοί*. Δες!»

Η Οντότητα επέκτεινε μια παραφυάδα από το πάνω μέρος του κορμιού της που μπορεί να χρησίμευε για χέρι, και μπόρεσα πράγματι να δω ότι όλα τα πλάσματα που είχε καταβροχθίσει αποτελούσαν τώρα μέρος της!

Αλλά όχι σε γαλήνια συμβίωση. Γιατί το μαρτύριο εκείνων που είχε φάει —και που ταυτόχρονα συντηρούσε μέσα στην ίδια της την ουσία— ήταν ότι διατηρούσαν συνείδηση της μοίρας τους. Και η συνείδηση αυτή διαρκούσε αιώνια, δίχως καμιά ανάπαυλα. Σαν μέρη τούτης της Οντότητας, ήταν αναγκασμένοι να τρέφονται κι αυτοί καταδικάζοντας έτσι τον εαυτό τους στη διαιώνιση του ατέλειωτου μαρτυρίου τους.

Ενώ κοιτούσα, ένα από εκείνα τα μακριά μέλη απλώθηκε ακόμη πιο πέρα και ξαναγύρισε κρατώντας τη σφαδάζουσα ουσία μιας γκρίζας μορφής από εκείνες που είχα δει να βαδίζουν στην πεδιάδα ψηλά. Το πλάσμα την έσφιξε πάνω στο κυρίως κορμί του ώσπου η γκριζάδα βούλιαξε στη γενική μάζα — και ένας ακόμη πυρήνας ζωής καταδικάστηκε σε μια ύπαρξη τρόμου και απόγνωσης.

Βλέποντάς το αυτό, κάτι σκίρτησε στη μνήμη μου. Όπως εκείνος ο καβαλάρης που είχα συναντήσει στο φαράγγι ήταν μια σκεπτομορφή, κάτι που τρεφόταν με τον τρόμο εκείνων που τα συναι-

σθήματα τους της έδιναν ζωή και δύναμη έτσι και τούτη η Οντότητα ήταν γέννημα παρόμοιων δυνάμεων.

Είχα ακούσει να λένε ότι οι άνθρωποι τείνουν να φτιάχνουν τους θεούς τους κατ' εικόνα και ομοίωση, αποδίδοντας σ' αυτούς τα δικά τους συναισθήματα, με μόνη διαφορά ότι τα θεϊκά θεωρούνται πολύ ισχυρότερα από εκείνα που μπορεί να πάρει ο νους ή η καρδιά του ανθρώπου. Έτσι τούτη η Οντότητα μπορεί να είχε γεννηθεί κάποτε —για να υπηρετήσει ένα λαό του οποίου ήταν θεότητα, ένα λαό που την έτρεφε για γενιές και γενιές. Μέχρι που τελικά έπαψε να είναι εξαρτωμένη από τις εκούσια προσφερόμενες θυσίες τους, μπορώντας πλέον να ελέγχει τους ανθρώπους και ασκώντας πάνω τους τη δική της εξουσία.

Αν έτσι είχε το πράγμα, τότε το όπλο ενάντια σε τούτη την Οντότητα ήταν η... *απιστία!* Και μόλο που οι αισθήσεις μου με διαβεβαίωναν για το αντίθετο, έπρεπε να χρησιμοποιήσω αυτό το όπλο.

Τ' αστραποβόλα μάτια που ήταν καρφωμένα πάνω μου δεν άλλαξαν. Η απόγνωση και η φρίκη που τούτη η Οντότητα ανέδιδε κατά κύματα με πολιορκούσαν από παντού με όλη τη δύναμη που μπορούσε να έχει συσσωρευτεί από τις ατέλειωτες γενιές πιστών που ζούσαν μέσα της.

«Πλασματάκι —» Η μορφή τραντάχτηκε πάλι μ' εκείνο το σιωπηλό δαιμονικό γέλιο. «Είμαι, υπάρχω —δεν έχει σημασία από ποιο μικρό σπέρμα σκέψης γεννήθηκα. Κοίταξέ με.»

Τώρα η ύλη της πύκνωσε κι άλλο και σχημάτισε ένα πραγματικό σώμα. Τούτο το γυμνό κορμί ήταν στ' αλήθεια θεϊκό στην ομορφιά του —στη μολυσματική του ομορφιά— και προκλητικά αρσενικό.

Και τα μάτια μίκρυναν σε φυσιολογικό μέγεθος, σ' ένα πρόσωπο με τα χαρακτηριστικά μιας αληθινής υπεροντότητας, δίχως το παραμικρό ψεγάδι.

Εκτός από ένα: το ότι ήξερα τι ήταν και από πού είχε προέλθει. Και αρπάχτηκα πεισματικά από τη γνώση αυτή. Μπορεί η μορφή να μην έδειχνε κόκαλα και σαπισμένη σάρκα, αλλά αυτή ήταν η πραγματική της υπόσταση.

«Κοίτα με!» Η προσταγή αντήχησε πάλι. «Τα θηλυκά του είδους σου μ' έβρισκαν ελκυστικό στη θέα στις παλιές μέρες, πριν βαρεθώ τον κόσμο σας και πριν εκείνοι που έκλεισαν τις Πύλες σαρώσουν τη χώρα. Κοίτα με —και έλα!»

Και εκείνη η πρόστυχη ηδονή που είχα νιώσει πριν, με κυρίεψε πάλι. Όπλο για να την πολεμήσω είχα την εκπαίδευση στο Ταλέντο μου —την αυτοπειθαρχία με την οποία διδασκόμαστε να ελέγχουμε οτιδήποτε αφορά στο σώμα. Αν και ένιωσα μια μικρή διάθεση να κάνω μπροστά, η αποφασιστικότητά μου με κράτησε ακλόνητη στη θέση μου.

Ύστερα εκείνα τα άψογα χείλη χαμογέλασαν κακόβουλα.

«Είσαι στ' αλήθεια κάτι που δεν έχω γευθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό. Θα είσαι στ' αλήθεια ένας εκλεκτός μεζές!» Σήκωσε ένα τέλειο μυώδες μπράτσο και μου έγνεψε με τα μακριά του δάχτυλα. «Έλα —δεν μπορείς να μου αντισταθείς. Έλα με τη θέλησή σου και η ανταμοιβή σου θα είναι πράγματι μεγάλη».

Η σκέψη μου αντέδρασε και πρόφερα το όνομα που μου είχε αναφέρει και, μαζί του, ορισμένες λέξεις. Δεν είχα και πολλές ελπίδες ότι θα έβγαινε κάτι. Βλέποντας το κεφάλι του να γέρνει πίσω και να γελά τρανταχτά, κατάλαβα πόσο μάταιες ήταν

και αυτές οι λίγες ελπίδες

«Ονόματα! Νομίζεις ότι μπορείς να μ' εξουσιάσεις με ονόματα; Αλλά το όνομα που σου συστήθηκα δεν είναι παρά μονάχα εκείνο που με ήξεραν οι άνθρωποι, μερικοί άνθρωποι. Δεν είναι το όνομα που έχω εγώ για τον εαυτό μου. Και δίχως αυτό δε διαθέτεις κανένα όπλο. Πάντως το βρίσκω συναρπαστικό το ότι θα τολμούσες να προβάλλεις αντίσταση σ' εμένα. Έχω απορροφήσει πολλούς και έχω συγκεντρώσει δυνάμεις περιμένοντας ίσως να με καταδιώξουν εκείνοι που κάποτε έκλεισαν τις Πύλες. Αλλά δεν ήρθαν. Και εσύ, ασήμαντο σκουλήκι που τόλμησες να μου σηκώσεις κεφάλι — είσαι τόσο τιποτένιο που εκείνοι δε θα καταδέχονταν καν να σε κοιτάξουν, πόσο μάλλον να συγκριθείς μαζί τους.

»Αλλά μπορείς να μου προσφέρεις κάποια ψυχαγωγία και αυτό το βρίσκω ευχάριστο. Ήρθες γυρεύοντας κάποιον, έτσι δεν είναι; Και άλλοι σπρωγμένοι από περηφάνια ή δεσμούς συγγένειας το έχουν κάνει αυτό. Ανταμείφτηκαν ανάλογα και θα τους γνωρίσεις όταν πας να τους ανταμώσεις σε λίγο. Αλλά μη με αποκαλείς με ονόματα που δεν έχουν δύναμη!»

Τούτη τη φορά δεν επιχείρησα ν' αντιδράσω. Αντίθετα, άρχισα να ψάχνω πυρετικά στη μνήμη μου για τυχόν χρήσιμες γνώσεις που υπήρχαν καταχωνιασμένες εκεί. Η Ωφρ και είχε μοιραστεί όσο καλύτερα μπορούσε τις γνώσεις της μαζί μου. Στο παρελθόν είχαμε επισκεφτεί ορισμένα ξεχασμένα ιερά και είχαμε τολμήσει να καλέσουμε ορισμένες επιρροές εξασθενημένες από το χρόνο, οι οποίες κάποτε κατοικούσαν εκεί. Ήξερα μερικά ξόρκια, αλλά μπροστά σε τούτη την οντότητα δεν ήταν πα-

ρα σαν τα ποιηματάκια που λένε στα παιχνίδια τους τα παιδιά.

Όχι —δε θ' άφηνα χώρο μέσα μου για την απόγνωση που ροκάνιζε ύπουλα την αντίστασή μου! Ό τι μπορούσα να κάνω θα το έκανα!

Το πλάσμα στο θρόνο γέλασε για τρίτη φορά.

«Πολύ καλά. Πάλεψε αν σου κάνει κέφι, σκουλήκι. Το βρίσκω διασκεδαστικό. Τώρα —κοίτα ποιος έρχεται!»

Έδειξε κάπου στ' αριστερά του και διακινδύνεψα μια ματιά. Η μορφή είχε πλησιάσει πολύ αργά προβάλλοντας φανερή αντίσταση στη δύναμη που την τραβούσε. Ήταν μια από εκείνες που είχα δει στην πεδιάδα. Όμως τούτη εδώ δεν ήταν μαύρη ή γκρίζα, ούτε καν κόκκινη, αλλά έλαμπε μ' ένα καθάριο και λαμπερό κίτρινο φως. Και την ίδια στιγμή κατάλαβα ότι αυτό που έβλεπα ήταν η μορφή που είχε ο Τζέρβον σε τούτο τον κόσμο.

Δε σερνόταν υποταγμένα όπως η άλλη που είχε απορροφήσει πριν λίγο τούτος ο ψεύτικος θεός· στεκόταν ορθή, σαν ν' αντιστεκόταν σθεναρά στη δύναμη του πλάσματος στο θρόνο.

«Τζέρβον!» Παρά την κρισιμότητα της στιγμής, ρισκάρισα να του στείλω ένα νοερό κάλεσμα. Και αμέσως υπήρξε μια παλικαρίσια ανταπόκριση.

«Έλυς!»

Αλλά το πλάσμα που εξουσίαζε εδώ, κοίταξε από τον ένα στον άλλο και μας χάρισε εκείνο το διαβολικό χαμόγελό του.

5
Πολεμώντας Μαζί

«Τι υπέροχη νοστιμιά —» Η άκρη μιας γλώσσας

έγλειψε τα χείλη του όμορφου προσώπου του και πλατάγισε σαν ν' απολάμβανε πράγματι κάποια ευχάριστη γεύση. «Μου προσφέρετε πολλά — μικρά πλασματάκια— πολλά!»

«Αλλά όχι όλα» απάντησα.

Αλλά και η κίτρινη φλόγα που ήταν ο Τζέρβον είχε σταματήσει να προχωρά. Στεκόταν τώρα στο πλευρό μου όπως είχαμε σταθεί μαζί σ' όλα εκείνα τα χρόνια, τότε που υπήρχε αίμα στα σπαθιά και χρειαζόταν αγώνας για να ζήσεις. Γιατί ήξερα ότι τούτο δεν ήταν το σύνολο του Τζέρβον, ότι πίσω στο μαγεμένο σώμα του εξακολουθούσε να γαντζώνεται πεισματικά στην ταυτότητά του όπως κι εγώ είχα οχυρωθεί πίσω από το δικό μου τείχος.

Το πλάσμα που ήταν καθισμένο στο θρόνο έγειρε λίγο μπροστά, κοιτάζοντάς μας με το πρόστυχα όμορφο πρόσωπό του.

«Πεινώ— τρώω— είναι απλό».

Άπλωσε ένα από τα φαινομενικά χέρια του σε αφύσικο μήκος, μαζεύοντας και απορροφώντας μέσα του άλλη μια από εκείνες τις υποταγμένες σκιές. Στο νου μου έφτασε σαν απόηχος μια αδύναμη κραυγή απόγνωσης.

«Βλέπετε πόσο εύκολο είναι;»

Αντί για απάντηση, άπλωσα με τη Δύναμη για ν' αγγίξω τον Τζέρβον. Και ήταν πράγματι σαν να στεκόμαστε τώρα χέρι με χέρι, μπροστά σε τούτο το πλάσμα που δε θα 'πρεπε να έχει υπάρξει ποτέ. Όλη η καθαρή αντρική ρώμη του Τζέρβον πολεμούσε ενάντια σ' εκείνο που εξουσίαζε εδώ. Και σ' αυτή έριξα και το βάρος της δικής μου Δύναμης όσο λιγοστή κι αν ήταν. Νοερά σχημάτισα ορισμένα σύμβολα και τα φαντάστηκα να λάμπουν στον αέρα, σαν να ήταν γραμμένα εκεί με φωτιά.

Αλλά η Οντότητα γέλασε και άπλωσε ένα ομιχλώδες χέρι που τα σάρωσε περιφρονητικά από μπροστά της.

«Μικρά είναι τα χαρίσματά σου, γυναίκα. Νομίζεις ότι δεν μπορώ να τα εξαφανίσω από μπροστά μου; Έτσι κι έτσι κι έτσι— » Το ομιχλώδες χέρι κινήθηκε πέρα δώθε.

«Τζέρβον», έστειλα το δικό μου μήνυμα. «Αυτό το πράγμα τρέφεται με το φόβο».

«Ναι, Έλυς, καθώς και με τις ψυχές των ανθρώπων». Μου φάνηκε ότι η απάντηση του ήταν τόσο σταθερή που ένιωσα σαν να είχα βρει το στήριγμα που χρειαζόμουν.

Δυο φορές ακόμη το πλάσμα απορρόφησε μορφές από εκείνες που σέρνονταν στα πόδια του θρόνου του. Αλλά τα μάτια του δεν ξεκόλλησαν στιγμή από πάνω μας. Δεν μπορούσα να μαντέψω τι περίμενε, εκτός κι αν ήθελε το μεγαλύτερο φόβο μας σαν καρύκευμα για το φαγητό του.

Αλλά εκείνη η ανάπαυλα μου έδωσε το χρόνο να εντοπίσω όλα όσα ήξερα, υποψιαζόμουν ή έλπιζα ότι μπορεί να μας βοηθούσαν. Πώς θα μπορούσε να σκοτώσει κανείς ένα θεό; *Με την απιστία*, μου έλεγε η λογική μου. Αλλά εδώ, τώρα, μου ήταν σχεδόν αδύνατο να δείξω αυτή την απιστία.

Γιατί εμείς που φέρουμε την ευθύνη του Ταλέντου είμαστε αναγκασμένες να πιστεύουμε, ναι. Γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν παρουσίες πέρα από την αντίληψή μας, και καλές και κακές, που μπορεί να επικαλεστεί ο άνθρωπος. Αν και απέχουμε πολύ από την κατανόηση της αληθινής τους φύσης, γιατί μας περιορίζουν τα ένστικτα και τα συνθήματα των υλικών μας σωμάτων, απευθυνόμαι σε ορισμένες από αυτές τις αυλές παρουσίες

κάθε φορά που χρησιμοποιώ τη Δύναμη που μου ανηκει, άσχετα πόσο ασήμαντη είναι.

Και στον Τζέρβον εξάλλου υπήρχε πίστη — έστω και αν οι δικοί του θεοί μπορεί να μην ήταν οι ίδιοι με τους δικούς μου. Γιατί δε βαδίζουμε όλοι στους ίδιους δρόμους αν και στο τέλος όλοι αυτοί οι δρόμοι συναντιώνται σε μια Πύλη που είναι η μεγαλύτερη απ' όλες. Το τι υπάρχει πέρα από την Πύλη αυτή, είναι κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβει ο γήινος νους ή η καρδιά μας.

Μονάχα που σε τούτο το Ον δεν οφειλα καμιά πίστη. Δεν ήμουν από τους πιστούς που προσκυνούσαν στους ναούς του ούτε είχα επικαλεστεί το κακό του για κάποιο δικό μου όφελος. Συνεπώς — για μένα — δεν ήταν θεός!

«Έτσι νομίζεις, γυναίκα;» άκουσα τη σκέψη του. «Ωστόσο δεν παύεις ν' ανήκεις σε παρόμοια ράτσα μ' εκείνους που με δημιούργησαν. Συνεπώς υπάρχουν μερικά πράγματα μέσα σου που μπορώ να τ' αγγίξω»

Ένιωσα σαν ένα γλοιώδες σαπισμένο δάχτυλο να είχε διατρέξει χαιδευτικά και αποτρόπαια τη σάρκα μου. Και στο πέρασμά του —ναι— υπήρχε μέσα μου κάτι που ανταποκρινόταν σ' εκείνο το σιχαμερό άγγιγμα. Έχω αδυναμίες, έμφυτες όπως και το Ταλέντο μου, και αυτές μπορούσε να τις εκμεταλλευτεί σαν όπλο εναντίον μου. Για μια ακόμη φορά γέλασε.

«Έλυς—» Το σιωπηλό κάλεσμα του Τζέρβον σκέπασε εκείνο το γέλιο. «Έλυς!»

Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από τ' όνομά μου, αλλά ήταν αρκετό για να διασπάσει εκείνο το συναίσθημα της ντροπής από το γεγονός ότι κάτι μέ-

σα μου ήταν δυνατό ν' ανταποκρίνεται σ' αυτή τη φρικαλέα Οντότητα.

Άντλησα πάλι δυνάμεις από τη λογική μου. Κανένας άντρας και καμιά γυναίκα δεν είναι τέλειοι. Υπάρχουν πολλά πράγματα κρυμμένα μέσα μας που θα πρέπει να τ' αντιμετωπίζουμε με ψυχρό, καχύποπτο βλέμμα και μίσος. Αλλά αν δεν υποκύψουμε σ' αυτό το μίσος, ούτε σε ό,τι το γέννησε αλλά ισορροπήσουμε το ένα με το άλλο, τότε κάνουμε ό,τι κάνουν οι εκπαιδευμένοι στην Ατραπό για να πολεμήσουν το ποταπό και το πρόστυχο. Ναι, είχα μέσα μου κάτι που σκιρτούσε ηδονικά στο άγγιγμα τούτου του πλάσματος από το απόλυτο σκοτάδι. Όμως εκείνο που μετρούσε δεν ήταν αυτή η ίδια η αδυναμία μου αλλά το πώς την αντιμετώπιζα.

Ήμουν η Έλυς, μια από τις Σοφές Γυναίκες, όπως μου είχε θυμίσει ο Τζέρβον απλώς και μόνο προφέροντας τ' όνομά μου. Συνεπώς δεν ήμουν υποχείριο της δύναμης που με είχε οδηγήσει σε τούτο το θρόνο. Είχα έρθει με τη δική μου ελεύθερη βούληση· δε με είχαν σύρει σκοτεινές δυνάμεις που είχαν κάμψει το πνεύμα μου.

«Έλυς—» Ήταν το πλάσμα στο θρόνο που είχε προφέρει τώρα τ' όνομά μου και υπήρχε σαγήνη στον τρόπο που το έλεγε.

Αλλά στάθηκα ακλόνητη, επιστρατεύοντας σαν θώρακά μου όλα όσα είχα κερδίσει με τη μακρά μου εκπαίδευση στο Ταλέντο. Και το όμορφο κεφάλι εκεί ψηλά μετακινήθηκε λίγο. Τώρα, αν και συνέχιζε να με καρφώνει με το βλέμμα του, μπορούσε ταυτόχρονα να βλέπει και τον Τζέρβον. Και σήκωσε το χέρι του για να γνέψει σ' εκείνον να πλησιάσει.

Η κίτρινη φλόγα, που ήταν η ολοκλήρωση της

ύπαρξής μου σε τούτη τη ζωή, τρεμούλιασε προς
το θρόνο. Ωστόσο δεν ήταν θολερή όπως εκείνες
των άλλων που σέρνονταν γύρω μας. Και ο Τζέρ-
βον δε μου ζήτησε καμιά βοήθεια εκείνη τη στιγμή,
αλλά αποδέχτηκε τον αγώνα σαν δικό του. Γιατί ή-
ξερα, δίχως να μου το πει, ότι φοβόταν πως θα μ'
εξαντλούσε αν αναλάμβανε και τη δική του άμυνα
μαζί με τη δική μου.

Τότε κινήθηκα, με την όποια μορφή είχα σε τού-
το τον κόσμο, και στάθηκα ανάμεσα στον Τζέρβον
και το πλάσμα που άπλωνε το σκιώδες χέρι του να
τον αρπάξει.

Για μια ακόμη φορά πρόφερα το όνομα που οι
άνθρωποι του έχαν δώσει στον τρόμο και τη φρίκη
της αποτρόπαιης λατρείας του. Αλλά δεν έστειλα
άλλα σύμβολα στον αέρα για να τα σαρώσει με το
χέρι του. Αντίθετα, του έστειλα μια νοερή εικόνα
που έδειχνε έναν άδειο θρόνο που κατέρρεε από
τη φθορά του χρόνου.

Πολέμησα το φόβο και χαλιναγώγησα το θυμό,
υποχρεώνοντας και τα δυο να ενισχυθούν και να
υπηρετήσουν *εμένα*, τους δικούς μου στόχους.
Τούτο το πλάσμα —*δεν υπήρχε!*

Δεν μπορούσα ν' απαρνηθώ τη μαρτυρία των αι-
σθήσεων που με διαβεβαίωναν ότι το πλάσμα υ-
πήρχε. Αλλά αρπάχτηκα πεισματικά στο μικρό ό-
πλο που κατείχα. Δε λάτρευα, δεν πίστευα, όπως
δεν πίστευε κι ο Τζέρβον. Συνεπώς: τούτο το πλά-
σμα ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ!

Και ωστόσο γινόταν ολοένα και πιο απτό, την
ίδια στιγμή που εγώ αρνιόμουν την ύπαρξή του.
Καλούσε — ΥΠΗΡΧΕ!

Το είχε πλάσει η φαντασία αμέτρητων γενιών

ανθρώπων· τι ελπίδα είχα να το διαλύσω μονάχα
με μια άρνηση;

Ένας άδειος θρόνος — ένα ανύπαρκτο πλάσμα
—!

Έριξα στην εικόνα αυτή όλα όσα ήμουν, όλα ό-
σα ένιωθα ότι αντλούσα τώρα από τον Τζέρβον με
την πρόθυμη συγκατάθεσή του. Τούτο το πράγμα
δεν ήταν δικός μου θεός. Δεν το έτρεφα εγώ —δεν
μπορούσε να υπάρχει!

Ήταν αληθινό μαρτύριο αυτή η άρνηση, γιατί ε-
κείνο αδιάκοπα καλούσε δελεαστικά προς κάποιο
μέρος του εαυτού μου, προσπαθώντας να το εξα-
ναγκάσει σε προσκύνημα και λατρεία. Όμως αντι-
στεκόμουν στο κάλεσμα. Δεν ήταν δικός μου θεός!
Χρειαζόταν πίστη για ν' αποκτήσει ζωή ένας θεός,
για να εκτελέσει πράξεις στ' όνομά του. Δίχως πί-
στη δεν υπήρχε ύπαρξη.

Δεν έκανα την ανοησία να επικαλεστώ τις Δυνά-
μεις μπροστά στις οποίες γονάτιζα στο παρελθόν.
Σε τούτο τον τόπο το πλάσμα στο θρόνο θα εκμε-
ταλλευόταν για λογαριασμό του κάθε μορφή λα-
τρείας, είτε αυτή προσφερόταν στο βδελυρό του
όνομα είτε όχι. Εκείνο που μετρούσε εδώ ήταν μο-
νάχα το δικό μου πνεύμα, η πίστη στον εαυτό μου
—και η πίστη του Τζέρβον στο δικό εαυτό, που ενί-
σχυε τη δική μου. Δεν αποδεχόμουν το θεό αυτό
και αρνιόμουν να τον προσκυνήσω επειδή — ΔΕΝ
ΥΠΗΡΧΕ!

Το πλάσμα έχασε την ανέμελη σιγουριά του, έ-
χασε το διαβολικό χαμόγελο και το γέλιο του, έχα-
σε ακόμη και την ημιανθρώπινη μορφή που είχε πά-
ρει για να με δελεάσει. Δεν υπήρχε τίποτα στο θρό-
νο τώρα εκτός από μια μανιασμένη φλόγα, με πινε-
λιές από το βαθύ μαύρο του κακού του. Τιναζόταν

μπρος πίσω σαν πελώριο ερπετό με το κεφάλι ανασηκωμένο πάνω από τις κουλούρες του, αναζητώντας ευκαιρία να δαγκώσει.

Η μανία του ήταν εκείνη της τρέλας. Τ' αμέτρητα χρόνια της ύπαρξής του δεν το είχαν προετοιμάσει για κάτι τέτοιο. Υπήρχε μπορούσε ν' αρπάζει τα πλάσματα σαν εμένα και ν' απορροφά το πνεύμα τους.

Όμως μπορούσε στ' αλήθεια;

Οι άνθρωποι κρύβουν μέσα τους πολλά επίπεδα συνείδησης, πολλά συναισθήματα. Όλοι όσοι διαθέτουν κάτι από το Ταλέντο — αλλά και πολλοί που δεν το διαθέτουν— το ξέρουν καλά αυτό. Το πλάσμα στο θρόνο τρεφόταν με το φόβο και με τις πιο πρόστυχες όψεις μέσα μας. Εκείνες οι εξαθλιωμένες άμορφες σκιές που ήταν μαζεμένες ολόγυρα και λικνίζονταν σε συγχρονισμό με τη φλόγα στο θρόνο, κυριαρχούνταν από ό,τι το χειρότερο χαρακτήριζε τους ανθρώπους που ήταν κάποτε, όχι από το καλύτερο. Ήταν αιχμάλωτες του φόβου και της πίστης τους, ως τη στιγμή που τις κάλεσαν εδώ για να παραδοθούν ανήμπορες στον αφέντη τους.

Έναν αφέντη που δεν μπορούσε να τις κρατήσει εκτός κι αν του παραδίνονταν, έναν αφέντη που οι ίδιες είχαν δημιουργήσει και που μπορούσαν τώρα να καταστρέψουν —αν το ήθελαν.

Εξωτερίκευσα αυτή τη σκέψη, όπως αν στροβίλιζα γύρω μου ένα γυμνό σπαθί. Αν όλες αυτές οι σκιερές μορφές ήταν οριστικά χαμένες στα βάθη της βδελυρής πίστης τους, τότε αυτό δε θα με βοηθούσε σε τίποτα. Αλλά αν έστω ελάχιστες μπορούσαν να συμμαχήσουν μαζί μας —έστω ελάχιστες!

Το πλάσμα στο θρόνο, αντέδρασε γοργά. Άπλωσε τα μέλη του και με το πρώτο σάρωμα άρπαξε την μπροστινή σειρά των σκιερών μορφών, θεριεύοντας σε δύναμη καθώς απορροφούσε την ενέργειά τους.

«Έλυς— Έλυς— »

Ήταν μονάχα τ' όνομά μου, αλλά ο Τζέρβον έβαλε σ' αυτό όλα όσα μπορούσε για να μ' ενθαρρύνει και να μου δώσει δύναμη. Ένιωσα μια πιο λαμπερή αναλαμπή στην καθάρια χρυσαφένια φλόγα στ' αριστερά μου.

Και πάλι ο ψεύτικος θεός άπλωσε βιαστικά το χέρι του για να καταβροχθίσει. Υπήρχε κάτι το αγωνιώδες στις κινήσεις του τώρα, σαν ο χρόνος να μη δούλευε πια γι' αυτόν αλλά να μετάλλαζε γρήγορα σε εχθρό του. Ήθελε να ξεχειλίσει με ζωική δύναμη, να πλημμυρίσει με την ενέργειά της.

Αλλά δεν μπορούσε να τραφεί με την απιστία. Έμεινα γαντζωμένη σ' αυτή τη σκέψη όπως αρπάζεται κανείς από ένα σκοινί σαν τη μοναδική ελπίδα σωτηρίας του.

Ένας άδειος θρόνος—

Τώρα εκείνη η σκουριασμένη και αρρωστημένη φλόγα άφησε κάτι σαν ουρλιαχτό. Ή ίσως δεν ήταν κραυγή αλλά μια δόνηση που στόχευε στο να με ταρακουνήσει, να με κάνει να παρατήσω εκείνο το σκοινί της ελπίδας. Τινάχτηκε προς το μέρος μου και προς το φως που ήταν ο Τζέρβον.

Δεν πιστεύαμε, συνεπώς δεν μπορούσαμε να γίνουμε λεία του.

Ήμουν στο σκοτάδι· οι αισθήσεις μου είχαν πάψει εντελώς να με βοηθούν. Ήμουν μέσα σε... Όχι! Δεν μπορεί να ήμουν μέσα σε κάτι που δεν υπήρχε. Ήμουν εγώ η Έλυς και ο Τζέρβον. Δεν ήμαστε τροφή για έναν ψεύτικο θεό που οι δημιουργοί του

είχαν γίνει προ πολλού σκόνη και οι ναοί του είχαν ξεχαστεί.

Ένιωσα σαν το γυμνό κορμί μου να καιγόταν από ένα κρύο τόσο έντονο που δε διέφερε σε τίποτα από τη φωτιά. Ήμουν ένα και το αυτό με —όχι, δεν ήμουν! Ήμουν η Έλυς! Και ο Τζέρβον ήταν ο Τζέρβον! Τον ένιωθα παρά το μαρτύριο της παγωνιάς, να μένει γαντζωμένος από την ταυτότητά του όπως κι εγώ. Ήμαστε ο εαυτός μας και όχι υποχείρια —θύματα— αυτού του πλάσματος που δεν είχε θέση στον κόσμο. Δε φοβόμαστε μήπως δυναμώσει κι άλλο απορροφώντας ζωές και ελέγχαμε καλά εκείνες τις όψεις του εαυτού μας που μπορούσε να διεγείρει.

Υπήρχε ένας άδειος θρόνος —δεν υπήρχε τίποτα. Τίποτα εκτός από τήν Έλυς και τον Τζέρβον που δεν πίστευαν —

Πόνος, παγωνιά και πόνος... Αλλά εξακολουθούσα να κρατώ — τώρα ο Τζέρβον με καλούσε — και με κάποιο τρόπο κατάφερα να βρω δύναμη να του τη δώσω όπως κι εκείνος νωρίτερα με είχε ενισχύσει με τη δική του. Πολεμούσαμε μαζί, και χάρη στον κοινό μας αγώνα ήμαστε και οι δυο πιο δυνατοί, γιατί στην ενότητά μας υπήρχε ό,τι καλύτερο διαθέταμε και οι δυο —σε νου και σε πνεύμα.

Σκοτάδι, παγωνιά, πόνος —και ύστερα μια αίσθηση αλλαγής, απώλειας. Αλλά δε θ' άφηνα το φόβο να σηκώσει κεφάλι. Ένας ανύπαρκτος θεός δεν μπορούσε να σκοτώσει.

Άνοιξα τα μάτια μου —γιατί έβλεπα μ' αυτά τώρα και όχι μ' την ειδική αίσθηση που χρησιμοποιούσα σ' εκείνο τον άλλο κόσμο. Μπροστά μου υπήρχε ακόμη η στήλη από φως, αλλά ήταν αχνή και αδύναμη τώρα, ξεθωριάζοντας γοργά εκεί μπροστά

στα μάτια μου. Σάλεψα· το κορμί μου ήταν πιασμένο και παγωμένο. Δεν ένιωθα καν τα χέρια και τα πόδια μου καθώς σηκωνόμουν από το φαρδύ κάθισμα όπου είχα ξυπνήσει. Κοίταξα ολόγυρα, αναζητώντας οτιδήποτε το οικείο και το γνωστό.

Ήμουν —βρισκόμουν στο στρογγυλό θάλαμο όπου είχα βρει τον Τζέρβον.

Ο Τζέρβον!

Παραπατώντας και τρικλίζοντας, πλησίασα στο άλλο κάθισμα τραβώντας το μαχαίρι μου για να κόψω τα δεσμά που έδεναν το μουδιασμένο του κορμί. Τα μάτια του ήταν κλειστά, αλλά δεν είχε σωριαστεί σαν άδειο σακί όπως ο αποστραγγιγμένος παράνομος. Έκοψα τα πέτσινα κορδόνια με μουδιασμένα και αδέξια δάχτυλα· δυο φορές μου έπεσε το μαχαίρι και χρειάστηκε να το αναζητήσω ψαχουλευτά στο μισοσκόταδο. Γιατί η φλογερή στήλη στο κέντρο έριχνε τώρα ελάχιστο φως —κάτι σαν εκείνο το μακάβριο φωσφορισμό που έχουν μερικές φορές τα ψοφίμια.

«Τζέρβον!» του φώναξα, τραντάζοντάς τον όσο πιο δυνατά μπορούσα με τα μουδιασμένα χέρια μου. Το κορμί του έπεσε μπροστά έτσι που το κεφάλι του άκούμπησε στον ώμο μου και το βάρος του σχεδόν με γκρέμισε πίσω. «Τζέρβον!»

Για μια στιγμή νόμισα ότι είχα χάσει τον αγώνα. Γιατί αν μονάχα εγώ είχα βγει ζωντανή από εκείνο το διαβολικό τόπο, δεν υπήρχε καμιά ελπίδα για μένα.

«Τζέρβον!»

Ένιωσα μια ανάσα στο μάγουλό μου, μαζί μ' ένα σιγανό βογγητό. Τον έσφιξα πάνω μου τόσο δυνατά που ακόμη και ο ψεύτικος θεός δε θα μπορούσε να μας χωρίσει. Ύστερα άκουσα τη φωνή του, σιγα

νη και μ' ένα μικρό τραυλισμα στην αρχή

«Σου έκανα τίποτα κοπελιά και θες να μου σπάσεις τα παιδιά;» Και υπήρχε μια χροιά αδύναμου γέλιου στη φωνή του που με παρέσυρε, μέχρι που χτυπιόμουν από τα νευρικά γέλια.

Σχεδόν μου ήταν αδύνατο να πιστέψω ότι είχαμε κερδίσει τη μάχη Αλλά μπροστά μας, πιο κει από το μεγάλο θρόνο όπου ήμαστε αγκαλιασμένοι, έσβηνε και το τελευταίο ίχνος από το φως. Δεν υπήρχε πια πύλη που να οδηγεί κάπου αλλού.

Απέξω μπορεί να καραδοκούσαν οι ανθρώπινοι λύκοι της Ερημιάς, αλλά οι δυο μας είχαμε πολεμήσει με κάτι πιο δυνατό από τη δική τους κακία και για την ώρα είμαστε ευτυχείς

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

του Ρόμπερτ Χάουαρντ

Ο λύκος μέσα μας...

Που αντιμάχεται το σκύλο μέσα μας...

Η αγριότητα των καθαρών ενστίκτων ενάντια στον ανθρωπισμό μας — αλλά και η ανυπόταχτη φύση μας ενάντια στον υποταγμένο στην κοινωνία εαυτό μας. Είναι μια μάχη εξόντωσης του ενός ή του άλλου ή μια επώδυνη προσπάθεια σύνθεσης των αντιθέτων;

Πέρα και πίσω από τις λέξεις, η Ηρωική Φαντασία πάντοτε αντιμετώπιζε με διφορούμενο τρόπο τόσο το «λύκο» όσο και το «σκύλο» μέσα μας. Όταν διαβάσετε το ***Κεφάλι του Λύκου****, σκεφτειτε. Ποια θα ήταν η μοίρα των «σκύλων» της ιστορίας αν δεν υπήρχε ο «λύκος»;*

Όσο για το συγγραφέα, δε νομίζω ότι ο Ρόμπερτ Χάουαρντ (1906- 1936), ο δημιουργός του Κόναν, του Σόλομον Κέην, του Μπραν Μακ Μορν και τόσων άλλων ηρώων να χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις. Ετσι απλώς αναφέρω ότι το ***Κεφάλι του Λυκου*** *είναι η δευτερη ιστορία που δημοσιευσε ο Χάουαρντ (****Weird Tales****, 1926) όταν ακόμη όλοι αυτοί οι ήρωες ήταν αόριστες σκιές στη φαντασία του συγγραφέα.*

Γ Μ.

Ο φόβος; Με συγχωρείτε, κύριοι, αλλά δεν ξέρετε καν τι θα πει αυτή η λέξη. Όχι, δεν παίρνω πίσω τα λόγια μου. Είστε στρατιώτες, άνθρωποι της περιπέτειας. Γνωρίζετε από επελάσεις συνταγμάτων δραγόνων και από τη μανία της φουρτουνιασμένης θάλασσας. Αλλά το φόβο, τον αληθινό φόβο που σου σηκώνει την τρίχα, το φόβο που σε ξεχειλίζει από φρίκη — αυτόν δεν τον έχετε γνωρίσει. Εγώ έχω γνωρίσει αυτό το φόβο· αλλά μέχρι οι λεγεώνες του σκότους να ξεχυθούν από τις πύλες της κόλασης και ο κόσμος να μεταβληθεί σε ολοκαύτωμα και σ' ερείπια, ο άνθρωπος δεν πρόκειται να ξαναγνωρίσει τέτοιο φόβο.

Ακούστε, λοιπόν, και θα σας αφηγηθώ μια ιστορία. Συνέβη πριν πολλά χρόνια, μισό κόσμο μακριά από δω, και κανένας σας δεν πρόκειται να δει ποτέ τον άνθρωπο για τον οποίο θα σας μιλήσω· αλλά, κι αν τον δει, δε θα τον γνωρίσει.

Ας γυρίσουμε μαζί πίσω στα χρόνια στη μέρα όταν, νεαρό και παράτολμο παλικάρι τότε, πήδησα από τη μικρή βάρκα που με είχε φέρει από το πλοίο που ήταν αγκυροβολημένο στο λιμάνι. Βλαστημώντας τη λάσπη που γέμιζε την πρωτόγονη προβλήτα, προχώρησα στην αποβάθρα προς το κάστρο. Είχα έρθει εδώ ύστερα από την πρόσκληση

ενός παλιού φίλου, του ντομ Βιντσέντε ντα Λούστο.

Ο ντομ Βιντσέντε ήταν ένας παράξενος, διορατικός άνθρωπος — ένας δυνατός άντρας που μπορούσε να οραματιστεί πράγματα πέρα από τα δεδομένα της εποχής του. Ίσως στις φλέβες του να κυλούσε το αίμα εκείνων των αρχαίων Φοινίκων που, όπως μας λένε οι παπάδες, διαφέντευαν τις θάλασσες πριν ξεχασμένους αιώνες και έχτιζαν τις πόλεις τους σε μακρινές χώρες. Το σχέδιό του για να κάνει την τύχη του ήταν παράξενο κι ωστόσο πετυχημένο· λίγοι θα το είχαν σκεφτεί· ακόμη πιο λίγοι θα είχαν πετύχει. Γιατί είχε φτιάξει το κτήμα του στη δυτική ακτή εκείνης της σκοτεινής, μυστηριακής ηπείρου, εκείνου του άλυτου αινίγματος των εξερευνητών —της Αφρικής.

Εκεί δίπλα σ' έναν κολπίσκο είχε αποψιλώσει το έδαφος από τη σκυθρωπή ζούγκλα, είχε χτίσει το κάστρο και τις αποθήκες του και με ανελέητο χέρι είχε αποσπάσει τα πλούτη της γης. Διέθετε τέσσερα καράβια, τρία μικρότερα σκαριά και ένα μεγάλο γαλεόνι. Αυτά όργωναν τις θάλασσες ανάμεσα στο βασίλειό του και τις πόλεις της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Γαλλίας, ακόμη και της Αγγλίας, φορτωμένα με πολύτιμη ξυλεία, ελεφαντόδοντα, σκλάβους, τις χιλιάδες παράξενα πλούτη που ο ντομ Βιντσέντε συγκέντρωνε με το εμπόριο και τις κατακτήσεις.

Ναι, ήταν ένα παράτολμο εγχείρημα, ένα ακόμη πιο παράτολμο είδος εμπορίου. Και ωστόσο μπορεί να κατάφερνε να σμιλέψει μια αυτοκρατορία σ' εκείνη τη σκοτεινή γη, αν δεν ήταν εκείνος ο ποντικομούρης Κάρλος, ο ανεψιός του —αλλά προτρέχω της ιστορίας μου.

Κοιτάξτε, κύριοι, θα σας σχεδιάσω ένα χάρτη στο τραπέζι, με πένα το δάχτυλό μου βουτηγμένο στο κρασί. Εδώ ήταν το μικρό, ρηχό λιμάνι και εδώ οι πλατιές προβλήτες. Μια ξύλινη αποβάθρα ανηφόριζε τη μικρή πλαγιά, με καλυβοειδείς αποθήκες δεξιά κι αριστερά, και εδώ κατέληγε σε μια πλατιά, ρηχή τάφρο. Αυτή τη διέσχιζε μια στενή κρεμαστή γέφυρα και στη συνέχεια ο επισκέπτης βρισκόταν μπροστά σ' έναν ψηλό φράχτη από πασσάλους χωμένους στο χώμα. Αυτός περιέβαλλε ολόκληρο το κάστρο.

Το ίδιο το κάστρο ήταν χτισμένο με τα πρότυπα μιας άλλης, παλιότερης εποχής, περισσότερο για δύναμη παρά για ομορφιά. Ήταν φτιαγμένο με πέτρα που μεταφέρθηκε από μεγάλη απόσταση. Χρόνια δουλειάς και χίλιοι μαύροι που μοχθούσαν κάτω από το μαστίγιο είχαν απαιτηθεί για να σηκωθούν οι τοίχοι του. Και τώρα, τελειωμένο πια, φαινόταν σχεδόν απόρθητο. Αυτός ήταν και ο στόχος των σχεδιαστών του, γιατί οι πειρατές της Μπαρμπαριάς λυμαίνονταν τις ακτές ενώ ο φόβος ενός ξεσηκωμού των ιθαγενών κρεμόταν σαν μόνιμη απειλή πάνω από τα κεφάλια τους.

Ένας χώρος γύρω στα οχτακόσια μέτρα διατηρείτο γυμνός γύρω από το κάστρο ενώ δρόμοι είχαν ανοιχτεί στη βαλτώδη γη. Όλα αυτά είχαν απαιτήσει τεράστιο μόχθο, αλλά σίγουρα δεν υπήρχε έλλειψη από εργατικά χέρια. Και οι Πορτογάλοι ξέρουν όσο κανένας πώς να πείθουν κάποιον να δουλέψει!

Σε λιγότερο από τριακόσια μέτρα ανατολικά του κάστρου περνούσε ένα πλατύ, ρηχό ποτάμι που χυνόταν στο λιμάνι. Το όνομά του το 'χω ξεχά-

σει εντελώς. Ήταν μια λέξη των ιθαγενών και ποτέ δεν κατάφερα να την προφέρω.

Οπως διαπιστωσα σύντομα, δεν ήμουν ο μοναδικός καλεσμένος στο κάστρο. Φαινεται ότι μια φορά το χρόνο ή τόσο περ που ο ντομ Βιντσέντε καλούσε ένα πλήθος από κεφάτους φίλους και γνωστούς στο μοναχικό αγρόκτημά του και εκει τους ψυχαγωγούσε για μερικές εβδομάδες, σαν αντιστάθμισμα για τους κόπους και τη μοναξιά της υπόλοιπης χρονιάς.

Ήταν σχεδόν νύχτα όταν έφτασα στο κάστρο και όντως ένα μεγάλο γλέντι ήταν στο φόρτε του όταν μπήκα. Έγινα δεκτός μ' ενθουσιασμό, οι φίλοι με χαιρέτησαν χαρούμενα και έγιναν οι απαραίτητες συστάσεις με τους όποιους ξένους υπήρχαν εκεί.

Επειδή ήμουν πολύ κουρασμένος από το ταξίδι για να λάβω μέρος στη διασκέδαση, έτρωγα και έπινα ήρεμα, άκουγα τις προπόσεις και τα τραγούδια και περιεργαζόμουν τους συνδαιτημόνες.

Με τον ντομ Βιντσέντε, βέβαια, γνωριζόμαστε καλά, γιατί ήμαστε στενοί φίλοι από παλιά· το ίδιο και με την όμορφη ανιψιά του, την Ύζαμπελ. Η τελευταία ήταν και ένας από τους λόγους που με είχαν κάνει να δεχτώ την πρόσκληση να έρθω σε τούτη την απαίσια ερημιά. Το δεύτερο εξάδελφό της, τον Κάρλος, τον ήξερα κι αυτόν και τον αντιπαθούσα —ήταν ένας μουλωχτός λιμοκοντόρος με μούρη σαν αρουραίου. Εκεί ήταν ακόμη ο παλιός μου φίλος, ο Ιταλός Λουίτζι Βερεντσα, και η ερωτιάρα αδελφή του, η Μαρσιτα, που όπως συνήθως έκανε τα γλυκά μάτια στους άντρες.

Ανάμεσα στους καλεσμένους ήταν και ένας κοντός γεμάτος Γερμανός, που είχε συστηθεί σαν βα

ρόνος φον Σίλλερ, καθώς και ο Ζαν Ντεμάρτ, ένας απένταρος ευγενής της Γασκώνης. Τέλος υπήρχε και ο ντον Φλορέντσο ντε Σεβίλ, ένας λιγνός, μελαχρινός και λιγόλογος άντρας που έλεγε ότι ήταν Ισπανός και φορούσε ένα σπαθί μακρύ σαν το μπόι του.

Υπήρχαν και άλλοι, άντρες και γυναίκες, αλλά έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε που έχω ξεχάσει τα ονόματα ή τα πρόσωπά τους.

Αλλά υπήρχε και κάποιος ακόμη, που το πρόσωπό του τράβηξε το βλέμμα μου όπως ο μαγνήτης των αλχημιστών τραβά το ατσάλι. Ήταν ένας λιπόσαρκος άντρας, μια ιδέα πιο ψηλός από το μέσο όρο, με λιτό, σχεδόν αυστηρό ντύσιμο, και φορούσε ένα σπαθί σχεδόν το ίδιο μακρύ με του Ισπανού.

Αλλά δεν ήταν ούτε το ντύσιμο ούτε το σπαθί του εκείνο που είχε τραβήξει την προσοχή μου. Ήταν το πρόσωπό του. Ήταν ένα εκλεπτυσμένο, αριστοκρατικό πρόσωπο, με βαθιές ρυτίδες που του έδιναν μια κουρασμένη και τσακισμένη έκφραση. Μικροσκοπικές ουλές γέμιζαν το σαγόνι και το μέτωπό του, σαν γρατζουνιές από άγρια νύχια. Θα έπαιρνα όρκο ότι από καιρού σε καιρό μια φευγαλέα και επώδυνη σκιά περνούσε από τα στενά γκρίζα μάτια του.

Ζύγωσα εκείνη τη σκερτσόζα, τη Μαρσίτα, και τη ρώτησα το όνομα του αγνώστου, σαν να μου είχε διαφύγει κατά τις συστάσεις.

«Είναι ο Ντε Μοντούρ από τη Νορμανδία» απάντησε εκείνη. «Είναι παράξενος άνθρωπος. Δε νομίζω να τον κάνω κέφι».

«Δηλαδή, θες να πεις ότι αντιστέκεται στις γητειές σου, μικρή μου μάγισσα,» της ψιθύρισα πειραχτικά. Η παλιά φιλία μας μ' έκανε άτρωτο τόσο

στους ώμους της όσο και στις γαλιφιές της. Αλλά εκείνη τη φορά η Μαρσίτα προτίμησε να μη θυμώσει αλλά να το παίξει ναζιάρικα, χαμηλώνοντας τάχα ντροπαλά τα βλέφαρά της.

Παρατηρούσα τον ντε Μοντούρ για πολλή ώρα, νιώθοντας κατά κάποιο τρόπο μια περίεργη νοητεία για το άτομό του. Έτρωγε λίγο, έπινε πολύ, μιλούσε σπάνια και αυτό μονάχα όταν ήταν ν' απαντήσει σε κάποια ερώτηση.

Κάποια στιγμή, όταν οι προπόσεις άρχισαν να κάνουν το γύρο του τραπεζιού, είδα τους διπλανούς του να τον παροτρύνουν να κάνει κι αυτός μία. Στην αρχή αρνιόταν, αλλά μετά αναγκάστηκε από την επιμονή τους να σηκωθεί. Στάθηκε σιωπηλός για μια στιγμή, με το ποτήρι του στο χέρι. Η παρουσία του φάνηκε να κυριαρχεί και να επιβάλλεται σε όλη εκείνη την ομήγυρη των γλετζέδων. Ύστερα, μ' ένα σαρκαστικό, άγριο γέλιο, σήκωσε το ποτήρι ψηλά πάνω από το κεφάλι του.

«Στον Σολομώντα», είπε δυνατά, «που έδεσε όλους τους διαβόλους! Και ας είναι τρισκαταραμένος, γιατί του ξέφυγαν μερικοί!»

Ήταν πρόποση και κατάρα ταυτόχρονα! Όλοι ήπιαν σιωπηλά και με πολλές λοξές αβέβαιες ματιές.

Εκείνη τη νύχτα πήγα για ύπνο νωρίς, κουρασμένος από το μακρύ θαλασσινό ταξίδι και με το κεφάλι μου να γυρίζει από το δυνατό κρασί, από το οποίο ο ντομ Βιντσέντε διατηρούσε πλούσια κάβα.

Το δωμάτιό μου ήταν κοντά στην κορφή του κάστρου και είχε θέα προς τα δάση του νότου και το ποτάμι. Το δωμάτιο ήταν επιπλωμένο με πρωτόγονη, βαρβαρική χλιδή, όπως άλλωστε και το υπόλοιπο κάστρο.

Πλησιάζοντας στο παράθυρο στάθηκα ν' αγναντέψω πέρα προς τον αρκεβουζιέρο φρουρό που έκοβε βόλτες πάνω κάτω στον περίβολο του κάστρου λίγο μέσα από το πασσαλόφραγμα. Ύστερα κοίταξα πέρα προς τον αποψιλωμένο χώρο που απλωνόταν άσχημος και γυμνός κάτω από το φεγγαρόφωτο· και πιο πέρα, προς το δάσος και το σιωπηλό ποτάμι.

Από τον καταυλισμό των ιθαγενών κοντά στην όχθη του ποταμού έφταναν ως τ' αυτιά μου οι αλλόκοτες νότες κάποιου πρωτόγονου λαγούτου, που έπαιζε μια βαρβαρική μελωδία.

Στις σκοτεινές σκιές του δάσους κάποιο απόκοσμο νυχτοπούλι έσκουζε με την κοροϊδευτική φωνή του. Υπήρχε μια υπόκρουση από χίλιες άλλες νότες —από πουλιά και ζώα κι ένας διάολος ξέρει τι άλλο! Κάποιο μεγάλο αιλουροειδές της ζούγκλας άρχισε ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό. Ανασήκωσα στωικά τους ώμους και γύρισα την πλάτη μου στο παράθυρο. Σίγουρα κάποιοι δαίμονες θα καραδοκούσαν σ' εκείνα τα ζοφερά βάθη του δάσους.

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα μου και την άνοιξα. Εκεί στο κατώφλι αντίκρισα τον ντε Μοντούρ.

Μπήκε, πλησίασε στο παράθυρο και σήκωσε το βλέμμα του προς το φεγγάρι που αρμένιζε ψηλά, περίλαμπρο και υπέροχο.

«Το φεγγάρι είναι σχεδόν ολόγιομο απόψε, έτσι δεν είναι, *μεσιέ*;» παρατήρησε γυρίζοντας προς το μέρος μου. Έγνεψα καταφατικά —και θα μπορούσα να πάρω όρκο ότι τον είδα ν' ανατριχιάζει.

«Ζητώ συγγνώμη *μεσιέ*, δε θα σας ενοχλήσω άλλο». Γύρισε να φύγει, αλλά στην πόρτα κοντοστάθηκε και ξαναγύρισε πίσω.

«*Μεσιέ*» είπε σχεδόν ψιθυριστά και με ανείπωτη ένταση στη φωνή του, «ό τι κι αν κάνετε, φροντίστε να κλειδώσετε και ν' αμπαρώσετε καλά την πόρτα σας απόψε!»

Μετά αναχώρησε όπως είχε έρθει, αφήνοντάς με να κοιτάζω κατάπληκτος πίσω του.

Ο ύπνος με πήρε με το μακρινό σαματά του γλεντιού στ' αυτιά μου, αλλά μόλο που ήμουν εξαντλημένος —ή ίσως ακριβώς γι' αυτό— ο ύπνος μου ήταν πολύ ανήσυχος. Αν και ποτέ δεν ξύπνησα εντελώς πριν από την αυγή, ήχοι και θόρυβοι έφταναν ως τ' αυτιά μου μέσα από τα πέπλα του ύπνου. Και κάποια φορά μου φάνηκε σαν ν' άκουσα κάτι απέξω να πασπατεύει και να σπρώχνει την κλειδαμπαρωμένη πόρτα μου.

Όπως καταλαβαίνετε, οι περισσότεροι από τους καλεσμένους είχαν τα μαύρα τους τα χάλια όταν ξύπνησαν την άλλη μέρα και δε βγήκαν από τα δωμάτιά τους όλο το πρωί ή κατέβηκαν πολύ αργά. Εκτός από τον ντον Βιντσέντε, μονάχα τρεις από τους άντρες ήταν ξεμέθυστοι· ο ντε Μοντούρ, ο Ισπανός ντε Σεβίλ — όπως είχε πει ότι λεγόταν — κι εγώ. Ο Ισπανός ποτέ δεν έβαζε στο στόμα του ούτε γουλιά κρασί ενώ ο ντε Μοντούρ, μόλο που είχε κατεβάσει απίστευτες ποσότητες, ποτέ δε φαινόταν να μεθά.

Οι κυρίες μάς καλημέρισαν πολύ ευγενικά.

«Ειλικρινά, *σινιόρ*», παρατήρησε εκείνη η σκανταλιάρα, η Μαρσίτα, προσφέροντάς μου το χέρι της μ' έναν αέρα που μ' έκανε να γελάσω πονηρά. «χαίρομαι που διαπιστώνω ότι υπάρχουν και μερικοί κύριοι που προτιμούν περισσότερο τη συντροφιά μας από εκείνη του κρασιού. Γιατί οι περισσότεροι ξύπνησαν με το κεφάλι καζάνι σήμερα το πρωί»

Ύστερα, με το πιο σκερτσόζικο πονηρό παίξιμο εκείνων των υπέροχων ματιών της, συνέχισε: «Νομίζω ότι κάποιος ήταν πολύ μεθυσμένος για να 'ναι διακριτικός χτές τη νύχτα —ή, ίσως, όχι όσο μεθυσμένος χρειαζόταν. Γιατί, εκτός κι αν με γελάνε οι φτωχές μου αισθήσεις, κάποιος ήρθε να πασπατέψει την πόρτα μου αργά τη νύχτα».

«Χα!» έκανα φουντώνοντας. «Κάποιος—! »

«Πιο σιγά. Μη φωνάζεις». Κοίταξε ολόγυρα να σιγουρευτεί ότι δε μας άκουγε κανένας και μετά συνέχισε: «Δεν το βρίσκεις παράξενο που ο *σινιόρ* ντε Μοντούρ, πριν πάει για ύπνο χτες βράδυ, με συμβούλεψε ν' ασφαλίσω καλά την πόρτα μου;»

«Ναι, είναι παράξενο», μουρμούρισα, αλλά δεν της αποκάλυψα ότι και σ' εμένα είχε πει το ίδιο πράγμα.

«Και δεν το βρίσκεις εξίσου παράξενο, Πιερ, ότι, αν και ο *σινιόρ* ντε Μοντούρ εγκατέλειψε την αίθουσα του συμποσίου πριν από σένα, έχει ωστόσο την όψη ανθρώπου που δεν έκλεισε μάτι όλη νύχτα;»

Ανασήκωσα αμήχανα τους ώμους μου. Το πιο παράξενο είναι το τι φαντάζεται συχνά το μυαλό μιας γυναίκας.

«Απόψε», με διαβεβαίωσε σκανταλιάρικα η Μαρσίτα, «θ' αφήσω την πόρτα μου ξεκλείδωτη να δω τι ψάρι θα πιάσω».

«Να μην κάνεις τίποτα τέτοιο!»

Μου έδειξε τα μικρά δόντια της σ' ένα περιφρο-

νητικό χαμόγελο και μετά μου μοστράρισε ένα μικρό, απειλητικό στιλέτο.

«Άκου δω, διαβολάκι», της είπα. «Ο ντε Μοντούρ μου έκανε την ίδια προειδοποίηση που έκανε και σ' εσένα. Ό,τι κι αν είχε κατά νου όποιος κι αν τριγύριζε κλεφτά στους διαδρόμους χτες τη νύχτα, οι προθέσεις του ήταν μάλλον εγκληματικές παρά ερωτικές. Γι' αυτό καλά θα κάνεις να κρατήσεις την πόρτα σου αμπαρωμένη. Αν δεν κάνω λάθος, η λαίδη Ύζαμπελ κοιμάται στο ίδιο υπνοδωμάτιο μαζί σου, έτσι;»

«Κάνεις λάθος. Και έστειλα την υπηρέτριά μου στον καταυλισμό των δούλων», μουρμούρισε, κοιτάζοντάς με ναζιάρικα κάτω από τα χαμηλωμένα βλέφαρά της.

«Αν σ' άκουγε κανείς, θα νόμιζε ότι δεν είσαι σοβαρή κοπέλα», της είπα, με όλη την ειλικρίνεια της νιότης και το θάρρος της παλιάς μας φιλίας. «Πρόσεχε τα βήματά σου, δεσποσύνη μου, αλλιώς θα πω στον αδελφό σου να σου τις βρέξει».

Και την άφησα για να πάω να καλημερίσω τη λαίδη Ύζαμπελ. Η νεαρή Πορτογαλέζα ήταν ακριβώς το αντίθετο της Μαρσίτα: μια ντροπαλή, σεμνή κοπελίτσα, όχι τόσο καλλονή όσο η Ιταλίδα, αλλά εξαιρετικά νόστιμη μ' ένα ζεστό, σχεδόν παιδικό τρόπο. Κάποτε μάλιστα είχα σκεφτεί... – Χά, χο! Αχ αυτά τ' απερίσκεπτα νιάτα!

Με συγχωρείτε, κύριοι. Το μυαλό ενός γέρου ξεχνιέται και περιπλανιέται, πότε πότε σε πράγματα εκτός θέματος. Ήταν για τον ντε Μοντούρ που σκόπευα να σας πω – για τον ντε Μοντούρ και για εκείνο τον ποντικομούρη εξάδελφο του Ντομ Βιντσέντε.

Ένα μπουλούκι από οπλισμένους ιθαγενείς είχε μαζευτεί μπροστά στις πύλες και τους κρατούσαν σε απόσταση οι πορτογάλοι στρατιώτες. Ανάμεσά τους υπήρχαν και καμιά εικοσαριά γυμνοί νεαροί και κοπέλες, αλυσοδεμένοι με λαιμαριές ο ένας με τον άλλο. Προφανώς οι τελευταίοι ήταν σκλάβοι, που τους είχε αιχμαλωτίσει κάποια άλλη φιλοπόλεμη φυλή και τους είχε φέρει για πούλημα. Ο ντομ Βιντσέντε ήταν εκεί και τους επιθεωρούσε προσωπικά.

Επακολούθησαν ατέλειωτα παζάρια και διαπραγματεύσεις, που γρήγορα μ' εκνεύρισαν και απομακρύνθηκα, απορώντας πως ένας άνθρωπος της περιωπής του ντομ Βιντσέντε μπορούσε να ξεπέφτει σ' ένα τέτοιο ποταπό εμπόριο.

Αλλά σουλατσάρισα πάλι προς τα εκεί όταν είδα έναν από τους ιθαγενείς του γειτονικού χωριού να πλησιάζει και να διακόπτει την αγοραπωλησία με ένα φλύαρο κατεβατό προς τον ντομ Βιντσέντε.

Ενώ μιλούσαν, πλησίασε και ο ντε Μοντούρ. Τελικά ο ντομ Βιντσέντε γύρισε προς το μέρος μας και είπε: «Χτες τη νύχτα ένας από τους ξυλοκόπους του χωριού κατασπαράχτηκε από μια λεοπάρδαλη ή κάποιο παρόμοιο αγρίμι. Ήταν ένας ρωμαλέος νεαρός, άγαμος ακόμη».

«Λεοπάρδαλη; Την είδαν;» ρώτησε ξαφνικά ο ντε Μοντούρ. Όταν ο ντομ Βιντσέντε απάντησε αρνητικά, ότι το θηρίο ήρθε κι έφυγε μέσα στη νύχτα, ο ντε Μοντούρ σήκωσε ένα τρεμάμενο χέρι και χάιδεψε το μέτωπό του σαν να σφουγγίζε έναν κρύο ιδρώτα.

«Κοίτα, Πιερ», μου είπε ο ντομ Βιντσέντε, «έχω εδώ ένα σκλάβο που – απίθανο των απιθάνων! – θέλει, λέει, να γίνει ο προσωπικός σου υπηρέτης. Μη με ρωτάς γιατί, ένας διάολος ξέρει»

Σε λίγο μου έφερε έναν λεπτοκαμωμένο νεαρό τζάκι, σχεδόν έφηβο, που το μεγαλύτερο χάρισμά του φαινόταν να είναι το πρόσχαρο χαμόγελό του.

«Είναι όλος δικός σου», είπε ο ντομ Βιντσέντε. «Είναι καλά εκπαιδευμένος και θα γίνει καλός υπηρέτης. Και κοίτα να δεις, ένας σκλάβος είναι πολύ καλύτερος από έναν κανονικό υπηρέτη, γιατί δε θέλει άλλο από ένα πιάτο φαΐ, ένα πανί γύρω απ' τη μέση του και πότε πότε καμιά βουρδουλιά για να μην παίρνουν τα μυαλά του αέρα».

Πριν περάσει πολύς καιρός ανακάλυψα γιατί ο Γκόλα ήθελε να γίνει ο «προσωπικός μου υπηρέτης», διαλέγοντας εμένα απ' όλους τους άλλους. Ήταν εξαιτίας των μαλλιών μου. Όπως πολλοί δανδήδες εκείνης της εποχής, τα μαλλιά μου ήταν μακριά και κατσαρωμένα, με τις μπούκλες να πέφτουν ριχτές στους ώμους μου. Όπως το 'φερε η τύχη, ήμουν ο μοναδικός άντρας της συντροφιάς με τέτοια κόμμωση και ο Γκόλα μπορούσε να κάθεται με τις ώρες και να τη θαυμάζει σιωπηλά — εκτός κι αν, μην αντέχοντας άλλο εκείνο το ασάλευτο βλέμμα του, τον πρόσταζα να πάρει δρόμο.

Ήταν εκείνη τη νύχτα που μια εχθρότητα που υπέβοσκε ανάμεσα στο βαρόνο φον Σίλλερ και τον Ζαν Ντεμάρτ φούντωσε για τα καλά.

Όπως συμβαίνει συνήθως, αιτία ήταν μια γυναίκα. Εκείνη η Μαρσίτα φλερτάριζε με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο και με τους δυο.

Αυτό δεν ήταν και τόσο φρόνιμο. Ο Ντεμάρτ ήταν ένας παράφορος νεαρός βλάκας και ο φον Σίλλερ ένα φιλήδονο κτήνος. Αλλά, φίλτατοι, από πότε οι γυναίκες τα πήγαιναν καλά με τη σωφροσύνη;

Το μίσος τους θέριεψε και ξέσπασε σε φονική μανία όταν κάποια στιγμή ο Γερμανός επιχείρησε να φιλήσει τη Μαρσίτα.

Μέσα σε μια στιγμή άρχισαν να μιλούν τα σπαθιά. Αλλά πριν ο ντομ Βιντσέντε βρυχηθεί μια προσταγή να σταματήσουν, ο Λουίτζι είχε βρεθεί ανάμεσα στους αντιπάλους, τους είχε κατεβάσει τα σπαθιά με το δικό του, και τους έσπρωξε αγριεμένα πίσω.

«*Σινιόρι*», είπε σιγανά αλλά με φλογερή ένταση στη φωνή, «το βρίσκετε ταιριαστό δυο καθωσπρέπει ευπατρίδες να χτυπιούνται για την αδελφή μου; Χα! Μα τα νύχια του Σατανά, δεν το 'χω σε τίποτα να στρίψουμε ένα νόμισμα και να σας καλέσω και τους δυο σε μονομαχία! Εσύ, Μαρσίτα, πήγαινε αμέσως στο δωμάτιό σου — τούτη τη στιγμή! — και μην ξεμυτίσεις από κει δίχως την άδειά μου».

Και η Μαρσίτα συμμορφώθηκε υπάκουα γιατί, όσο ανεξάρτητο πνεύμα κι αν ήταν, κανένας δεν είχε διάθεση ν' αντιμετωπίσει το λεπτοκορμο και φαινομενικά θηλυπρεπή νεαρό, όταν εκείνη η τιγρίσια γκριμάτσα παραμόρφωνε τα χείλη του και μια φονική λάμψη άστραφτε στα μάτια του.

Αμέσως δόθηκαν απολογίες και ζητήθηκαν συγγνώμες — αλλά από τις ματιές που έριξαν οι δυο αντίζηλοι ο ένας στον άλλο, καταλάβαμε ότι η διαφορά τους δεν είχε ξεχαστεί και ότι με το παραμικρό πρόσχημα θα ερχόταν πάλι στην επιφάνεια.

Αργά εκείνη τη νύχτα με ξύπνησε απότομα ένα παράξενο και αλλόκοτο συναίσθημα φρίκης. Δεν ήξερα σε τι οφειλόταν. Σηκώθηκα και βεβαιώθηκα ότι η πόρτα μου ήταν γερά αμπαρωμένη. Ύστερα, βλέποντας τον Γκόλα που κοιμόταν στο πάτωμα, τον κλότσησα εκνευρισμένος.

Όπως πεταγόταν βιαστικά και τρίβοντας τα πισινά του, η σιωπή έσπασε από μια άγρια κραυγή μια στριγκλιά που αντιλάλησε σ' όλο το κάστρο και έκανε τον αρκεβουζιέρη που έκοβε βόλτες στο πασσαλόφραγμα να φωνάξει ξαφνιασμένος. Ήταν το ξεφωνητό μιας κοπέλας, ξετρελαμένης από τρόμο.

Ο Γκόλα άφησε ένα τσίριγμα και βούτηξε πίσω από τα ντιβάνι. Άνοιξα γοργά την πόρτα και διέσχισα τρέχοντας το σκοτεινό διάδρομο. Κατεβαίνοντας τρία τρία τα σκαλοπάτια μιας γυριστής σκάλας, φτάνοντας στη βάση της έπεσα με φόρα πάνω σε κάποιον και γκρεμιστήκαμε και οι δυο σωρό κουβάρι στο πάτωμα.

Ο άλλος γρύλισε την χτά κάτι και αναγνώρισα τη φωνή του Ζαν Ντεμάρτ. Τον βοήθησα να σταθεί στα πόδια του και συνέχισα να τρέχω με το Γάλλο να με ακολουθεί. Στο μεταξύ οι στριγκλιές είχαν σταματήσει αλλά ολόκληρο το κάστρο ήταν τώρα στο πόδι φωνές ορμώνταν όπλα κροτάλιζαν, φώτα άναβαν η φωνή του ντομ Βιντσέντε καλούσε τους στρατιώτες ένας σαματάς από οπλισμένους άντρες που έτρεχαν εδώ κι εκεί στα δωμάτια πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλο. Μέσα σ' εκείνη τη σύγχυση και το σάλο, ο Ντεμάρτ ο Ισπανός και εγώ φτάσαμε στο δωμάτιο της Μαρσίτα τη στιγμή ακριβώς που ο Λουίτζ όρμησε μέσα και άρπαζε την αδελφή του στην αγκαλιά του.

Και άλλοι χύνονταν τώρα μέσα κρατώντας φωτα γκαρίζοντας και ζητώντας να μάθουν τι έτρεχε.

Το κορίτσι ήταν σιωπηλό στα μπράτσα του αδελφού της με τα μακριά μαλλιά της λυτά να χύνονται κυματιστά στους ώμους της, το κομψό της νυχτικό κουρελιασμένο και αφήνοντας να φανεί ένα υπέροχο κορμί. Μεγάλες γρατζουνιές υπήρχαν στα μπράτσα, τα στήθη και τους ώμους της.

Τελικά η Μαρσίτα άνοιξε τα μάτια της, ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί της. Μετά άφησε μια άγρια στριγκλιά και γαντζώθηκε έντρομη πάνω στον Λουίτζι εκλιπαρώντας τον να μην αφήσει σε κάτι να την αρπάξει.

«Η πόρτα!» κλαψούρισε. «Την είχα αφήσει ξεκλείδωτη. Και κάτι γλίστρησε κλέφτα στο δωμάτιό μου στο σκοτάδι. Το χτύπησα με το στιλέτο μου και εκείνο με τίναξε στο πάτωμα, γρατζουνώντας με, γδέρνοντάς με. Μετά λιποθύμησα».

«Πού είναι ο φον Σίλλερ;» ρώτησε ο Ισπανός, με μια άγρια λάμψη στα σκοτεινά μάτια του. Αμέσως ο καθένας γύρισε να κοιτάξει στο διπλανό του. Όλοι οι καλεσμένοι ήταν εκεί εκτός από το Γερμανό. Πρόσεξα ότι ο ντε Μοντουρ κοίταζε έντονα την τρομοκρατημένη κοπέλα, με το πρόσωπό του πιο τσακισμένο απ' ό,τι συνήθως. Και μου φάνηκε παράξενο το γεγονός ότι δεν ήταν οπλισμένος.

«Ναι ο φον Σίλλερ!» φώναξε άγρια ο Ντεμάρτ. Και οι μισοί από τους άντρες ακολουθήσαμε τον ντομ Βιντσέντε έξω στο διάδρομο. Με εκδικητικές διαθέσεις αρχίσαμε να ψάχνουμε στο κάστρο – και σ' ένα μικρό σκοτεινό διάδρομο βρήκαμε τον φον Σίλλερ. Ήταν πεσμένος μπρούμυτα σε μια κόκκινη λιμνούλα που μεγάλωνε ακόμη.

«Αυτή είναι δουλειά κάποιου ιθαγενούς!» φώναξε ο Ντεμάρτ με το πρόσωπο του πελιδνό.

«Ανοησίες» μούγκρισε ο ντομ Βιντσέντε. «Κανένας ιθαγενής απέξω δε θα μπορούσε να περάσει από τους στρατιώτες μου. Όλοι οι δούλοι, μαζί μ' εκείνους του φον Σίλλερ, μένουν κλειδαμπαρωμένοι στα καταλύματα των σκλάβων, εκτός από τον

Γκολά του Πιερ και την κοπέλα της Ύζαμπελ»

«Τότε ποιος θα μπορούσε να το κάνει αυτό;» ρώτησε οργισμένα ο Ντεμάρτ.

«Εσύ!» είπα απότομα. «Αλλιώς γιατί έτρεχες τόσο βιαστικά από τη μεριά που είναι το δωμάτιο της Μαρσίτα;»

«Λες ψέματα, ανάθεμά σε!» βρυχήθηκε εκείνος και το γυμνό τραβηγμένο σπαθί του τινάχτηκε προς το στήθος μου. Αλλά όσο σβέλτος κι αν ήταν, ο Ισπανός αποδείχτηκε πιο γρήγορος. Το σπαθί του Ντεμάρτ κροτάλισε στο πάτωμα και ο Γασκώνος στάθηκε σαν άγαλμα με τη σταθερή λεπίδα του Ισπανού μόλις και ν' αγγίζει το λαιμό του.

«Δέστε τον» είπε ουδέτερα ο Ισπανός.

«Κατέβασε το σπαθί σου, ντον Φλορέντσο» πρόσταξε ο ντον Βιντσέντε βγαίνοντας μπροστά και αναλαμβάνοντας κουμάντο. «Σινιόρ Ντεμάρτ, είσαι ένας από τους καλύτερους φίλους μου, αλλά εγώ είμαι ο μόνος νόμος εδώ και οφείλω να κάνω το καθήκον μου. Δώσε μου το λόγο σου ότι δε θα επιχειρήσεις να δραπετεύσεις.»

«Τον έχεις» απάντησε ήρεμα ο Γασκώνος. «Αντέδρασα απερίσκεπτα. Ζητώ συγγνώμη. Αλλά δεν απομακρυνόμουν σκόπιμα. Απλώς είχα μπερδευτεί με τις τόσες αίθουσες και τους διαδρόμους αυτού του αναθεματισμένου κάστρου.»

Απ' όλους μας ίσως μονάχα ένας τον πίστεψε.

«Κύριοι!» Ο ντε Μοντούρ βγήκε μπροστά. «Αυτός ο νεαρός δεν είναι ένοχος. Γυρίστε το κορμί του Γερμανού ανάσκελα.»

Δυο από τους φρουρούς έκαναν αυτό που είπε. Ο ντε Μοντούρ έδειξε ανατριχιάζοντας. Οι υπόλοιποι ρίξαμε μια ματιά και κάναμε πίσω με φρίκη.

«Πώς θα μπορούσε άνθρωπος να έχει κάνει κάτι τέτοιο;»

«Ίσως μ' ένα στιλέτο...» άρχισε να λέει κάποιος.

«Κανένα στιλέτο δεν κάνει τέτοιες λαβωματιές», τον έκοψε ο Ισπανός. «Αυτός ο άνθρωπος κατασπαράχτηκε από τα νύχια κάποιου φοβερού αγριμιού.»

Κοιτάξαμε ολόγυρα, μισοπεριμένοντας να δούμε κάποιο απαίσιο τέρας να μας ρίχνεται από τις σκιές.

Ερευνήσαμε όλο το κάστρο ως και την τελευταία του γωνιά, αλλά δε βρήκαμε ίχνος από αγρίμι.

Η αυγή ρόδιζε στον ουρανό όταν γύρισα στο δωμάτιό μου για να βρω τον Γκολά κλειδαμπαρωμένο εκεί. Μου πήρε κάπου μισή ώρα μέχρι να τον πείσω να μου ανοίξει να μπω.

Αφού του έριξα ένα μπάτσο και του τα έψαλα για τη δειλία του, του αφηγήθηκα τι είχε συμβεί. Μπορούσε να καταλάβει τα γαλλικά αν και μιλούσε ένα αλλόκοτο γλωσσικό συμφύρμα που τ' αποκαλούσε με καμάρι «γαλλικά».

Το στόμα του έμεινε ορθάνοιχτο και μονάχα το ασπράδι των ματιών του φαινόταν στο αποκορύφωμα της ιστορίας.

«Τζου-τζου!» ψιθύρισε έντρομα. «Άνθρωπος φετίχ!»

Μια ιδέα πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου. Είχα ακούσει κάτι αόριστες ιστορίες, σχεδόν τίποτα περισσότερο από θρύλους, για τη διαβολική αδελφότητα των λεοπαρδάλεων που υπήρχε στη Δυτική Ακτή. Κανένας λευκός δεν είχε δει ποτέ κάποιο από τα μέλη της, αλλά ο ντον Βιντσέντε μας είχε αφηγηθεί ιστορίες για τους ανθρώπους-λεοπαρδάλεις, ιθαγενείς ντυμένους με προβιές αυτών των

θηρίων που κυκλοφορούσαν τις νύχτες στη ζούγκλα και σκότωναν και καταβρόχθιζαν ανθρώπους. Ένιωσα ένα δυσάρεστο ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά μου και την άλλη στιγμή είχα αρπάξει στα χέρια μου τον Γκόλα τόσο δυνατά που ο δύστυχος έβαλε τις φωνές.

«Ήταν κάποιος άνθρωπος λεοπάρδαλη,» σύριξα σαν φίδι, ταρακουνώντας τον δυνατά.

«Αφέντη αφέντη!» έκανε πνιχτά. «Εγώ καλό παιδί! Βρες άνθρωπο τζου-τζου! Πιο πολύ δεν ξέρει».

«Πες μου!» έτριξα τα δόντια, ταρακουνώντας τον πιο δυνατά μέχρι που, σηκώνοντας τα χέρια του σε αδύναμη διαμαρτυρία, υποσχέθηκε να μου πει όλα όσα ήξερε.

«Όχι άνθρωπος-λεοπάρδαλη!» ψιθύρισε και τα μάτια του έγιναν πελώρια από το φόβο του υπερφυσικού. «Φεγγάρι γεμάτο βρήκαν ξυλοκόπο σκισμένο από νύχια. Βρήκαν κι άλλο ξυλοκόπο. Μεγάλος αφέντης και ντομ Βιντσέντε είπε λεοπάρδαλη. Όχι λεοπάρδαλη. Ναι, άνθρωπος-λεοπάρδαλη ήρθε σκότωσε. Όμως κάτι σκότωσε άνθρωπο-λεοπάρδαλη! Χραπ, με νύχια. Χάι χάι! Φεγγάρι πάλι γεμάτο. Κάτι μπήκε σε απόμερη καλύβα έσκισε γυναίκα με νύχια του. Μετά άντρας βρέθηκε έτσι. Μεγάλος αφέντης λέει λεοπάρδαλη! Φεγγάρι γεμάτο πάλι και ξυλοκόπος βρέθηκε σκισμένος. Τώρα μπήκε σε κάστρο. Όχι λεοπάρδαλη. *Πάντοτε πατημασιές ανθρώπου!*»

Σκίρτησα εμβρόντητος από τα όσα μου έλεγε. Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Ήταν αλήθεια, επέμεινε ο Γκόλα. Τα χνάρια που απομακρύνονταν από τον τόπο του εγκλήματος ήταν πάντοτε ανθρώπινα.

«Τότε γιατί δεν το είπες στο Μεγάλο Αφέντη για να κυνηγήσει και να σκοτώσει το δαίμονα;»

Στο σημείο αυτό ο Γκόλα πήρε μια πονηρή έκφραση και μου ψιθύρισε στο αυτί: *«Χνάρια ήταν ανθρώπου με παπούτσια!»*

Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι ο Γκόλα έλεγε ψέματα, τα λόγια του μ' έκαναν να νιώσω μια ανεξήγητη ανατριχίλα φρίκης. Τότε ποιον θεωρούσαν οι ιθαγενείς ως υπεύθυνο γι' αυτά τ' αποτρόπαια εγκλήματα;

Τον ντομ Βιντσέντε, αποκρίθηκε ο Γκόλα!

Όπως θα φαντάζεστε, κύριοι, ύστερα από τα όσα άκουσα το μυαλό μου ήταν σκέτος κυκεώνας.

Τι σήμαιναν όλα αυτά; Ποιος είχε σκοτώσει το Γερμανό και είχε επιχειρήσει να βιάσει τη Μαρσίτα; Ύστερα, ξαναφέρνοντας στο νου μου τις συνθήκες της επίθεσης, συμπέρανα ότι σκοπός του δράστη ήταν μάλλον ο φόνος παρά ο βιασμός.

Γιατί μας είχε προειδοποιήσει ο ντε Μοντούρ και μετά έδειξε να ξέρει για το έγκλημα, λέγοντάς μας ότι ο Ντεμάρτ ήταν αθώος και αποδεικνύοντάς το;

Ήταν αδύνατο να βγάλω άκρη.

Παρ' όλες μας τις προσπάθειες, η ιστορία του φόνου διαδόθηκε ανάμεσα στους ιθαγενείς. Όλοι τους φαίνονταν νευρικοί και ανήσυχοι και τρεις φορές εκείνη την ημέρα ο ντομ Βιντσέντε αναγκάστηκε να προστάξει να μαστιγώσουν κάποιο μαύρο για ανυπακοή. Μια σκοτεινή σκιά πλάκωνε το κάστρο.

Στην αρχή σκέφτηκα να πάω στον ντομ Βιντσέντε με την ιστορία του Γκόλα, αλλά μετά αποφάσισα να περιμένω για λίγο ακόμη.

Οι γυναίκες έμειναν κλεισμένες στα δωμάτιά τους εκείνη τη μέρα ενώ οι άντρες περιφέρονταν

νευρικό, και σκυθρωποί. Ο ντομ Βιντσέντε ανακοίνωσε ότι θα διπλασίαζε τους φρουρούς ενώ μερικοί θα περιπολούσαν και μέσα στο ίδιο το κάστρο. Έπιασα τον εαυτό μου να συλλογίζεται κυνικά ότι αν η ιστορία του Γκόλα ήταν αληθινή οι φρουροί δε θα βοηθούσαν και πολύ.

Δεν είμαι κύριοι, άνθρωπος που θα μπορούσε να δεχτεί μια τέτοια κατάσταση μοιρολατρικά. Και, μην το ξεχνάτε, ήμουν νέος τότε. Έτσι, ενώ τα πίναμε πριν αποσυρθούμε για ύπνο, χτύπησα το ποτήρι μου στο τραπέζι και ανακοίνωσα οργισμένα ότι, άσχετα αν είχαμε να κάνουμε με άνθρωπο, αγρίμι ή δαίμονα, εγώ θα κοιμόμουν εκείνη τη νύχτα με τις πόρτες μου ορθάνοιχτες. Και ανέβηκα βροντοπερπατώντας και αχνίζοντας στο δωμάτιό μου.

Για μια ακόμη φορά, όπως την πρώτη νύχτα, ο ντε Μοντούρ ήρθε να με βρει. Και το πρόσωπό του είχε την όψη ανθρώπου που είχε κοιτάξει μέσα από τις ορθάνοιχτες πύλες της κόλασης.

«Ήρθα», είπε, «να σας ζητήσω — ή, μάλλον, να σας εκλιπαρήσω, *μεσιέ* — ν' αναθεωρήσετε την απερίσκεπτη απόφασή σας».

Κούνησα το κεφάλι μου με δυσφορία, αλλά δεν είπα λέξη.

«Είστε αποφασισμένος, λοιπόν. Αμετακίνητα. Τότε σας ζητώ μια χάρη για λογαριασμό μου· όταν μπω στο δωμάτιό μου, θα ήθελα ν' αμπαρώσετε την πόρτα μου απέξω».

Ικανοποίησα την παράκλησή του και μετά γύρισα στο δωμάτιό μου, με το μυαλό μου μια δίνη από απορίες. Τον Γκόλα τον είχα στείλει στα καταλύματα των σκλάβων και φρόντισα το σπαθί και το στιλέτο μου να είναι εύκαιρα δίπλα μου. Δεν έπεσα στο κρεβάτι, αλλά προτίμησα να βολευτώ σε μια

μεγάλη πολυθρόνα στα σκοτεινά. Ύστερα χρειάστηκε να καταβάλλω προσπάθειες για να μη με πάρει ο ύπνος. Για να καταφέρω να μείνω ξύπνιος, άρχισα να αναλογίζομαι τα παράξενα λόγια του ντε Μοντούρ. Φαινόταν να τον διακατέχει κάποια μεγάλη ταραχή· τα μάτια του υπαινίσσονταν αποτρόπαια μυστήρια που ήταν γνωστά μονάχα σ' αυτόν. Και ωστόσο το πρόσωπό του δεν έδειχνε άνθρωπο με κακή ψυχή.

Ξαφνικά αποφάσισα ότι η καλύτερη λύση θα ήταν να πάω στο δωμάτιό του και να μιλήσω μαζί του.

Διασχίζοντας εκείνους τους σκοτεινούς διαδρόμους ήταν μια πολύ δυσάρεστη εμπειρία, αλλά τελικά έφτασα μπροστά στην πόρτα του ντε Μοντούρ. Φώναξα σιγανά τ' όνομά του. Δεν πήρα καμιά απάντηση. Άπλωσα το χέρι μου στην πόρτα και ένιωσα σχίζες από σπασμένο ξύλο. Άναψα με βιάση το τσακμάκι μου και στο φως της αναμμένης ίσκας είδα ότι η μεγάλη δρύινη πόρτα κρεμόταν με ξεχαρβαλωμένους τους ισχυρούς μεντεσέδες της, ενώ το ξύλο της ήταν σπασμένο και σκισμένο *από μέσα προς τα έξω*. Και το δωμάτιο του ντε Μοντούρ ήταν άδειο.

Κάποιο ένστικτο μ' έκανε να επιστρέψω βιαστικά στο δωμάτιό μου, γοργά αλλά αθόρυβα, με τα ξυπόλητα πόδια μου να πατούν όσο πιο μαλακά γινόταν. Καθώς ζύγωνα στην πόρτα μου, αισθάνθηκα ότι κάτι ήταν στο σκοτάδι μπροστά μου. Κάτι που είχε ζυγώσει από ένα πλαϊνό διάδρομο και περπατούσε μουλωχτά κι αθόρυβα.

Στον ξέφρενο πανικό του φόβου μου σάλταρα κατά πάνω του χτυπώντας στην τύχη και στα τυφλά στο σκοτάδι. Η σφιγμένη γροθιά μου συναντη-

σε ένα ανθρώπινο κεφάλι και κάτι έπεσε με γδούπο. Άναψα πάλι ένα φως· ένας άντρας ήταν αναίσθητος στο πάτωμα. Ήταν ο ντε Μοντούρ!

Έχωσα ένα κερί σ' ένα από τα στηρίγματα του τοίχου και μια στιγμή αργότερα ο ντε Μοντούρ άνοιγε τα μάτια του και σηκωνόταν ζαλισμένος.

«Εσύ!» φώναξα ούτε καν προσέχοντας τι έλεγα. «Απ' όλους τους ανθρώπους, εσύ!»

Έγνεψε καταφατικά δίχως να πει λέξη.

«Εσύ σκότωσες τον φον Σίλλερ;»

«Ναι»

Πισωπάτησα με μια πνιχτή κραυγή φρίκης.

«Άκουσέ με», είπε, σηκώνοντας το χέρι του. «Πάρε το σπαθί σου και σκότωσέ με. Κανένας δε θα σ' εμποδίσει»

«Όχι!» φώναξα. «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό».

«Τότε, γρήγορα», συνέχισε με αγωνία. «Μπες στο δωμάτιό σου και αμπάρωσε την πόρτα. Βιάσου! Θα ξαναγυρίσει!»

«Τι θα ξαναγυρίσει;» ρώτησα, μ' ένα ρίγος τρόμου. «Αν είναι να κάνει κακό σ' εμένα, θα κάνει και σ' εσένα. Έλα στο δωμάτιο μαζί μου».

«Όχι, όχι!» φώναξε σχεδόν τσιριχτά και πηδώντας πίσω, μακριά από το απλωμένο χέρι μου. «Βιάσου, βιάσου! Με άφησε για μια στιγμή, αλλά θα επιστρέψει». Ύστερα, με πολύ σιγανή φωνή πλημμυρισμένη απερίγραπτη φρίκη, είπε «Επιστρέφει κιόλας. *Είναι εδώ τώρα!*»

Και ένιωσα ένα *κάτι*, μια ακαθόριστη, άμορφη παρουσία κοντά μου. Μια οντότητα τρόμου.

Ο ντε Μοντούρ στεκόταν με τα πόδια στηριγμένα γερά, τα χέρια του τεντωμένα πίσω και τις γροθιές του σφιγμένες. Οι μυώνες φούσκωναν κάτω από το δέρμα του, τα μάτια του γούρλωσαν και μετα-

στένεψαν ενώ οι φλέβες πετάγονταν στο μέτωπό του σαν να κατέβαλλε κάποια υπεράνθρωπη σωματική προσπάθεια. Καθώς κοίταζα εκεί με φρίκη, εκεί, στον άδειο αέρα, να παίρνει αόριστη μορφή ένα ακατονόμαστο *κάτι*! Σαν σκιά κινήθηκε προς τον ντε Μοντούρ.

Τώρα αιωρείτο από πάνω του! Ω Μεγαλοδύναμε, ενωνόταν και γινόταν ένα μαζί του!

Ο ντε Μοντούρ κλονίστηκε και μια βίαιη πνιχτή ανάσα ξέφυγε από τα χείλη του. Μετά το σκιώδες πράγμα χάθηκε. Ένα μικρό ρίγος διαπέρασε τον ντε Μοντούρ. Ύστερα γύρισε προς το μέρος μου και — ο Θεός να δώσει να μην ξαναδώ ποτέ ένα τέτοιο πρόσωπο!

Ήταν ένα αποτρόπαιο, κτηνώδες μούτρο. Τα μάτια λαμπύριζαν με μια θηριώδη αγριότητα· τα χείλη ήταν τραβηγμένα πίσω αφήνοντας να φανούν τα γυαλιστερά δόντια, που στα εμβρόντητα μάτια μου φαίνονταν περισσότερο σαν σκυλόδοντα σαρκοβόρου αγριμιού παρά ανθρώπου.

Το *πλάσμα* (δεν μπορώ να το πω άνθρωπο) κινήθηκε προς το μέρος μου. Παγωμένος από τρόμο τινάχτηκα πίσω και πέρασα από την ανοιχτή πόρτα τη στιγμή ακριβώς που το *πλάσμα* σάλταρε στον αέρα με μια ρευστή κίνηση που ακόμη και τότε, μου θύμισε την εικόνα ενός επιτιθέμενου λύκου. Μπαίνοντας, βρόντησα πίσω μου την πόρτα κατάμουτρα σ' εκείνο το τρομακτικό *πλάσμα* που έπεφτε και ξανάπεφτε με ορμή πάνω της.

Τελικά εγκατέλειψε τις προσπάθειες να μπει και το άκουσα ν' απομακρύνεται μουλωχτά στο διάδρομο. Εξαντλημένος και με τα πόδια μου να τρέμουν κάθισα και περίμενα, με τ' αυτιά τεντωμένα. Από το ανοιχτό παράθυρο περνούσε η νυχτερινή

αύρα, μεταφέροντας μαζί της όλες τις μυρωδιές της Αφρικής, κάθε ευωδιά και κάθε μπόχα. Από το χωριό των ιθαγενών έφτανε ο ήχος ενός ταμ ταμ. Μετά και άλλα ταμ-ταμ απάντησαν από πιο κάτω στο ποτάμι και πέρα από τα θαμνοτόπια.

Ύστερα από κάπου στη ζούγκλα, αποτρόπαια αταίριαστο σε τούτο το περιβάλλον, αντήχησε το διαπεραστικό, μακρόσυρτο ουρλιαχτό ενός λύκου. Η ψυχή μου αναγούλιασε στο άκουσμά του.

Η αυγή ήρθε με μια ιστορία από τρομοκρατημένους ιθαγενείς, για μια γυναίκα που είχε δεχτεί επίθεση από κάποιο δαίμονα τη νύχτα και μόλις και είχε καταφέρει να ξεφύγει ζωντανή. Ξεκίνησα να βρω τον ντε Μοντούρ.

Στο δρόμο μου συνάντησα τον ντομ Βιντσέντε. Ο οικοδεσπότης μας φαινόταν προβληματισμένος και οργισμένος.

«Κάποιο διαβολικό πλάσμα τριγυρίζει στο κάστρο», μου είπε. «Χτες τη νύχτα, αν και δεν είπα λέξη γι' αυτό σε κανένα, κάτι σάλταρε στη ράχη ενός από τους αρκεβουζιέρους μου, του έσκισε το πέτσινο γιλέκο του και τον κυνήγησε ως το φυλάκιο της πύλης. Χωρια απ' αυτό, κάποιος κλείδωσε τον ντε Μοντούρ στο δωμάτιό του χτες βράδυ και τον ανάγκασε να σπάσει την πόρτα για να βγει.»

Συνέχισε το δρόμο του, μουρμουρίζοντας με τον εαυτό του, ενώ εγώ συνέχισα κατεβαίνοντας τις σκάλες, πιο προβληματισμένος από ποτέ.

Ο ντε Μοντούρ καθόταν σ' ένα σκαμνί, κοιτάζοντας αφηρημένα έξω από το παράθυρο. Ένα απερίγραπτο είδος κούρασης φαινόταν να τον διακατέχει.

Τα μακριά μαλλιά του ήταν αχτένιστα και αναστατωμένα, τα ρούχα του κουρελιασμένα. Πρόσε-

ξα με ρίγος ότι υπήρχαν κόκκινοι λεκέδες στα χέρια του, ενώ τα νύχια του ήταν σκισμένα και σπασμένα.

Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε καθώς έμπαινα. Μου έγνεψε να καθίσω σε μια καρέκλα. Το πρόσωπό του, εξαντλημένο και τσακισμένο, ήταν εντελώς ανθρώπινο.

Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής, άρχισε να μιλά.

«Θα σου διηγηθώ την παράξενη ιστορία μου. Είναι η πρώτη φορά που βγαίνει από τα χείλη μου, ούτε και ξέρω γιατί σ' τη λέω τώρα, αφού είμαι σίγουρος ότι δε θα με πιστέψεις».

Και έτσι μου αφηγήθηκε την πιο απίστευτη, την πιο φανταστική, την πιο αλλόκοτη ιστορία που άκουσε ποτέ άνθρωπος.

«Πριν χρόνια», άρχισε ο ντε Μοντούρ, «βρισκόμουν σε στρατιωτική αποστολή στη βόρεια Γαλλία. Όπως είχαν τα πράγματα, υποχρεώθηκα να διασχίσω μόνος τα στοιχειωμένα από κάθε λογής δαιμόνια δάση του Βιλφέρ. Σ' εκείνα τα τρομερά δάση δέχτηκα την επίθεση από κάτι μη ανθρώπινο, από μια *αποτρόπαιη οντότητα* — ένα λυκάνθρωπο. Οι δυο μας πολεμήσαμε κάτω από το φεγγάρι του μεσονυχτίου και τελικά κατάφερα να τον σκοτώσω. Τώρα η αλήθεια έχει ως εξής: όταν ένας λυκάνθρωπος σκοτωθεί στην ημιανθρώπινη μορφή του, το φάντασμά του στοιχειώνει για πάντα το φονιά του. Αλλά αν σκοτωθεί στη μορφή του λύκου, τότε η κόλαση ανοίγει πρόθυμα να τον δεχτεί. Ο αληθινός λυκάνθρωπος δεν είναι —όπως νομίζουν πολλοί— ένας άνθρωπος που μεταμορφώνεται σε λύκο, *αλλά ένας λύκος που μεταμορφώνεται σε άνθρωπο!*

» Άκουσέ με τώρα, φίλε μου, και θα σου πω για τα

όσα έμαθα, για τις διαβολικές γνώσεις που κατέχω κερδισμένες ύστερα από πολλές φοβερές πράξεις αποκτημένες ανάμεσα σε ζοφερές σκιές στα δάση της νύχτας όπου περιπλανιούνται δαίμονες και ημιανθρώπινα πλάσματα.

»Στο ξεκίνημα του ο κόσμος μας ήταν παράξενος κακοφτιαγμένος. Αλλόκοτα πλάσματα τριγύριζαν στις ζούγκλες του. Διωγμένες από έναν άλλο κόσμο, αρχαίες δαιμονικές οντότητες έφτασαν σε μεγάλους αριθμούς κι εγκαταστάθηκαν σ' αυτόν τον νεότερο, πιο καινούριο κόσμο. Για αμέτρητα χρόνια μετά λυσσομανούσε ο πόλεμος ανάμεσα στις δυνάμεις του καλού και του κακού.

»Ύστερα ένα παράξενο ζώο, γνωστό σαν άνθρωπος, εμφανίστηκε ανάμεσα στ' άλλα και, εφόσον το καλό ή το κακό πρέπει να έχουν υλική μορφή για να πετύχουν κάτι, τα πνεύματα του καλού μπήκαν στον άνθρωπο. Οι δαίμονες μπήκαν σε άλλα ζώα, ερπετά και πουλιά· και η πανάρχαιη σύγκρουση συνεχίστηκε έτσι το ίδιο άγρια.

»Τελικά, ο Σολομώντας, σοφός πέρα από το ανθρώπινο, κήρυξε ένα γενικό πόλεμο εναντίον τους και με τη βοήθεια της σοφίας του εξόντωσε ή αιχμαλώτισε τους δαίμονες. Αλλά υπήρχαν και μερικοί ο πιο άγριοι και θηριώδεις που, αν και ο Σολομώντας τους απώθησε, δεν κατάφερε να τους νικήσει. Αυτοί είχαν πάρει τη μορφή λύκων. Με το πέρασμα των αιώνων, λύκος και δαίμονας συνενώθηκαν σε ένα. Δεν ήταν πια δυνατό για το δαίμονα να εγκαταλείπει κατά βούληση το κορμί του λύκου. Σε πολλές περιπτώσεις η αγριότητα του λύκου υπερίσχυσε της πονηριάς του δαίμονα και τότε ο λύκος γινόταν πάλι ζώο —άγριος και πανούργος, αλλά απλό ζώο. Αλλά από τους λυκάνθρωπους επέζησαν πολλοί, ακόμη και ως σήμερα.

»Και σε κάθε πανσέληνο ο λύκος μπορεί να πάρει ανθρώπινη ή ημιανθρώπινη μορφή. Όμως όταν το φεγγάρι πλησιάζει στο ζενίθ του, το λυκίσιο μέρος του κυριαρχεί πάλι και ο λυκάνθρωπος ξαναγίνεται γνήσιος λύκος. Αλλά, αν σκοτωθεί στην περίοδο της ανθρώπινης μορφής του, το πνεύμα του λευτερώνεται για να στοιχειώνει παντοτινά το φονιά του.

»Άκου με καλά τώρα. Νόμιζα ότι είχα εξοντώσει εκείνο το πλάσμα όταν είχε ξαναπάρει την αληθινή, λυκίσια μορφή του. Αλλά το είχα σκοτώσει μια στιγμή νωρίτερα απ' όσο έπρεπε. Το φεγγάρι, μόλο που ζύγωνε στο ζενίθ του, δεν το είχε φτάσει ακόμη, και το πλάσμα δεν είχε πάρει την ολοκληρωμένη λυκίσια του μορφή.

»Από αυτά δεν ήξερα τίποτα τότε και συνέχισα αμέριμνος το δρόμο μου. Αλλά όταν πλησίασε η επόμενη πανσέληνος, άρχισα να νιώθω μια παράξενη και κακόβουλη επιρροή. Μια αίσθηση φρίκης πλανιόταν στον αέρα και με πλημμύρισαν ανεξήγητες και αλλόκοτες διαθέσεις.

»Μια νύχτα σ' ένα μικρό χωριό στην καρδιά ενός μεγάλου δάσους, η επιρροή με κυρίεψε πανίσχυρη. Ήταν νύχτα και το φεγγάρι, σχεδόν ολόγιομο, ανέτελλε πάνω από τα δέντρα. Και ανάμεσα στο φεγγάρι και σ' εμένα, είδα να αιωρείται ψηλά στον αέρα, φασματικό και μόλις ορατό, το *περίγραμμα της κεφαλής ενός λύκου!*

»Ελάχιστα διατηρώ στη μνήμη μου από τα όσα έγιναν μετά. Θυμάμαι αμυδρά να τρέχω σ' ένα σιωπηλό δρόμο, να παλεύω, ν' αντιστέκομαι για λίγο —τα υπόλοιπα είναι μια κόκκινη θολούρα. Ξαναβρήκα τον εαυτό μου το άλλο πρωί, με τα ρούχα

και τα χέρια μου καταματωμένα. και άκουσα τους φοβισμένους ψιθύρους των χωρικών για ένα ζευγάρι εραστών που είχαν σκοτωθεί με τον πιο απαίσιο τρόπο μόλις έξω από το χωριό, κατασπαραγμένο σαν από επίθεση λύκων.

»Έφυγα από το χωριό πανικόβλητος αλλά όχι και μόνος. Τη μέρα ήμουν ελεύθερος από την εξουσία του φοβερού μου δυνάστη, αλλά όταν η νύχτα έπεφτε κι έβγαινε το φεγγάρι γινόμουν η μάστιγα του δάσους, ένα φοβερό πλάσμα που κατασπάραζε ανθρώπους, ένας δαίμονας σε ανθρώπινο κορμί.

»Θεέ μου, τι αγώνες έκανα ενάντιά του! Αλλά πάντοτε με νικούσε και μ' έστελνε μαινόμενο πίσω από κάποιο καινούριο θύμα. Αλλά μόλις περνούσε η περίοδος της πανσελήνου, η επιρροή που ασκούσε η οντότητα πάνω μου χανόταν απότομα. Και δεν ξαναγύριζε, παρά μονάχα τρεις μέρες πριν από την επόμενη πανσέληνο.

»Από τότε περιπλανιέμαι στον κόσμο —σε μια αδιάκοπη φυγή, προσπαθώντας να γλιτώσω. Αλλά όπου κι αν πάω εκείνο το *πράγμα* με ακολουθεί, κυριαρχώντας στο κορμί μου σε κάθε πανσέληνο. Θεέ μου, τι φοβερές πράξεις έχω κάνει!

»Θα είχα αυτοκτονήσει προ πολλού, αλλά δεν τολμώ να το κάνω. Γιατί η ψυχή ενός αυτόχειρα είναι καταραμένη και καταδικασμένη να βασανίζεται παντοτινά στις φλόγες της κόλασης. Και μάθε και κάτι ακόμη, το πιο φοβερό απ' όλα: το νεκρό κορμί μου θα περιπλανιόταν αιώνια στη γη, φορέας και κατοικία της ψυχής του λυκάνθρωπου! Μπορείς να φανταστείς τίποτα το πιο αποτρόπαιο;

»Και φαίνεται ότι είμαι άτρωτος στ' ανθρώπινα όπλα. Μ' έχουν τρυπήσει με σπαθιά και μ' έχουν καρφώσει με μαχαίρια. Το σώμα μου είναι γεμάτο

σημάδια και ουλές. Αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να με σκοτώσουν. Στη Γερμανία μ' έδεσαν και με οδήγησαν στη λαιμητόμο. Εκεί θα έβαζα ευχαρίστως το κεφάλι μου, αλλά το πλάσμα με κατέλαβε και, σπάζοντας τα δεσμά μου, σκότωσα τους φύλακες και δραπέτευσα. Έχω περιπλανηθεί σ' όλο τον κόσμο, αφήνοντας πίσω μου τη φρίκη και το θάνατο. Αλυσίδες και κελιά φυλακής δε στάθηκαν ικανά να με κρατήσουν. Αυτό το *πράγμα* θα με ακολουθεί για μια αιωνιότητα.

»Στην απόγνωσή μου δέχτηκα την πρόσκληση του ντον Βιντσέντε, γιατί είχε υπόψη ότι κανένας δε γνώριζε την τρομερή διπλή μου ζωή. Μια και κανένας δεν μπορεί να με αναγνωρίσει όταν με κατέχει ο δαίμονας. Και απ' όσους μ' έχουν δει έτσι, λίγοι έχουν ζήσει για να το περιγράψουν.

»Τα χέρια μου είναι βουτηγμένα στο αίμα, η ψυχή μου καταδικασμένη στις αιώνιες φλόγες και η καρδιά μου σπαράζει από τις τύψεις για τα εγκλήματά μου. Και ωστόσο δεν μπορώ να κάνω τίποτα να διορθώσω το κακό. Σίγουρα, φίλε μου Πιερ, δεν μπορεί να υπήρξε άνθρωπος που να γνώρισε την κόλαση που γνώρισα εγώ.

»Ναι, εγώ σκότωσα τον φον Σίλλερ και προσπάθησα να κάνω το ίδιο και στη νεαρή Μαρσίτα. Γιατί δεν το 'κανα κι εγώ δεν ξέρω, αφού ήδη έχω κατασπαράξει και άντρες και γυναίκες.

»Τώρα, αν θα μπορούσες να σηκώσεις το σπαθί σου και να με σκοτώσεις, μαζί με την τελευταία μου ανάσα θα σου άφηνα την ευλογία του Θεού. Θα το κάνεις;

»Γνωρίζεις τώρα όλη την ιστορία μου και ξέρεις ότι έχεις μπροστά σου έναν άνθρωπο που θα τον στοιχειώνει παντοτινά ένας δαίμονας».

Το μυαλό μου στροβιλιζόταν από το σοκ καθώς έβγαινα από το δωμάτιο ντε Μοντούρ. Δεν ήξερα τι να κάνω. Φαινόταν πιθανό να μας σκότωνε όλους αλλά και πάλι δεν κατάφερνα να πείσω τον εαυτό μου να τη αποκαλύψω όλα στον ντομ Βιντσέντε. Στα βάθη της ψυχής μου ένιωθα οίκτο για τον ντε Μοντούρ.

Ετσι συγκράτησα τη γλώσσα μου και τις μέρες που ακολούθησαν εκμεταλλευόμουν κάθε ευκαιρία να τον πλησιάζω και να πιάνω κουβέντα μαζί του. Μια αληθινή φιλία αναπτύχθηκε έτσι ανάμεσά μας.

Σ' όλο αυτό το διάστημα εκείνος ο μαύρος διαβολάκος ο Γκόλα άρχισε να έχει ένα ύφος συγκρατημένης έξαψης σαν να ήξερε κάτι που λαχταρούσε να μου το πει αλλά δεν μπορούσε ή δεν τολμούσε να το κάνει.

Ετσι οι μέρες κυλούσαν με γλέντια, ποτό και κυνήγι, ώσπου μια νύχτα ο ντε Μοντούρ ήρθε στο δωμάτιό μου και μου έδειξε σιωπηλά το φεγγάρι που μόλις ανέτελλε.

«Κοίταξε», μου είπε, «έχω ένα σχέδιο. Θα πω ότι θα φύγω για μια κυνηγετική περιοδεία στη ζούγκλα και θα ξεκινήσω, σαν δήθεν να σκόπευα ν' απουσιάσω για λίγες μέρες. Αλλά τη νύχτα θα επιστρέψω κρυφά στο κάστρο και τότε θα με κλειδώσεις στο υπόγειο μπουντρούμι που χρησιμοποιείται σαν αποθήκη».

Έτσι και έγινε και κατάφερνα να κατεβαίνω στο υπόγειο δυο φορές τη μέρα για να πηγαίνω φαγητό και ποτό στο φίλο μου. Επέμενε να παραμένει στο κελάρι του ακόμη και τη μέρα γιατί, αν και ο δαίμονας δεν τον είχε κυριέψει ποτέ στο φως της μέρας και πίστευε ότι ήταν ανίσχυρος τότε, ωστό-

σο δεν ήθελε να το ρισκάρει.

Ηταν στη διάρκεια αυτής της περιόδου που άρχισα να προσέχω ότι ο Κάρλος, ο ποντικομούρης εξάδελφος του ντομ Βιντσέντε, είχε αρχίσει να φλερτάρει φορτικά την Υζαμπέλ. Η κοπέλα, που ήταν δεύτερη εξαδέλφη του, φαινόταν να μην κάνει κέφι τις ερωτοτροπίες του.

Προσωπικά, ευχαρίστως θα τον καλούσα σε μονομαχία με την παραμικρή αφορμή, αλλά η αλήθεια είναι ότι η υπόθεση δε με αφορούσε. Πάντως φαινόταν ότι η Υζαμπέλ τον φοβόταν.

Ο φίλος μου ο Λουίτζι, από τη μεριά του, είχε ξεμυαλίσει με τη χαριτωμένη Πορτογαλέζα και οι ερωτικές τους συναντήσεις ήταν πλέον καθημερινές.

Και ο ντε Μοντούρ καθόταν στο κελί του και αναλογιζόταν τις αποτρόπαιες πράξεις του μέχρι που άρχισε να χτυπά τα κάγκελα με τα χέρια του.

Και ο ντον Φλορέντσο έκανε βόλτες στο χώρο του κάστρου σαν βλοσυρός Μεφιστοφελής.

Και οι υπόλοιποι καλεσμένοι έκαναν περιπάτους με τ' άλογα, καυγάδιζαν και έπιναν.

Όσο για τον Γκόλα, αυτός με τριγύριζε ρίχνοντάς μου λοξές ματιές, σαν να ήταν έτοιμος από στιγμή σε στιγμή να μου αποκαλύψει κάτι το συγκλονιστικό. Δεν είναι ν' απορεί κανείς που τα νεύρα μου είχαν τεντωθεί σε σημείο που μου ερχόταν να βάλω τις φωνές.

Με την κάθε μέρα που περνούσε οι ιθαγενείς γίνονταν ολοένα και πιο δύστροποι, ολοένα πιο επιθετικοί και ανυπάκουοι.

Μια νύχτα, λίγο πριν από την πανσέληνο, κατέβηκα στο κελάρι όπου ήταν κλεισμένος ο ντε Μοντούρ.

Μόλις μπήκα σήκωσε αμέσως το κεφάλι του και με κοίταξε.

«Το διακινδυνεύεις πολύ με το να μ' επισκέφτεσαι νύχτα», παρατήρησε.

Έκανα μια μοιρολατρική κίνηση με τους ώμους μου και κάθισα.

Από ένα μικρό καγκελόφραχτο παράθυρο περνούσαν μέσα οι μυρωδιές και ήχοι της αφρικάνικης νύχτας.

«Άκου τα ταμπούρλα των ιθαγενών», του είπα. «Εδώ και μια βδομάδα χτυπάνε έτσι ασταμάτητα».

Ο ντε Μοντούρ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Οι ιθαγενείς είναι ανήσυχοι. Έχω την εντύπωση ότι κάτι κακό μαγειρεύουν. Πρόσεξες ότι ο Κάρλος έχει πολλά πάρε δώσε μαζί τους.»

«Όχι», απάντησα, «αλλά βλέπω να τα σπάνε ο Λουίτζι κι αυτός. Ο Λουίτζι κορτάρει την Ύζαμπελ».

Μιλούσαμε έτσι, όταν ο ντε Μοντούρ σώπασε ξαφνικά και πήρε σκυθρωπό ύφος απαντώντας μου μονάχα με μονοσύλλαβα.

Το φεγγάρι ανέτελλε και το φως του χύθηκε από το καγκελόφραχτο παράθυρο. Οι αχτίδες του φώτισαν το πρόσωπο του συντρόφου μου.

Και τότε τα δάχτυλα της φρίκης έσφιξαν την ψυχή μου. Στον τοίχο πίσω από τον ντε Μοντούρ είχε εμφανιστεί μια σκιά, ένας ίσκιος που σχημάτιζε καθαρά ένα *κεφάλι λύκου!*

Την ίδια εκείνη στιγμή ο ντε Μοντούρ ένιωσε την επιρροή του. Με μια άγρια κραυγή, τινάχτηκε από το σκαμνί του.

Μου έδειξε φρενιασμένα προς την πόρτα. Όρμησα έξω και, καθώς με τρεμάμενα χέρια την έκλει-

να και την αμπάρωνα πίσω μου, τον άκουσα να ρίχνεται με φόρα πάνω της. Ενώ ανέβαινα τρέχοντας τη σκάλα άκουσα ξέφρενα μουγκρητά και χτυπήματα στη σιδερόδετη πόρτα. Αλλά παρ' όλη τη δύναμη του λυκανθρώπου, η πόρτα κράτησε.

Καθώς έμπαινα στο δωμάτιό μου, ο Γκόλα έφτασε φουριόζος και μου ξεφούρνισε λαχανιασμένα το μυστικό που κρατούσε μέσα του από μέρες.

Τον άκουγα, μην πιστεύοντας στ' αυτιά μου, και μετά έτρεξα να βρω τον ντομ Βιντσέντε.

Μου είπαν ότι ο Κάρλος του είχε ζητήσει να τον συνοδέψει στο χωριό για να κανονίσει μια πώληση σκλάβων.

Αυτός που μου έδωσε τη σχετική πληροφορία ήταν ο ντον Φλορέντσο ντε Σεβίλ και, όταν του είπα με λίγα λόγια τα όσα μου είχε αφηγηθεί ο Γκόλα, ο Ισπανός ήρθε μαζί μου.

Μαζί βγήκαμε τρέχοντας από την πύλη του κάστρου, πετώντας βιαστικά μερικές λέξεις στους φρουρούς και κατεβήκαμε την αποβάθρα προς το χωριό.

Ντομ Βιντσέντε, ντομ Βιντσέντε, πρόσεχε και έχε το σπαθί σου χαλαρό στο θηκάρι του! Τι ανοησία να βγεις τη νύχτα μ' εκείνο τον Κάρλος, τον προδότη!

Πλησίαζαν στο χωριό όταν τους προλάβαμε. «Ντομ Βιντσέντε!» του φώναξα. «Γύρνα αμέσως στο κάστρο. Ο Κάρλος σε πούλησε στους ιθαγενείς! Ο Γκόλα μου είπε ότι ποθεί τα πλούτη σου και την Ύζαμπελ! Από ένα τρομαγμένο ιθαγενή έμαθε ότι βρέθηκαν ίχνη από παπουτσωμένα πόδια κοντά στα σημεία όπου δολοφονήθηκαν οι ξυλοκόποι — και ο Κάρλος κατάφερε να πείσει τους μαύρους ότι ο φονιάς είσαι εσύ! Απόψε οι ιθαγενείς σχεδιάζουν

να ξεσηκωθούν και να να περάσουν από το λεπίδι όλους στο κάστρο εκτός από τον Κάρλος' Με πιστεύεις ντομ Βιντσέντε;»

«Είναι αλήθεια αυτά, Κάρλος;» ρώτησε εμβρόντητος ο Ντομ Βιντσέντε.

Ο Κάρλος γέλασε κοροϊδευτικά.

«Αυτός ο βλάκας είπε την αλήθεια», παραδέχτηκε, «αλλά δεν πρόκειται να σε οφελήσει σε τίποτα. Χα!»

Και μ' αυτή την κραυγή σάλταρε εναντίον του Ντομ Βιντσέντε. Αλλά ατσάλι έλαμψε στο φεγγαρόφωτο και το σπαθί του Ισπανού είχε καρφώσει τον Κάρλος πριν προλάβει να κάνει τίποτα.

Και τότε ίσκιοι ξεπήδησαν ολόγυρά μας. Η συνέχεια ήταν ένας αγώνας πλάτη με πλάτη με σπαθί και μαχαίρι, τρεις άντρες ενάντια σ' εκατό.

Δόρατα άστραφταν και θηριώδεις λαρυγγισμοί ακούγονταν από λαιμούς αγρίων. Πρόλαβα να σουβλίσω τρεις ιθαγενείς με το σπαθί μου πριν πέσω από ένα δυνατό χτύπημα ροπάλου· μια στιγμή αργότερα και ο ντομ Βιντσέντε σωριαζόταν πάνω μου, μ' ένα ακόντιο καρφωμένο στο μπράτσο του και ένα άλλο να έχει διαπεράσει τη γάμπα του. Ο ντον Φλορέντσο στεκόταν από πάνω μας, με το σπαθί του να χορεύει σαν κάτι ζωντανό, όταν μια σαρωτική επίθεση των αρκεβουζιέρων του κάστρου ξεκαθάρισε την όχθη του ποταμού και μπόρεσαν να μας μετέφερουν στο κάστρο.

Οι μαύρες ορδές ρίχτηκαν πάλι ακράτητες, με τα δόρατά τους ν' αστράφτουν σαν ατσάλινο κύμα, μ' ένα βροντερό μουγκρητό αγριότητας να φτάνει ως τα ουράνια.

Πάλι και πάλι χύνονταν στις πλαγιές, περνώντας την τάφρο, ώσπου έφτασαν στο πασσαλόφραγμα και άρχισαν να χύνονται από πάνω του. Αλλά πάλι και πάλι τα πυρά από τους εκατόν τόσους υπερασπιστές τούς πετούσαν πίσω.

Στο μεταξύ είχαν βάλει φωτιά στις λεηλατημένες αποθήκες και το φως από τις φλόγες ανταγωνιζόταν εκείνο του φεγγαριού. Ακριβώς στην αντικρινή όχθη του ποταμού υπήρχε μια μεγαλύτερη αποθήκη και ορδές των ιθαγενών είχαν μαζευτεί εκεί, πασχίζοντας να μπουν για να τη λεηλατήσουν.

«Μακάρι να έβαζαν φωτιά σε δαύτη», γρύλισε ο ντομ Βιντσέντε, «γιατί το μόνο που υπάρχει εκεί είναι κάμποσες χιλιάδες λίμπρες μπαρούτι. Δεν τολμούσα ν' αποθηκεύσω αυτό το επικίνδυνο υλικό σε τούτη την όχθη. Όλες οι φυλές του ποταμού και της ακτής έχουν μαζευτεί για να βοηθήσουν στη σφαγή μας και, δυστυχώς, όλα τα καράβια μου είναι στη θάλασσα. Μπορούμε να κρατήσουμε για ένα διάστημα, αλλά φοβάμαι ότι τελικά θα περάσουν το πασσαλόφραγμα και θα μας μακελέψουν όλους».

Κατέβηκα βιαστικά στο υπόγειο όπου ήταν κλεισμένος ο ντε Μοντούρ. Έξω από την πόρτα κοντοστάθηκα και του φώναξα. Μου είπε να μπω, με φωνή που έδειχνε ότι ο δαίμονας τον είχε αφήσει για την ώρα.

«Οι μαύροι ξεσηκώθηκαν», του είπα.

«Το περίμενα. Πώς πάει ο αγώνας;»

Του περιέγραψα τις λεπτομέρειες της προδοσίας και της μάχης και του ανέφερα για την μπαρουταποθήκη στην αντικρινή όχθη του ποταμού. Μόλις το άκουσε τινάχτηκε στα πόδια του.

«Τώρα, μα την καταραμένη μου ψυχή», φώναξε, «για μια ακόμη φορά θα ρίξω τα ζάρια με την

κόλαση Γρήγορα άσε με να βγω απο το κάστρο Θα προσπαθήσω να περάσω κολυμπώντας το ποτάμι και ν ανατινάξω τη μπαρουταποθήκη».

«Αυτό είναι τρέλα!» του είπα. «Χίλιοι μαύροι παραμονεύουν ανάμεσα στο πασσαλόφραγμα και το ποτάμι και τρεις φορές τόσοι στην άλλη όχθη Και το ίδιο το ποτάμι βρ θε. από κροκόδειλους!»

«Θα το ρισκάρω!» αποκρ.θηκε, μ ένα μεγάλο φως να λάμπε στο πρόσωπό του « Αν μπορέσω να φτάσω ως εκε η πολιορκία θ' αλαφρυνει κατα χιλιους μαυρους Και αν σκοτωθώ, τότε η ψυχη μου θα λυτρωθε κα. ισως το γεγονός ότι έδωσα τη ζωη μου για να εξιλεωθω από τα εγκληματά μου βοηθήσει να βρει κάποια συγχωρεση»

Ύστερα πρόσθεσε βιαστικά:

«Μη χασομεράς, γιατ ο δαιμονας επιστρέφει! Νιώθω κιόλας την επιρροή του! Βιάσου!»

Αρχισαμε να τρεχουμε προς τις πύλες του κάστρου κα καθως έτρεχε ο ντε Μοντούρ αγκομαχούσε σαν άνθρωπος που έδινε κάποια σκληρη εσωτερική μάχη.

Στην πυλη σκόνταψε κα. σωριάστηκε κάτω, αλλά μετά σηκωθηκε και όρμησε έξω από το κάστρο. Άγριοι αλαλαγμοί τον υποδέχτηκαν από τη μεριά των ιθαγενών.

Ο. αρκεβουζιέροι φώναζαν κι έβριζαν και αυτόν κι εμένα Κοιτάζοντας κάτω απο την κορφή του πασσαλοφράγματος, τον είδα να κοντοστέκεται για μια στιγμή κοιτάζοντας αβέβαια δεξιά κ. αριστερά Ήδη καμιά ε κοσαριά ιθαγενείς χύνονταν παράτολμα προς το μέρος του, με τα δόρατα σηκωμένα.

Ύστερα το απόκοσμο ουρλιαχτό ενός λυκου υψώθηκε ως τα ουράνια και ο ντε Μοντούρ όρμησε μπροστά. Οι ιθαγενείς σταμάτησαν έντρομοι, αλλά πριν κανείς τους προλάβει να κάνει το παραμικρό, ο ντε Μοντούρ ήταν κιόλας ανάμεσά τους. Ακούστηκαν άγριες κραυγές, όχι οργής αλλά τρόμου.

Στην έκπληξή τους ακόμη και οι αρκεβουζιέροι είχαν σταματήσει να ρίχνουν

Ο ντε Μοντούρ πέρασε ακάθεκτος μέσα από το τσούρμο των μαύρων και όταν εκείνοι έσπασαν και το έβαλαν στα πόδια, τρεις από δαύτους είχαν μείνει σωριασμένοι στη γη

Ο ντε Μοντούρ τους κυνήγησε για καμιά δεκαριά βήματα αλλά μετά σταμάτησε απότομα Στάθηκε έτσι για μια στιγμή ενω τ' ακόντια έπεφταν ολόγυρά του, και μετά γύρισε και άρχισε να τρέχει γοργά προς το ποτάμι.

Σε απόσταση λίγων βημάτων απο το ποτάμι ένα άλλο μπουλουκι από μαυρους του έφραζε το δρόμο. Στις ανταύγειες της φωτιάς από τα φλεγόμενα οικήματα, η ολη σκηνή φαινόταν ολοκάθαρα Ενα ακόντιο καρφώθηκε στον ωμο του ντε Μοντουρ Διχως να κόψει καν το βήμα του, το ξεκάρφωσε κα. το έχωσε στο κορμι ενός ιθαγενή, πηδώντας μετά πάνω από το κουφάρι του για να ριχτεί στους άλλους.

Δεν μπορούσαν να σταθούν μπροστά σ' αυτόν το δαιμονισμένο λευκό Σκουζοντας έντρομοι γύρισαν κα. το έβαλαν στα πόδια, ενώ ο ντε Μοντουρ σάλταρε στη ραχη του ενός κα. τον γκρέμιζε στο χώμα.

Ύστερα σηκώθηκε τρίκλισε λίγο και όρμησε προς την οχθη του ποταμού Φάνηκε να κοντο-

στέκεται εκεί για μια στιγμή και μετά εξαφανίστηκε στις σκιές.

«Για τ' όνομα του Σατανά!» έκανε πνιχτά ο ντομ Βιντσέντε από δίπλα μου. «Τι σόι άνθρωπος είναι αυτός; Ο ντε Μοντούρ — αυτός δεν ήταν;»

Έγνεψα καταφατικά. Οι άγριοι αλαλαγμοί των ιθαγενών δυνάμωσαν τώρα, ξεχωρίζοντας ακόμη και πάνω από τις βροντές από τ' αρκεβούζια. Είχαν μαζευτεί μιλιούνια εκεί γύρω από τη μεγάλη αποθήκη της αντικρινής όχθης.

«Σχεδιάζουν μια μαζική επίθεση», παρατήρησε ο ντομ Βιντσέντε. «Νομίζω ότι τούτη τη φορά θα περάσουν το πασσαλόφραγμα. Χα!»

Μια φοβερή βροντή φάνηκε να κομματιάζει τους ουρανούς! Μια τεράστια φλόγα τινάχτηκε ως τ' άστρα. Το ίδιο το κάστρο τραντάχτηκε από την έκρηξη. Ύστερα έπεσε απότομα σιωπή, καθώς οι καπνοί που διαλύονταν άφησαν να φανεί ένας πελώριος κρατήρας στο σημείο όπου πριν στεκόταν η αποθήκη.

Θα μπορούσα να σας αφηγηθώ το πώς ο ντομ Βιντσέντε, αν και λαβωμένος, έκανε ένα γιουρούσι από τις πύλες του κάστρου και κάτω στην πλαγιά, για να πέσει πάνω στους τρομοκρατημένους μαύρους που είχαν ξεφύγει από την έκρηξη. Θα μπορούσα να σας μιλήσω για το μακελειό και τη νίκη και για την πανικόβλητη φυγή των ιθαγενών.

Θα μπορούσα, κύριοι, να σας αφηγηθώ για το πώς χωρίστηκα από την υπόλοιπη ομάδα μας και το πώς περιπλανήθηκα μακριά στη ζούγκλα ανήμπορος να ξαναβρώ το δρόμο μου για την ακτή.

Θα μπορούσα ακόμη να σας εξιστορήσω για το πώς πιάστηκα αιχμάλωτος από μια περιπλανώμενη ομάδα δουλεμπόρων και για το πώς κατάφερα να δραπετεύσω. Αλλά δεν είναι αυτός ο σκοπός μου. Από μόνη της μια τέτοια αφήγηση θα ήταν μεγάλη ιστορία· είναι για τον ντε Μοντούρ που θέλω να σας πω.

Αφιέρωσα πολλή σκέψη στα όσα είχαν συμβεί και αναρωτήθηκα αν πράγματι ο ντε Μοντούρ είχε καταφέρει να φτάσει στην αποθήκη για να την ανατινάξει στα ουράνια ή αν η έκρηξη οφειλόταν απλώς σ' ένα τυχαίο γεγονός.

Μου φαινόταν απίθανο το ότι ένας άνθρωπος θα μπορούσε να περάσει εκείνο το γεμάτο κροκόδειλους ποτάμι. Και αν ήταν ελόγου του που είχε ανατινάξει την αποθήκη, θα πρέπει να είχε πάει και αυτός μαζί.

Έτσι μια νύχτα, όταν ανοίγοντας εξαντλημένα δρόμο μέσα από τη ζούγκλα αντίκρισα μπροστά μου την ακτή, είδα κοντά στην παραλία μια μικρή, σαραβαλιασμένη ψάθινη καλύβα. Τράβηξα προς τα εκεί με την ιδέα να κοιμηθώ στο εσωτερικό της αν μου το επέτρεπαν τα έντομα και τα φίδια.

Πέρασα το κατώφλι και εκεί κοκάλωσα εμβρόντητος. Σ' ένα αυτοσχέδιο σκαμνάκι καθόταν ένας άντρας. Μπαίνοντας, σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε και οι αχτίδες του φεγγαριού φώτισαν το πρόσωπό του.

Έκανα πίσω με μια ανείπωτη ανατριχίλα φρίκης. *Ήταν ο ντε Μοντούρ — και το φεγγάρι ήταν ολόγιομο!*

Στάθηκα μαρμαρωμένος εκεί, ανήμπορος να τρέξω να γλιτώσω, όταν εκείνος σηκώθηκε και

ήρθε προς το μέρος μου. Το πρόσωπό του, αν και τσακισμένο σαν ανθρώπου που έχει αντικρίσει την κόλαση, φαινόταν απόλυτα φυσιολογικό.

«Πέρασε, φίλε μου», είπε, και υπήρχε μια μεγάλη γαλήνη στη φωνή του. «Πέρασε και μη με φοβάσαι. Ο δαίμονας με άφησε οριστικά».

«Μα πες μου, πως τα κατάφερες,» του φώναξα σφίγγοντας θερμά το χέρι του.

«Έδωσα ένα φοβερό αγώνα καθώς έτρεχα προς το ποτάμι», εξήγησε, «γιατί ο δαίμονας με είχε στα νύχια του και μ' έσπρωχνε να ριχτώ στους ιθαγενείς. Αλλά για πρώτη φορά η ψυχή μου κατάφερε να κυριαρχήσει για μια στιγμή όσο χρειαζόταν για να φέρω σε πέρας το σκοπό μου. Και πιστεύω ότι οι άγιοι με βοήθησαν, γιατί έδινα τη ζωή μου για να σώσω άλλες ζωές.

»Βούτηξα στο ποτάμι και άρχισα να κολυμπώ· και μια στιγμή αργότερα οι κροκόδειλοι με είχαν κυκλώσει.

»Όντας πάλι στον έλεγχο του δαίμονα, τους πολέμησα εκεί στο ποτάμι. Και μετά, εντελώς απρόσμενα, η οντότητα μ' εγκατέλειψε.

»Βγήκα στην άλλη όχθη και έβαλα φωτιά στην αποθήκη. Η έκρηξη με τίναξε δεκάδες μέτρα μακριά και για μέρες μετά περιπλανιόμουν σε κατάσταση παραληρήματος στη ζούγκλα.

»Αλλά η πανσέληνος ήρθε, πέρασε και ξανάρθε δίχως να νιώσω την επιρροή του δαίμονα.

»Και είμαι λεύτερος τώρα, λεύτερος!» Μια θαυμαστή νότα αγγαλίασης, ή μάλλον θριάμβου, έκανε τη φωνή του να πάλλεται καθώς συνέχιζε·

«Ναι, η ψυχή μου είναι λεύτερη. Και, όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, ο δαίμονας κείται πνιγμέ-

νος στη λάσπη του ποταμού ή κατοικεί τώρα στο κορμί κάποιου από τα θηριώδη εκείνα ερπετά που κολυμπούν στους παραπόταμους του Νίγηρα».

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ

του Φριτς Λάιμπερ

Ένα από τα αδύνατα σημεία της Ηρωικής Φαντασίας είναι η έλλειψη πρωτοτυπίας στο στυλ των ηρώων της. Σε συντριπτικό ποσοστό είναι όλοι τέτοιοι που, όταν τους ρίχνεται ένα τέρας, ο έμπειρος αναγνώστης συνηθως σκέφτεται «Δυστυχο τέρας, μ' αυτόν βρηκες να τα βάλεις'.

Τωρα, θα μου πειτε και ποιος θα 'θελε έναν ήρωα που τον τρώει το τέρας. Σωστά, αλλά δε θα έβλαπτε να ειχαμε και μερικούς ήρωες με κάποιες αδυναμιες Και τέτοιοι ειναι το περίφημο ζευγάρι του Γκριζου Γάτου και του Φαφρντ, δυο ήρωες του Φριτς Λάιμπερ που θεωρουνται σαν από τους πλέον πρωτότυπους στην Ηρωική Φαντασια

Όχι, δεν είναι αντιηρωες —με αυτούς απλώς τρέφονται τα τέρατα - αλλά απλώς δεν είναι τόσο υπεράνθρωποι όσο οι πιο τυπικοι ήρωες Ειναι δυο εξαιρετικά ενδιαφέροντες και ικανοί τυχοδιωκτες, με περιπέτειες που κυμαινονται από το επικο δράμα ως την καθαρη κωμωδία —συχνά με στοιχεια και από τα δυο

Ο Φριτς Λαιμπερ ισως ο πιο πολυβραβευμένος

συγγραφεας στο χωρο της Επιστημονικής και της Ηρωικής Φαντασιας έχει γράψε κάμποσες περιπέτειες με ήρωες τον Γκριζο Γατο και τον Φαφρντ. και το ***Σπίτι των Κλεφτών*** *είναι μια απο αυτες.*
Γ.Μ.

«Τι νόημα έχει να ξέρει κανείς τ' όνομα ενός κρανίου; Έτσι κι αλλιώς αποκλείεται να πιάσει ποτέ κουβέντα μαζί του», παρατήρησε μεγαλόφωνα ο παχύς κλέφτης. « Το μόνο που ενδιαφέρει εμένα είναι ότι έχει ρουμπίνια αντί για μάτια».

«Όμως εδώ το γράφει σαφώς ότι τ' όνομά του είναι Ομφάλ», παρατήρησε ο μαυρογένης κλέφτης με την πιο ήρεμη φωνή ανθρώπου που διαθέτει εξουσία και κύρος.

«Για να δω κι εγώ», είπε η νεαρή κοκκινομάλλα σκύβοντας πάνω από τον ώμο του. Θα έπρεπε να έχει πολύ κουράγιο από αμνημονεύτων χρόνων καμιά γυναίκα δεν επιτρεπόταν να μπει στο Σπίτι των Κλεφτών. Και οι τρεις μαζί διάβασαν τα μικροσκοπικά ιερογλυφικά.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ: Το κρανίο Ομφάλ, του αρχικλέφτη Ομφάλ, με μεγάλα ρουμπινια στη θέση των ματιών και ένα ζευγάρι χέρια στολισμένα με πολύτιμα πετράδια ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ Το κρανιο Ομφαλ έκλεψαν από τη Συντεχνια των Κλεφτων οι ιερεις του Βοτισαλ οι οποιοι και το έκρυψαν στην κρυπτη του καταραμένου ναού τους ΟΔΗΓΙΕΣ Το κρανιο Ομφαλ πρέπει να επανακλαπει το ταχύτερο δυνατό έτσι ωστε να του απονεμηθουν οι δέουσες

τιμές στο Μαυσωλείο των Κλεφτών ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ Λέγεται ότι η κλειδαριά της πόρτας που οδηγεί στην κρύπτη υπερβαίνει τις διαρρηκτικές ικανότητες οποιουδήποτε κλέφτη ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Φημολογείται ότι το εσωτερικό της κρύπτης φρουρείται από θηριώδες πλάσμα τρομερής αγριότητας.

«Αυτά τα ορνιθοσκαλίσματα είναι φοβερά δύσκολο να τα διαβάσεις», παραπονέθηκε η νεαρή κοκκινομάλλα σμίγοντας τα φρύδια της.

«Διόλου περίεργο αν λάβουμε υπ' όψη ότι γράφτηκαν πριν από αιώνες» απάντησε ο μαυρογένης κλέφτης.

«Πρώτη φορά ακούω να γίνεται λόγος για Μαυσωλείο των Κλεφτών», μουρμούρισε ο παχύς κλέφτης «Τα μόνα που 'χω ακουστά είναι το παλιατζίδικο, ο κλίβανος και η Εσωτερική Θάλασσα».

«Οι καιροί και τα ήθη αλλάζουν», απάντησε φιλοσοφικά ο μαυρογένης κλέφτης «Οι περίοδοι ευλάβειας εναλλάσσονται με τις περιόδους ρεαλισμού».

«Όμως γιατί να το λένε κρανίο Ομφάλ;» αναρωτήθηκε ο παχύς κλέφτης «Γιατί όχι κρανίο του Ομφάλ;»

Ο μαυρογένης κλέφτης ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

«Πού βρήκες αυτή την περγαμηνή;» τον ρώτησε η νεαρή κοκκινομάλλα

«Κάτω από τον ψεύτικο πάτο ενός σαρακοφαγωμένου σεντουκιού σε κάποια αποθήκη μας» απάντησε εκείνος

«Μα τους ανύπαρκτους θεούς», γέλασε ειρωνικά ο παχύς κλέφτης, εξακολουθώντας να περιερ-

γάζεται την περγαμηνή, «η Συντεχνία των Κλεφτών θα πρέπει να ήταν πολύ θρησκόληπτη εκείνα τα χρόνια Σκέψου να χαράζουν ωραία ρουμπίνια για ένα σκέτο καύκαλο Έτσι και πέσει στα χέρια μας αυτός ο αρχικλέφτης Ομφάλ θα του προσφέρουμε τις δέουσες τιμές —ανταλλάσσοντας τα ρουμπίνια του με ωραία μετρητά μπικινια»

«Αυτό να λέγεται», συμφώνησε ο μαυρογένης κλέφτης «Και ακριβώς αυτό το θέμα είναι που ήθελα να κουβεντιάσω μαζί σου, Φισσιφ το πώς να βάλουμε χέρι στον Ομφάλ»

«Α μα υπάρχουν ορισμένες — δυσκολίες όπως εσύ ο ίδιος ο Κρόβας ο αρχηγός μας, θα πρέπει σίγουρα να ξέρεις», βιάστηκε να πει ο παχύς κλέφτης, αλλάζοντας αμέσως ύφος. «Ακόμη και σήμερα, ύστερα από τόσους και τόσους αιώνες, οι άνθρωποι ανατριχιάζουν όταν μιλούν για την κρύπτη του Βοτισάλ με την κλειδαριά και το θηριώδη φρουρό της Δεν υπάρχει κανένας στη Συντεχνία των Κλεφτών που να μπορεί να - »

«Στη Συντεχνία των Κλεφτών, ναι κανένας!» τον διέκοψε απότομα ο μαυρογένης αρχηγός « Όμως» και η φωνή του χαμήλωσε «υπάρχουν κάποιοι εκτός της Συντεχνίας των Κλεφτών που μπορεί να τα καταφέρουν Δεν άκουσες ότι πρόσφατα επέστρεψε εδώ στη Λανκμάρ ένας κάποιος τυχοδιώκτης και διαρρήκτης γνωστός σαν Γκρίζος Γάτος. Και μαζί του ένας γιγαντόσωμος βάρβαρος που τον ξέρουν με τ' όνομα Φαφρντ, αλλά που αρκετοί τον φωνάζουν και με το παρατσούκλι Τερατοκτόνο Όπως ξέρεις πολύ καλά, έχουμε κάτι λογαριασμούς να ξεκαθαρίσουμε και με τους δυο τους Αυτοί τους σκότωσαν το μάγο μας, τον Χριστομίλο Αυτό το δίδυμο συνηθίζει να κυνηγά μόνο του

—αλλά νομίζω ότι αν τους διπλάρωνες με τη σχετική δελεαστική πρόταση...»

«Μα, αρχηγέ», παρατήρησε ο παχύς κλέφτης, «στην περίπτωση αυτή θα ζητούσαν τουλάχιστον τα δυο τρίτα από τα κέρδη».

«Ακριβώς!» έκανε ο μαυροντυμένος κλέφτης, με μια ξαφνική λάμψη ψυχρού χιούμορ στα μάτια. Η νεαρή κοκκινομάλλα έπιασε το νόημα και χαχάνισε δυνατά. «Ακριβώς. Και γι' αυτό ακριβώς το λόγο διάλεξα την αφεντιά σου, Φισσίφ, τον πιο μελιστάλαχτο απατεώνα και πανούργο μπαγαπόντη, για ν' αναλάβει αυτή τη δουλειά».

Οι δέκα υπόλοιπες μέρες του Μήνα του Ερπετού είχαν περάσει το ίδιο και οι πρώτες δεκαπέντε του Μήνα της Κουκουβάγιας από τότε που είχαν κουβεντιάσει εκείνοι οι τρεις. Και ήδη η δέκατη πέμπτη μέρα βάθαινε προς τη νύχτα. Ένα παγερό πούσι σαν σκοτεινό σάβανο αγκάλιαζε την αρχαία πέτρινη Λανκμάρ, την πρωτεύουσα της γης του Λανκμάρ. Τούτη τη νύχτα η καταχνιά είχε πέσει νωρίτερα από συνήθως, πλημμυρίζοντας τους φιδογυριστούς δρόμους και τα δαιδαλώδη σοκάκια της πόλης. Και όσο πήγαινε γινόταν και πιο πυκνή.

Σ' ένα δρόμο μάλλον πιο στενό και πιο σιωπηλό από τους άλλους —Φτηνή Οδός ήταν τ' όνομά του— ένα κίτρινο φωτεινό τετράγωνο από φως πυρσού χυνόταν από μια πλατιά πόρτα που έχασκε ανοιχτή σ' ένα τεράστιο και απέραντο κτίριο από πέτρα. Υπήρχε κάτι το αόριστα απειλητικό σε μια μοναδική ανοιχτή πόρτα σ' ένα δρόμο όπου όλες οι άλλες πόρτες ήταν αμπαρωμένες ενάντια στο σκοτάδι και την υγρασία. Οι άνθρωποι απέφευγαν αυτό το δρόμο τη νύχτα. Και υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για το φόβο τους. Το σπίτι είχε κακή φήμη. Ο κόσμος έλεγε ότι ήταν το λημέρι όπου μαζεύονταν όλοι οι κλέφτες της Λανκμάρ για να σχεδιάσουν τις βρομοδουλειές τους, να κάνουν τα παζαρέματά τους ή για να διευθετήσουν τις προσωπικές τους μικροδιαφορές. Αυτό ήταν και το αρχηγείο απ' όπου ο Κρόβας, ο φημολογούμενος αρχικλέφτης, έδινε τα προστάγματά του.

Κοντολογής ήταν το σπίτι της τρομερής Συντεχνίας των Κλεφτών της Λανκμάρ.

Αλλά τώρα ένας άντρας φάνηκε να κατεβαίνει βιαστικά αυτό το δρόμο, ρίχνοντας κάθε τόσο φοβισμένες ματιές πάνω από τον ώμο του. Ήταν ένας παχύς τύπος και τρίκλιζε ελαφρά, σαν να είχε κάνει πρόσφατα μεγάλο και κοπιαστικό δρόμο καβάλα σε άλογο. Στη μασχάλη του έσφιγγε ένα μπακιρένιο κουτί οξειδωμένο και με αρχαϊκή εμφάνιση, περίπου στο μέγεθος που θα χρειαζόταν για να χωρά ένα ανθρώπινο κεφάλι. Ο άντρας σταμάτησε στο κατώφλι και ψιθύρισε ένα σύνθημα — φαινομενικά στον άδειο αέρα, γιατί ο μακρύς προθάλαμος μπροστά του ήταν άδειος.

«Πέρασε, Φισσίφ», απάντησε μια φωνή από μέσα και από κάπου πάνω από το κατώφλι. «Ο Κρόβας σε περιμένει στο δωμάτιό του».

«Οι δυο τους με ακολουθούν από κοντά», προειδοποίησε ο παχύς άντρας. «Ξέρεις ποιους εννοώ».

«Είμαστε έτοιμοι να τους υποδεχτούμε», απάντησε η φωνή και ο παχύς άντρας προχώρησε με ταχύ βήμα στον προθάλαμο.

Για κάμποση ώρα δε φάνηκε να συμβαίνει τίποτα στο δρόμο, με μόνη παρουσία τη σιγαλιά και την καταχνιά που πύκνωνε. Ύστερα ένα σιγανό προειδοποιητικό σφύριγμα ακούστηκε από κάπου πιο

κατω στο στεν.. Αυτο επαναλήφθηκε από πιο κοντα και απαντηθηκε απο το εσωτερικό του σπιτιου απο την ιδια κατευθυνση με το πρωτο

Υστερα απο την ιδια κατευθυνση ... σφυριγμα εφτασε ο ήχος απο βηματα που πλησια ζαν. Φαινονταν να προέρχονται μονάχα από ένα άτομο αλλά το φως που χυνόταν απο την πόρτα έδειξε ότι μαζ του πήγαινε κ ένας δευτερος ένας μικροκαμωμένος αντρας που περπατουσε εντελως αθόρυβα. Ο τελευταίος ήταν ντυμένος μ' εφαρμοστά γκριζα ρουχα — χιτων ο γ λεκο σκούφο από πουντικοδερμα και ριχτο μανδύα.

Ο π.. θορυβώδης σύντροφός του ήταν ένας ψηλός και νευρώδης κοκκινομάλλης, προφανώς βάρβαρος του βορρά, από τις μακρινές χώρες της Παγωμένης Ερημιάς. Το χιτωνιό του ειχε ζεστό κα.. σταχνό χρώμα, ο μανδύας του πράσινο. Υπήρχε πο.. λυ πετσι στην εξάρτυση του — γυρω από τους καρπους και το μέτωπο στις μπότες και στην πλατια σφιχτή ζωνη στη μεση του. Το βραδινό πούσι ειχε νοτισει το πετσι και είχε θαμπωσε τα μπρουντζινα καρφια που το στολιζαν. Καθως έμπαιναν στο φωτεινό τετράγωνο ενα συνοφρυωμα σουφρωσε το φαρδυ ψηλο μέτωπό του γ γαντα. Τα πράσινα μάτια του έπαιξαν ανησυχα ολογυρα. Ακουμπωντας το χέρι του στον ώμο του μικροκαμωμενου άντρα ψιθύρισε:

«Δε μου αρέσει καθόλου όπως τα βλέπω τα πράγματα, Γκρίζε Γάτε».

«*Τσς!* Έτσι ειναι πάντοτε τούτο το μέρος κι αυτό το ξέρεις καλά», απάντησε ξερά ο Γκριζος Γάτος με τα ευκινητα χειλη του ειρωνικά και τα σκοτεινα μάτια του να πετουν φλόγες. «Απλώς το κανουν για να τρομαζουν τον κοσμακη. Έλα Φαφρντ! Δε θ.. φήσουμε εκείνο τον μπάσταρδο και μπαμπέση Φ..

σιφ να μας ξεφύγει ύστερα από τη βρομοδουλειά που μας σκάρωσε».

«Τα ξέρω όλα αυτά, φουριόζικη νυφίτσα μου», αποκρίθηκε ο βάρβαρος, τραβωντας το Γάτο πίσω. «Ούτε κι εμένα αρέσει να μας ξεφυγει ο Φ σσ φ. Αλλά και το να βάλω το σβέρκο μου στη θηλιά μου αρέσει ακόμη λιγότερο. Ξέχασες εκεινα τα σφυριγματα;»

«*Τσς!* Ελόγου τους πάντοτε ετσι σφυριζουν. Τους αρέσει να το παιζουν μυστηριωδεις. Τους ξέρω αυτούς τους κλεφταράδες, Φαφρντ. Τους ξερω καλά. Κι εσυ ο ίδιος έχεις μπει δυο φορες στο Σπιτι των Κλεφτων και όμως κατάφερες να το σκάσεις. Άντε, προχώρα!»

«Μα δεν ξέρω *ολόκληρο* το Σπίτι των Κλεφτων» διαμαρτυρήθηκε ο Φαφρντ. «Το πράγμα ειναι λιγο επικίνδυνο».

«Άκου, λίγο! Ούτε κι αυτοί οι ίδιοι δεν ξέρουν ολόκληρο αυτό το Σπίτι κι ας ειναι το ιδιο τους το λημέρι. Ειναι σκέτο δαιδαλωδες χάος ένας λαβυρινθος ξεχασμένης ιστοριας. *Αντε, προχωρα!*»

«Δεν ξέρω... Η θέα του μου ξυπνά θλιβερές θυμισες από τη χαμένη μου Βλάνα».

«Κι εμένα από τη χαμένη μου Ίβριαν! Αλλά είναι λόγος αυτό για να τους αφήσουμε να μας ριξουν;»

Ο γιγαντόσωμος άντρας ανασήκωσε στωικά τους ώμους του και έκανε μπροστά.

«Τώρα που το σκέφτομαι», ψιθύρισε ξαφνικά ο Γατος, «μπορει να εχεις και κάποιο δικιο σ' αυτό που ειπες». Και τράβηξε ένα στιλέτο από τη ζώνη του.

Ο Φαφρντ έδειξε τ' άσπρα δόντια του σε μια πονηρή γκριμάτσα και τράβηξε αργά από το καλολα

δωμένο θηκάρι του ένα ίσιο μακρύ σπαθί με μεγάλο σφαίρωμα στη λαβή.

«Απαίσιο αυτό το όπλο σου για μάχη σε κλειστούς χώρους», μουρμούρισε ο Γάτος με φιλικά σαρδώνιο ύφος.

Οι δυο τους πλησίασαν επιφυλακτικά στην πόρτα, ο ένας από τα δεξιά κι άλλος από τ' αριστερά, κολλητά στον τοίχο. Κρατώντας τη λαβή του σπαθιού χαμηλά και τη μύτη ψηλά, έτοιμος να χτυπήσει προς κάθε κατεύθυνση, ο Φαφρντ προχώρησε μέσα. Ο Γάτος ήταν ήδη μια ιδέα πιο μπροστά.

Ξαφνικά από την άκρη του ματιού του ο Φαφρντ είδε κάτι φιδίσιο να πέφτει από ψηλά στο κεφάλι του Γάτου και το χτύπησε αμέσως με το σπαθί του. Το αντικείμενο αιωρήθηκε προς το μέρος του κα το άρπαξε με το ελεύθερο χέρι του. Ήταν μια θηλιά στραγγαλιστή. Ο Φαφρντ την τράβηξε δυνατά και απότομα προς τα πλάγια και ο τύπος που κρατούσε την άλλη άκρη της γκρεμίστηκε από κάποια προεξοχή πάνω από το κατώφλι. Για μια στιγμή φάνηκε να μένει μετέωρος στον αέρα, ένας μελαχρινός λεχρίτης με μακριά μαύρα μαλλιά και λιγδιάρικο χιτώνιο από κόκκινο δέρμα δουλεμένο με χρυσή κλωστή. Καθώς ο Φαφρντ σήκωνε επιθετικά το σπαθί του, είδε το Γάτο να χιμά προς το μέρος του με το στιλέτο στο χέρι. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν ο σύντροφός του τρελάθηκε. Αλλά το στιλέτο του Γάτου πέρασε ξυστά από δίπλα του ενώ μια άλλη λεπίδα έσκισε σφυρίζοντας τον αέρα πίσω από την πλάτη του.

Ο Γάτος είχε δει μια πόρτα καταπακτής ν' ανοίγει στο πάτωμα δίπλα στον Φαφρντ και έναν κλέφτη να τινάζεται έξω με το σπαθί στο χέρι. Αφού απέκρουσε το χτύπημα που στρεφόταν κατά το

συντρόφου του, ο Γάτος βρόντησε κάτω την πόρτα και είχε την ικανοποίηση να μαγκώσει με δαύτη τη λεπίδα του σπαθιού και δυο δάχτυλα του αριστερού χεριού του κλέφτη που τραβιόταν πάλι κάτω. Έσπασαν και τα τρία ενώ το πνιχτό σκούξιμο που ακούστηκε από κάτω ήταν αληθινά εντυπωσιακό. Ο αντίπαλος του Φαφρντ, σουβλισμένος από το μακρύ σπαθί, ήταν κιόλας εντελώς μακαρίτης.

Από το δρόμο ακούστηκαν κάμποσα σφυρίγματα και ο θόρυβος από ανθρώπους που ζύγωναν γοργά.

«Μας απέκοψαν!» γρύλισε ο Γάτος. «Η μόνη ελπίδα μας τώρα είναι μπροστά. Πάμε για το δωμάτιο του Κρόβας. Εκεί θα είναι και ο Φισσιφ. Ακολούθα με!»

Και αμέσως όρμησε στο διάδρομο κα άρχιζε ν' ανεβαίνει γοργά μια ελικοειδή σκάλα, με τον Φαφρντ να τον ακολουθεί από κοντά. Στο δεύτερο πάτωμα παράτησαν τη σκάλα και έτρεξαν προς μια ανοιχτή πόρτα απ' όπου χυνόταν ένα κίτρινο φως.

Το Γάτο προβλημάτιζε το γεγονός ότι δεν είχαν συναντήσει κανένα ιδιαίτερο εμπόδιο. Τα ευαίσθητα αυτιά του είχαν πάψει να πιάνουν θορύβους καταδίωξης. Στο κατώφλι σταμάτησε τόσο απότομα που ο Φαφρντ σκόνταψε πάνω του.

Μπροστά τους ανοιγόταν ένα μεγάλο δωμάτιο με κάμποσες βαθιές εσοχές. Όπως και στο υπόλοιπο κτίριο, το πάτωμα και οι τοίχοι ήταν από λεία σκουρόχρωμη πέτρα δίχως διακοσμητικά στολίδια. Ο χώρος φωτιζόταν από τέσσερα πήλινα λυχνάρια ακουμπισμένα εδώ κι εκεί πάνω σ' ένα βαρύ κυπαρισσένιο τραπέζι. Πίσω από το τραπέζι καθόταν ένας πλουσιοντυμένος μαυρογενής άντρας. Φαινόταν να κοίταζει με φοβερή έκπληξη κάτω σ

ένα μπακιρένιο κουτί και κάμποσα άλλα μικρότερα αντικείμενα, με τα χέρια του σφιγμένα στην άκρη του τραπεζιού

Αλλά οι δυο φίλοι δεν είχαν καιρό να προβληματιστούν με την παράξενη ακινησία και με την ακόμη πιο παράξενη απόχρωση του προσώπου του άλλου, γιατί το βλέμμα τους τράβηξε αμέσως μια νέα ρη κοκκινομάλλα που στεκόταν δίπλα του.

Καθώς η κοπέλα τιναζόταν πίσω σαν ξαφνια σμένη γάτα ο Φαφρντ έδειξε σε κάτι που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη της και φώναξε, «Κοίτα! Ε χε. το κρανίο! Το κρανίο και τα χέρια!»

Σφιγμένο κάτω από το λεπτό μπράτσο της κοκκινομάλλας υπήρχε ένα καφετί, φανερά πολυκαιρι σμένο κρανίο, περίεργα δεμένο με χρυσάφι και με δόντια από λαμπερά διαμάντια και μαυρισμένα μαργαριτάρια. Και στο φιλντισένιο χέρι της έσφιγ γε δυο λεπτά μάτσα από καφετιά κόκαλα, που οι άκρες τους αστράφταν με χρυσαφιές και κόκκινες λάμψεις. Την ίδια στιγμή που μίλουσε ο Φαφρν η κοπέλα γύριζε και έτρεχε προς τη μεγαλύτερ από τις εσοχές του τοίχου, με τα λυγερά πόδια της να διαγράφονται ανάγλυφα κάτω από τη μεταξωτ φούστα της.

Ο Φαφρντ και ο Γάτος όρμησαν στο κατόπι της Είδαν ότι η κοπέλα κατευθυνόταν προς μια μικρ χαμηλή πόρτα. Μπαίνοντας στη βαθιά εσοχή του το χου, το ελεύθερο χέρι της σηκώθηκε και άρπα ένα κορδόνι που κρεμόταν εκεί. Δίχως να κον σταθεί στιγμή, μ' ένα λίκνισμα των γοφών της τρ βηξε απότομα το κορδόνι. Δίπλες από βαριές λουδένιες κουρτίνες έπεσαν πίσω της. Ο Γάτος ο Φαφρντ έπεσαν με φόρα πάνω τους και μπερδ τηκαν στις πτυχές τους.

Ήταν ο Γάτος που ξέμπλεξε πρώτος, γλιστρώντας σαν χέλι από κάτω. Είδε ένα αχνό φως το άνοιγμα να κλείνει αργά μπροστά του και πήδησε να το προλάβει. Τα χέρια του άρπαξαν την πέτρινη πλάκα που κατέβαινε στο χαμηλό άνοιγμα. Μόλις και πρόλαβε να τραβήξει πίσω τα γδαρμένα δάχτυλά του, που τα έχωσε βλαστημώντας στο στόμα του. Η πέτρινη πλάκα έκλεισε το άνοιγμα μ' ένα σιγανό τρίξιμο.

Ο Φαφρντ ανασήκωσε τις βαριές δίπλες του βελούδου με τις φαρδιές πλάτες του σαν να ήταν ένας τεράστιος μανδύας. Το φως από το κυρίως δωμάτιο χύθηκε στο εσωτερικό της εσοχής και αποκάλυψε έναν πέτρινο τοίχο με ομοιόμορφη εμφάνιση που κατέβαινε σφηνωτός σε μια εγκοπή. Ο Γάτος προσπάθησε να χώσει την άκρη του στιλέτου του σε μια χαραματιά αλλά σχεδόν αμέσως τα παράτησε.

«Μπα, δε γίνεται τίποτα! Τις ξέρω καλά αυτές τις πόρτες! Ανοίγονται είτε από την άλλη μεριά είτε από μακριά με σύστημα μοχλών. Η κοπελιά μας ξέφυγε παίρνοντας και το κρανίο μαζί της»

Συνέχισε να πιπιλίζει τα γδαρμένα του δάχτυλα, που λίγο ακόμη και θα είχαν γίνει λιώμα ενώ από μέσα του αναρωτιόταν προληπτικά αν το τσάκισμα των δαχτύλων του κλέφτη από την πόρτα της καταπακτής ήταν κάποιο είδος οιωνού

«Ξεχάσαμε τον Κρόβας!» είπε ο Φαφρντ ξαφνικά, ανασηκώνοντας τις κουρτίνες με το χέρι και κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του.

Αλλά ο μαυρογένης άντρας ούτε που είχε δώσει καμία σημασία στην όλη φασαρία. Καθώς τον πλησίαζαν αργά, πρόσεξαν ότι το πρόσωπό του είχε ένα πελιδνό χρώμα κάτω από το μαυριδερό δέρμα του

κα ότι τα μάτια του δεν ήταν γουρλωμένα από έκπληξη αλλά από στραγγαλισμό. Ο Φαφρντ σήκωσε το πομαρισμένο καλοχτενισμένο γένι και είδε βαθιά σημάδια στο λαιμό περισσότερο σαν από δαγκάνες παρά από δάχτυλα. Ο Γάτος περιεργάστηκε τα πράγματα στο τραπέζι. Υπήρχαν εκεί κάμποσα εργαλεία κοσμηματοποιού με τις φιλντισένιες λαβές τους κιτρινισμένες από την πολύχρονη χρήση. Ύστερα μάζεψε στη χούφτα του μερικά μικρά αντικείμενα.

«Ο Κρόβας είχε ήδη ξεκολλήσει τρία από τα πετράδια των χεριών και μερικά από τα δόντια» παρατήρησε δείχνοντας στον Φαφρντ τρία ρουμπίνια και κάμποσα διαμάντια και μαργαριτάρια που έλαμπαν στην παλάμη του.

Ο Φαφρντ έγνεψε καταφατικά και ανασήκωσε πάλι το γένι του Κρόβας, κοιτάζοντας με σμιγμένα φρύδια τα σημάδια που είχαν κιόλας αρχίσει να παίρνουν πιο σκούρο χρώμα.

«Αναρωτιέμαι ποια να ήταν η γυναίκα», είπε ο Γάτος. «Επί ποινή θανάτου, δεν επιτρέπεται σε κανένα κλέφτη να φέρει γυναίκα εδώ. Αλλά ένας αρχικλέφτης έχει τους τρόπους του και ίσως μπορεί να παίρνει μερικά ρίσκα παραπάνω».

«Τούτος εδώ πήρε ένα παραπάνω απ' όσο σήκωνε» μουρμούρισε ο Φαφρντ.

Ύστερα ο Γάτος άρχισε να εξετάζει τη δική τους θέση. Είχαν ξεκινήσει μ' ένα κάπως αόριστο σχέδιο να ξεφύγουν από το Σπίτι των Κλεφτών πιάνοντας αιχμάλωτο και απειλώντας τον Κρόβας. Αλλά το αυτί ενός νεκρού δεν ιδρώνει εύκολα από απειλές. Καθώς άνοιγε το στόμα του να πει κάτι στον Φαφρντ, άκουσαν να πλησιάζουν μουρμουρητά από κάμποσα στόματα και ήχοι από πολλά πό-

δια. Δίχως χασομέρι, οι δυο τους κρύφτηκαν πίσω στην εσοχή. Εκεί ο Γάτος έκοψε αμέσως ένα κομματάκι κουρτίνας στο ύψος των ματιών και ο Φαφρντ τον μιμήθηκε.

«Ναι», άκουσαν κάποιον να λέει, «οι δυο τους κατάφεραν να το σκάσουν, ανάθεμά τους. Βρήκαμε ανοιχτή την πόρτα που βγάζει στο πίσω σοκάκι».

Ο πρώτος κλέφτης που μπήκε ήταν ένας κοιλαράς με πανιασμένο πρόσωπο και φανερά τρομαγμένος. Ο Γκρίζος Γάτος και ο Φαφρντ αναγνώρισαν αμέσως τον Φισσίφ. Από πίσω τον έσπρωχνε τραχιά ένας ψηλός, ανέκφραστος άντρας με μυώδη μπράτσα και πελώρια χέρια. Ο Γάτος τον γνώρισε κι αυτόν —ήταν ο Σλέβυας ο Λιγομίλητος, που πρόσφατα είχε προαχθεί σε υπαρχηγό του Κρόβας. Κάπου μια ντουζίνα ακόμη άντρες τούς ακολούθησαν στο δωμάτιο και πήραν θέσεις ολόγυρα στους τοίχους. Ήταν βετεράνοι κλέφτες όλοι, στολισμένοι με μπόλικες ουλές, βλογιοκομμένοι ή με διάφορους ακρωτηριασμούς, μεταξύ των οποίων και δυο βγαλμένα μάτια σκεπασμένα με μαύρο πανί. Έδειχναν κάπως καχύποπτοι και νευρικοί. Στα χέρια κρατούσαν γυμνά μαχαίρια ή κοντοσπάθια και όλοι κοιτούσαν προς τη μεριά του στραγγαλισμένου.

«Ώστε ο Κρόβας είναι στ' αλήθεια νεκρός», είπε ο Σλέβυας, σπρώχνοντας τον Φισσίφ μπροστά. «Ως εδώ τουλάχιστον μας είπες την αλήθεια».

«Ψόφιος σαν ψάρι», συμφώνησε και ένας κλέφτης που είχε ζυγώσει κάπως στο τραπέζι. «Τώρα έχουμε καλύτερο αρχηγό. Τέρμα ο μαυρογένης και η κοκκινομάλλα του».

«Κρύψε τα δόντια σου, αρουραίε, πριν σ' τα σπάσω!» γρύλισε ψυχρά ο Σλέβυας.

«Μα τώρα εσύ είσαι το αφεντικό», παρατήρησε ο άλλος μ' έκπληκτη φωνή.

«Να, ενώ είμαι ο αφέντης όλων σας, ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός σας, και τούτη είναι η πρώτη μου συμβουλή: το να κριτικάρεις ένα μακαρίτη αρχικλέφτη μπορεί να μην είναι ασέβεια —αλλά σίγουρα είναι χάσιμο χρόνου. Τώρα, Φισσίφ, πού είναι εκείνο το κρανίο με τα πετράδια; Όλοι ξέρουμε ότι αξίζει περισσότερο κι από την μπάζα μιας χρονιάς σε πουγκιά και ότι η Συντεχνία των Κλεφτών χρειάζεται χρυσάφι. Λοιπόν, μίλα!»

Ο Γάτος, κοιτάζοντας προσεκτικά από την τρύπα του, έκανε μια χαιρέκακη γκριμάτσα βλέποντας την έκφραση τρόμου που έκανε να τρεμουλιάσουν τα παχιά προγούλια του Φισσίφ.

«Το κρανίο, αρχηγέ;» ψέλλισε ο Φισσίφ με ξεψυχισμένη και τρεμουλιαστή φωνή. «Μα... θα πέταξε πίσω στον τάφο απ' όπου το κλέψαμε οι τρεις μας. Αν εκείνα τα χέρια μπορούσαν να στραγγαλίσουν τον Κρόβας όπως τα είδα με τα ίδια μου τα μάτια, σίγουρα και το κρανίο θα μπορούσε να πετάει.»

Ο Σλέβυας του άστραψε ένα χαστούκι στο πρόσωπο.

«Λες ψέματα, λιπόψυχο ξιγκοσάκουλο! Θα σου πω εγώ τι συνέβη. Τα έκανες πλακάκια μ' εκείνα τα δυο καθάρματα, τον Γκρίζο Γάτο και τον Φαφρντ. Νόμιζες ότι δε θα σε υποψιαζόταν κανείς επειδή τους είχες προδώσει σύμφωνα με τις στρατηγίες μας. Αλλά εσύ είχες κατά νου μια άλλου είδους λαδιά. Τους βοήθησες να ξεφύγουν από την παγίδα που τους είχαμε στήσει, τους άφησες να καθαρίσουν τον Κρόβας και μετά φρόντισες να εξασφαλίσεις τη φυγή τους σπέρνοντας τον πανικό μ' εκείνο το παραμύθι για τα πεθαμένα κόκαλα που δήθεν σκότωσαν τον Κρόβας. Νόμιζες ότι θα την έβγαζες καθαρή, ε;»

«Μα αρχηγέ», ψέλλισε ικετευτικά ο Φισσίφ, «είδα με τα ίδια μου τα μάτια τα δάχτυλα να πηδάνε στο λαιμό του. Ήταν θυμωμένα μαζί του γιατί είχε ξεκολλήσει μερικά από τα πετράδια που είχαν για νύχια και— »

Άλλο ένα χαστούκι έκανε τα λόγια του να πνιγούν σε πνιχτό κλαψούρισμα.

«Παραμύθια για ηλίθιους», έκανε ειρωνικά ένας κοκαλιάρης κλέφτης. «Και πώς κρατιόνταν ενωμένα τα κόκαλα;»

«Ήταν συνδεμένα με μπρούντζινο σύρμα», εξήγησε με μαζεμένο ύφος ο Φισσίφ.

«Τώρα μάλιστα! Και υποθέτω ότι, αφού στραγγάλισαν τον Κρόβας, τα χέρια πήραν το κρανίο τους και αναχώρησαν με δαύτο, ε;» έκανε σαρκαστικά ένας άλλος κλέφτης. Από τους άλλους ολόγυρα ακούστηκαν μερικά χαχανητά. Ο Σλέβυας τους τα έκοψε μ' ένα άγριο βλέμμα και μετά έδειξε προς τον Φισσίφ με τον αντίχειρα.

«Πιάστε τον», πρόσταξε.

Δυο κλέφτες διπλάρωσαν τον Φισσίφ, που δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση. Του έστριψαν τα χέρια πίσω στη ράχη.

«Θα τα κάνουμε όλα σωστά», δήλωσε ο Σλέβυας ενώ καθόταν στο τραπέζι. «Κανονική δίκη. Όλα σύμφωνα με τους τύπους. Κοντολογής είναι υπόθεση που πρέπει να κριθεί από το Δικαστήριο Κλεφτών. Έχουμε και λέμε. Στον Φισσίφ, πορτοφολά πρώτου βαθμού, ανατέθηκε να κλέψει από τον ιερό τάφο του ναού του Βοτισάλ ένα κρανίο και ένα ζευγάρι χέρια. Επειδή η δουλειά παρουσίαζε ορισμένες δυσκολίες, στον Φισσίφ δόθηκε η εντολή να

συνεργαστει με δυο ιδιαιτερα ταλαντουχα άτομα εκτος του συναφιου μας τον Φαφρντ βάρβαρο του βορρά και τον περιβόητο Γκριζο Γάτο»

Ο Γάτος έκανε μια ευγενική και επισημη μικρή υπόκλιση π σω από την κουρτινα και υστερα κόλλησε πάλι το μάτι του στην τρυπα.

«Στη συνέχεια ο Φισσιφ θα έκλεβε τα σχετικά κλεψιμια απο τους δυο άλλους — και μάλιστα το ταχυτερο δυνατό πριν του τα κλέψουν εκείνο »

Στο Γάτο φάνηκε σαν ν' άκουσε μια πνιχτη βλαστημια κι ένα τριξιμο δοντιων από τη μερια του Φαφρντ

«Αν ήταν μπορετό, ο Φισσιφ θα προσπαθουσε κα να τους σκοτωσει» κατέληξε ο Σλέβυας «Ο-πως και να χε η εντολή ηταν να φέρει τα κλεψιμια κατ ευθειαν στον Κρόβας Τωρα, πες μας τη δική σου πλευρά της ιστοριας, Φισσιφ αλλά υποψη ε— όχι παραμυθια»

«Αδερφοι κλέφτες » άρχ σε ο Φισσιφ με βαριά κ επισημη φωνή

Τα λόγια του έγιναν δεκτα με κάμποσες κοροϊδευτικές κραυγές και γιουχαϊσματα Ο Σλέβυας χτυπησε αδιάφορα στο τραπέζι για να επαναφέρει την τάξη.

«Ακολουθησα κατά γράμμα όλες τις οδηγίες που μου δόθηκαν», συνέχισε ο Φισσιφ «Βρηκα τον Φαφρντ κα το Γκριζο Γάτο κα τους έπεισα να ενδιαφερθουν για τη δουλειά Συμφωνησα να μοιραστω δικαια τη λεια μαζί τους, από ένα τριτο ο καθένας»

Ο Φαφρντ, κοιτάζοντας τον Φισσίφ από την τρυπα κουνησε σοβαρά το κεφάλι του, δειχνοντας ότι συμφωνει Στη συνέχεια ο Φισσιφ έκανε μερικές διόλου κολακευτικές παρατηρησεις για τον

Φαφρντ και τον Γκριζο Γάτο ελπιζοντας προφανως να πεισει τους ακροατές του ότι δεν τα είχε κάνει πλακάκια μαζί τους Οι άλλοι κλέφτες απλως χαμογέλασαν βλοσυρά

«Και όταν φτάσαμε σ' αυτή καθ' εαυτή τη δουλεια της κλοπής των πραγμάτων από το ναό», συνέχισε ο Φισσιφ, αντλωντας κουράγιο από τον ίδιο τον ηχο της φωνής του «αποδειχτηκε ότι δε χρειαζόμουν και τόσο τη βοήθειά τους»

Και πάλι ο Φαφρντ έπνιξε μια αγανακτισμένη βλαστήμια. Μόλις και κρατιόταν ν' ακουει σιωπηλός τέτοιες εξοργιστικές ψευτιές Αλλά κατά κάποιο τρόπο ο Γάτος το διασκέδαζε

« Ασε κατά μέρος τις καυχησιές» τον έκοψε ο Σλέβυας «Ξέρεις πολυ καλά ότι χρειαζόταν η τέχνη του Γάτου για ν' ανοιχτει το μεγάλο τριπλό λουκέτο και ότι το θεριό που φρουρουσε το θησαυρό δε θα μπορούσε να εξοντωθει αν δεν ήταν εκει εκεινος ο βάρβαρος του βορρά»

Ο Φαφρντ καπως ηρέμησε μετά τα λόγια αυτά. Ο Φισσιφ πήρε ξανά ταπεινό υφος κουνωντας το κεφάλι για να δειξει ότι συμφωνουσε Οι άλλοι κλέφτες είχαν αρχισει να στενευουν αργά τον κλοιό γυρω του.

«Και έτσι» τέλειωσε μ' έναν τόνο πανικου στη φωνή του «άρπαξα τα κλεψιμια την ωρα που κοιμόνταν και πήρα δρόμο πισω για τη Λανκμάρ Δεν τόλμησα να δοκιμάσω να τους ξεπαστρέψω, γιατί φοβήθηκα ότι η προσπάθεια να καθαρισω τον ένα θα ξυπνουσε τον άλλο Εφερα τα κλεψιμια κατ ευθειαν στον Κροβας που μ' επαινεσε για τη δουλειά μου και άρχισε να ξεκολλάει τα πετράδια Να εκεί ειναι και το μπακιρενιο κουτι όπου ήταν το κεφάλι και τα χέρια» Εδειξε προς το τραπέζι «Και όσο

γι' αυτό που συνέβη μετά.» Κοντοστάθηκε, έγλειψε νευρικά τα χείλη του και κοίταξε με φόβο ολόγυρα. Ύστερα συμπλήρωσε με ψίθυρο απόγνωσης: «Όλα έγιναν όπως σας τα είπα και πριν.»

Οι κλέφτες, δείχνοντας δύσπιστα τα δόντια τους, άρχισαν να τον ζυγώνουν απειλητικά, αλλά ο Σλέβυας τους σταμάτησε μ' ένα επιτακτικό χτύπημα στο τραπέζι.

Ξαφνικά ένας κλέφτης μπήκε τρεχάτος στο δωμάτιο και χαιρέτησε με σεβασμό τον Σλέβυα. «Αρχηγέ» είπε λαχανιασμένα, «μόλις πήραμε την αναφορά του Μούλας που κάνει σκοπιά στη στέγη του σπιτιού αντικρύ, στην πίσω πόρτα του σοκακιού. Ο Μούλας λέει ότι αν και η πόρτα ήταν ανοιχτή όλη νύχτα, κανένας δεν μπήκε ή βγήκε από αυτή. Οι δυο παρείσακτοι μπορεί να βρίσκονται ακόμη εδώ μέσα!»

Ο Σλέβυας μόλις κι έδειξε το ξαφνιασμά του ακούγοντας αυτά τα μαντάτα. Για μια στιγμή έμεινε εντελώς ασάλευτος κοιτάζοντας τον άλλο. Ύστερα αργά, σαν να τον καθοδηγούσε κάποιο ένστικτο, το ανέκφραστο πρόσωπό του γύρισε αργά ώσπου τα μικρά ξεθωριασμένα μάτια του σταμάτησαν στις βαριές κουρτίνες που έκρυβαν την εσοχή. Ενώ ήταν έτοιμος να προστάξει κάτι στους άλλους, είδε τις κουρτίνες να φουσκώνουν προς τα έξω σαν από κάποιο δυνατό άνεμο. Το ύφασμα τινάχτηκε μπροστά ώσπου σχεδόν άγγιξε το ταβάνι και μετά πίσω του φάνηκαν δυο μορφές που χύνονταν προς το δωμάτιο. Ο ψηλός βάρβαρος με τα χαλκόχρωμα μαλλιά έστελνε κιόλας μια σπαθιά προς το μέρος του.

Με μια λυγεράδα που δε θα φανταζόταν κανείς από τον όγκο του, ο Σλέβυας μισο-έσκυψε, μισο-

έπεσε, και το μεγάλο σπαθί του Φαφρντ δάγκωσε βαθιά το τραπέζι, όπου καθόταν ο αρχηγός. Από το πάτωμα ο Σλέβυας είδε τα τσιράκια του να πηδάνε πίσω σαστισμένοι, ο ένας να κλονίζεται από ένα χτύπημα.

Ο Φισσίφ, πιο σβέλτος από τους άλλους επειδή ήξερε ότι η ζωή του κινδύνευε από πολλές μεριές, τράβηξε και εκσφενδόνισε ένα στιλέτο. Ήταν ατελής ριξιά, με τη λαβή μπροστά, αλλά από σημάδι ήταν τέλεια. Ο Σλέβυας είδε τη λαβή να πετυχαίνει τον ψηλό βάρβαρο στο πλάι του κεφαλιού καθώς έτρεχε να ξεφύγει από την πόρτα και φάνηκε να τον ζαλίζει. Την άλλη στιγμή ο αρχηγός είχε τιναχτεί πάλι στα πόδια του, με το σπαθί τραβηγμένο και οργανώνοντας την καταδίωξη.

Σε λίγες στιγμές το δωμάτιο ήταν εντελώς άδειο, εκτός από το μακαρίτη Κρόβας που εξακολουθούσε να κοιτάζει το άδειο χάλκινο κουτί σε μια μακάβρια παρωδία έκπληξης.

Ο Γκρίζος Γάτος ήξερε τα κατατόπια του Σπιτιού των Κλεφτών — όχι ακριβώς σαν την παλάμη του, αλλά πάντως αρκετά καλά— και οδήγησε τον Φαφρντ μέσα από μια δαιδαλώδη διαδρομή. Έστριβαν φουλαριστοί πέτρινες γωνιές και ανεβοκατέβαιναν μικρές σκάλες από δυο ή τρία σκαλοπάτια, γεγονός που έκανε δύσκολο να πει κανείς σε ποιο πάτωμα βρίσκονταν. Ο Γάτος είχε τραβήξει για πρώτη φορά το λεπτό σπαθί του, το Νυστέρι, και το χρησιμοποιούσε για να κόβει τ' αναμμένα κεριά που συναντούσαν και να σβήνει τους πυρσούς των τοίχων. Με τον τρόπο αυτό έλπιζε να μπερδέψει τους διώκτες τους, που τα συνθηματικά τους σφυρίγματά ακούγονταν κοντά πίσω τους.

Δυο φορές ο Φαφρντ σκόνταψε αλλά σηκώθηκε πάλ

Δυο μισοντυμένοι μαθητευόμενοι κλέφτες έβγαλαν ξαφνικά τα κεφάλια τους από μια πόρτα
Ο Γάτος βρόντησε την πόρτα πάνω στα έκπληκτα
μούτρα τους για να μάθουν να μην είναι περίεργοι
και μετά άρχισε να κατέβαινε γοργά μια καμπυλω-
τή σκάλα Τράβουσε προς μια τρίτη είσοδο που έλ-
πιζε ότι δε θα ήταν ιδιαίτερα καλοφυλαγμένη

«Αν χωριστούμε, ας συναντηθούμε μετά στο Α
σημένιο Χέλι» είπε γοργά στον Φαφρντ αναφέ-
ροντας ένα από τα καπηλειά που σύχναζαν.

Ο Βόρειος έγνεψε καταφατικά. Η ζαλάδα είχε
αρχίσει να περνά κάπως από το κεφάλι του, αν κι
εξακολουθούσε να τον πονά φοβερά. Παρ' όλα αυ-
τά, δεν υπολόγισε σωστά το ύψος της χαμηλής α-
ψίδας που είχε περάσει ο Γάτος αφού κατέβηκαν
περίπου δύο πατώματα και το χτύπημα ήταν το ί-
διο γερό όσο κι εκείνο με τη λαβή του μαχαιριού
Όλα σκοτείνιασαν και άρχισαν να στροφογυρί-
ζουν γύρω του Άκουσε τον Γάτο να λέει «Από δω
τώρα Ακολουθούμε τον αριστερό τοίχο!» και προ-
σπάθησε να διατηρήσει τις αισθήσεις του τρικλί-
ζοντας προς το στενό διάδρομο που του έδειχνε
ο Γάτος. Νόμισε ότι ο σύντροφός του τον ακολού-
θησε.

Αλλά ο Γάτος είχε χάσει πολύτιμες στιγμές. Εί-
ναι αλήθεια ότι η κυρίως ομάδα από τους διώκτες
τους ήταν ακόμη αρκετά πίσω, αλλά ο κίνδυνος ήρ-
θε από αλλού Ένας φρουρός, που η δουλειά του
ήταν να περιπολεί σ' εκείνο το διάδρομο, ακούγον-
τας τα σφυρίγματα είχε αφήσει βιαστικά στη μέση
ένα φιλικό παιχνίδι με ζάρια για να δει τι γινόταν
Ο Γάτος έσκυψε καθώς η πεταγμένη με μαεστρία

θηλιά έπεφτε γύρω από το λαιμό του, αλλά όχι όσο σβέλτα έπρεπε Το σκοινί σφίχτηκε οδυνηρά γύρω από το αυτί, το μάγουλο και το σαγόνι του, ρίχνοντάς τον κάτω Την άλλη στιγμή το Νυστέρι έκοβε το σκοινί, αλλά στο μεταξύ ο φρουρός είχε το χρόνο να τραβήξει το δικό του σπαθί

Για μερικές κρίσιμες στιγμές ο Γάτος πολέμουσε από το πάτωμα, αποκρούοντας τη μύτη της λαμπερής λεπίδας που έφτασε τόσο κοντά στη μύτη του ώστε να τον κάνει ν' αλληθωρίσει. Στην πρώτη κατάλληλη ευκαιρία τινάχτηκε στα πόδια του και ανάγκασε τον άλλο να υποχωρήσει καμιά δεκαριά βήματα με μια θυελλώδη επίθεση κατά την οποία το Νυστέρι φαινόταν να γίνεται τρία ή τέσσερα σπαθιά. Ύστερα έκοψε τις κραυγές του άλλου για βοήθεια μ' ένα συρτό κάρφωμα στο λαιμό του.

Η καθυστέρηση ήταν αρκετή. Καθώς ο Γάτος έβγαζε τη θηλιά από το μάγουλο και το στόμα του όπου τον είχε φιμώσει κατά τη διάρκεια της μάχης, είδε τον πρώτο από το συρφετό του Σλέβυας να ξεπετάγεται από το αψιδωτό άνοιγμα. Δίχως να χάσει καιρό ο Γάτος όρμησε προς τον κεντρικό διάδρομο, αλλά σε αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που είχε ακολουθήσει ο Φαφρντ. Μισή ντουζίνα σχέδια πέρασαν αστραπιαία από το μυαλό του. Πίσω του ξέσπασαν θριαμβευτικές κραυγές καθώς τον έβλεπαν οι άντρες του Σλέβυας και αμέσως μετά ακούστηκαν σφυρίγματα από μπροστά.

Ο Γάτος έκρινε ότι η καλύτερη ελπίδα του ήταν να επιχειρήσει να το σκάσει από τη μεριά της στέγης και έτσι έστριψε γοργά σ' έναν εγκάρσιο διάδρομο Ελπιζε ότι ο Φαφρντ είχε ήδη ξεφύγει αν και η συμπεριφορά του φίλου του τον ανησυχούσε Ο ίδιος είχε την απόλυτη σιγουριά ότι αυτός, ο

Γκρίζος Γάτος, θα μπορούσε να ξεφύγει και από δεκαπλάσιους κλέφτες από εκείνους που τον κυνηγούσαν τώρα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του Σπιτιού των Κλεφτών.

Μεγάλωσε τις δρασκελιές του και τ' αθόρυβα πόδια του σχεδόν πετούσαν τώρα πάνω απο το φαγωμένο πλακόστρωτο.

Ο Φαφρντ ήταν χαμένος σε σκοτάδια πίσσα, μην ξέροντας κι αυτός από πότε και πώς. Στηρίχτηκε στα τυφλά σε κάτι που έμοιαζε με τραπέζι και προσπάθησε να θυμηθεί πώς είχε χάσει τόσο απαράδεκτα το δρόμο του. Αλλά το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει από τον πόνο· το ένιωθε σαν να ήταν σφιγμένο σε μέγκενη και τα όσα θυμόταν ήταν φοβερά μπερδεμένα, με πολλά ενδιάμεσα χάσματα. Κάποια στιγμή είχε κουτρουβαλήσει σε κάτι σκάλες και είχε πέσει πάνω σ' έναν τοίχο από σκαλιστή πέτρα, που είχε υποχωρήσει αθόρυβα και τον είχε αφήσει να περάσει από μέσα. Σε κάποιο σημείο είχε αρχίσει να ξερνά τ' άντερά του ενώ σε κάποιο άλλο σημείο πρέπει να είχε μείνει αναίσθητος για κάμποση ώρα, γιατί θυμόταν τον εαυτό του να μισοσηκώνεται από χάμω και να έρπει στα τέσσερα για κάμποση απόσταση, ανάμεσα σε σκόρπια βαρέλια και μπόγους από σαπισμένα υφάσματα.

Ύστερα, ήταν σίγουρος ότι είχε κοπανίσει κάπου το κεφάλι του για τουλάχιστον μια ακόμη φορά· περνώντας τα δάχτυλα μέσα από τα μπλεγμένα και ιδρωμένα μαλλιά του μπορούσε να νιώσει όχι λιγότερα από τρία ξεχωριστά καρούμπαλα.

Το βασικό συναίσθημα που τον πλημμύριζε ήταν ένας απρόσωπος κι επίμονος θυμός ενάντια σε όλους αυτούς τους πελώριους όγκους της πέτρας

που τον έκλειναν από παντού. Η πρωτόγονη φαντασία του σχεδόν έδινε στους τοίχους ένα είδος συνειδητής βούλησης που τους έκανε να του πάνε κόντρα και να του κλείνουν το δρόμο προς όποια κατεύθυνση κι αν στρεφόταν. Καταλάβαινε ότι κατά κάποιο τρόπο είχε μπερδέψει τις απλές οδηγίες του Γάτου. Ποιον ακριβώς τοίχο του είχε πει ν' ακολουθήσει ο μικροκαμωμένος φίλος του; Και πού στο δαίμονα ήταν τώρα ο Γάτος; Μάλλον μπλεγμένος σε κάποιο φοβερό νταβαντούρι...

Αν μονάχα ο αέρας γύρω του δεν ήταν τόσο ζεστός και ξερός, ήταν σίγουρος ότι θα μπορούσε να σκεφτεί με πιο καθαρό νου. Τίποτα δε φαινόταν να πηγαίνει καλά. Ακόμη και η ίδια η ατμόσφαιρα δεν ταίριαζε με την εντύπωσή του ότι ως τώρα ο δρόμος του ήταν κυρίως κατηφορικός, σαν σε κάποια βαθιά κελάρια. Κανονικά εκεί κάτω ο αέρας θα 'πρεπε να είναι κρύος και νοτερός, αλλά δεν ήταν. Ήταν ζεστός και ξερός.

Ο Φαφρντ πέρασε δοκιμαστικά το χέρι του πάνω από την ξύλινη επιφάνεια που ακουμπούσε και ένιωσε μαλακιά σκόνη να μαζεύεται ανάμεσα στα δάχτυλά του. Αυτό, μαζί με το αδιαπέραστο σκοτάδι και τη νεκρική σιγή, φαίνονταν να δείχνουν ότι βρισκόταν σε κάποιο από χρόνια ασύχναστο χώρο του Σπιτιού των Κλεφτών. Ο νους του πέταξε και στάθηκε για λίγο στη θύμηση της πέτρινης κρύπτης από την οποία αυτός, ο Γάτος και ο Φισσίφ είχαν κλέψει το πετροστόλιστο κρανίο.

Η λεπτή σκόνη που είχε σηκωθεί ως τα ρουθούνια του τον έκανε να φταρνιστεί και τον κέντρισε να συνεχίσει το δρόμο του. Το χέρι του βρήκε ψαχουλευτά έναν τοίχο. Προσπάθησε να θυμηθεί από ποια κατεύθυνση είχε πλησιάσει αρχικά στο τραπέ-

ζι, αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι ξεκίνησε στην τύχη. Προχώρησε αργά, ψηλαφώντας το δρόμο του με χέρια και πόδια.

Η προσοχή που πήγαινε τον έσωσε. Μια από τις πέτρες φάνηκε να υποχωρεί ελαφρά κάτω από το επιφυλακτικό πόδι του και αυτό τον έκανε να πηδήσει βιαστικά πίσω. Απότομα, ένα συρτό τρίξιμο ακούστηκε στο σκοτάδι ακολουθούμενο από ένα μεταλλικό κρότο και δυο πνιχτούς γδούπους. Ο αέρας ανασάλεψε ελαφρά μπροστά στο πρόσωπό του.

Ο Φαφρντ περίμενε για μια στιγμή και μετά ψηλάφισε προσεκτικά στο σκοτάδι μπροστά του. Το χέρι του συνάντησε μια σκουριασμένη μεταλλική λεπίδα στο ύψος των ώμων. Ακολουθώντας την επιφυλακτικά διαπίστωσε ότι έβγαινε από μια χαραμάδα του αριστερού τοίχου και τελείωνε σ' ένα σημείο λίγα εκατοστά από το δεξί τοίχο. Ερευνώντας κι άλλο ανακάλυψε και μια δεύτερη λεπίδα κάτω από την πρώτη. Τώρα καταλάβαινε τι είχε γίνει. Ο γδούπος που είχε ακούσει ήταν από τ' αντίβαρα που είχαν λευτερωθεί από την πίεση του βάρους του στην πέτρα, κάνοντας έτσι τις δυο λεπίδες να τινάχτουν αυτόματα από τις χαραματιές τους. Άλλο ένα βήμα και θα τον είχαν σουβλίσει. Ο Φαφρντ άπλωσε το χέρι για το σπαθί του, αλλά δεν το βρήκε στο θηκάρι, έτσι χρησιμοποίησε το θηκάρι για να σπάσει τις δυο λεπίδες σχεδόν σύρριζα στον τοίχο. Ύστερα έκανε μεταβολή και ακολούθησε ανάποδα τα βήματά του πίσω στο σκονισμένο τραπέζι.

Αλλά, ακολουθώντας αργά τον τοίχο προς την αντίθετη κατεύθυνση πέρα από το τραπέζι, για κά-

ποιο λόγο κατέληξε πάλι πίσω στο διάδρομο με τις λεπίδες.

Ο Φαφρντ κούνησε με απόγνωση το πονεμένο κεφάλι του και βλαστήμησε οργισμένα που δεν είχε ούτε φως ούτε τον τρόπο ν' ανάψει φωτιά. Τι στην ευχή γινόταν εδώ; Μήπως είχε φτάσει σε κάποιο αδιέξοδο έχοντας έρθει από το διάδρομο και αποφεύγοντας χάρη σε καθαρή τύχη από το να πατήσει τη θανάσιμη πέτρα; Δε φαινόταν να υπάρχει άλλη εξήγηση. Έτσι, αφήνοντας ένα γρύλισμα, ξεκίνησε πάλι προς το διάδρομο με τα σπαθιά, βαδίζοντας με τα χέρια ανοιχτά και τα δάχτυλα ν' αγγίζουν τους τοίχους για να καταλάβει πότε θα έφτανε σε διασταύρωση. Εννοείται ότι περπατούσε σαν να πατούσε πάνω σε φρέσκα αυγά. Ύστερα από λίγο του πέρασε από το νου η υποψία ότι ίσως είχε φτάσει στο θάλαμο πίσω του πέφτοντας από κάποιο άνοιγμα πιο ψηλά στον τοίχο, αλλά το πείσμα δεν τον άφησε να ξαναγυρίσει εκεί για δεύτερη φορά.

Το επόμενο πράγμα που συνάντησε το διερευνητικό πόδι του ήταν ένα κενό που διαπίστωσε ότι ήταν η αρχή μιας πέτρινης σκάλας η οποία οδηγούσε προς τα κάτω. Στο σημείο εκείνο ο Φαφρντ εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να θυμηθεί πώς είχε φτάσει εκεί όπου βρισκόταν. Καμιά εικοσαριά σκαλοπάτια πιο κάτω τα ρουθούνια του έπιασαν μια στεγνή μυρωδιά κλεισούρας που ανέβαινε από χαμηλά. Άλλα είκοσι σκαλιά ακόμη και άρχισε να τη συγκρίνει με την οσμή που είχαν ορισμένοι αρχαίοι τάφοι στις αμμώδεις ερήμους της Ανατολής. Υπήρχε ένα κάποιο πιπεράτο άρωμα στην ατμόσφαιρα, ένα άρωμα θανάτου. Ο Φαφρντ ένιωθε το δέρμα του καυτό και στεγνό. Από τη ζώνη τράβηξε το μα-

κρύ μαχαίρι του και συνέχισε αργά και αθόρυβα το δρόμο του.

Στο πεντηκοστό τρίτο σκαλοπάτι η σκάλα τέλειωσε και οι πλαϊνοί τοίχοι απομακρύνθηκαν. Από την αίσθηση του αέρα, μάντεψε ότι μάλλον βρισκόταν σε κάποια μεγάλη αίθουσα. Προχώρησε λίγο, με τις μπότες του να σηκώνουν σύννεφα κουρνιαχτού από το παχύ χαλί της σκόνης.

Στον αέρα πάνω από το κεφάλι του άκουσε κάτι σαν ξερό φτερούγισμα και ένα αχνό κροτάλισμα. Δυο φορές κάτι μικρό και σκληρό τον χάιδεψε φευγαλέα στο μάγουλο. Ο νους του πέταξε σε κάτι σπήλαια γεμάτα νυχτερίδες στα οποία είχε μπει κατά το παρελθόν. Αλλά αυτοί οι μικροσκοπικοί ήχοι, αν και από πολλές απόψεις ήταν παρόμοιοι, δεν ήταν ακριβώς ίδιοι μ' εκείνους των νυχτεριδών.

Ο Φαφρντ ένιωσε τις τρίχες να σηκώνονται στο σβέρκο του. Τέντωσε τα μάτια του ορθάνοιχτα στο σκοτάδι αλλά το μόνο που διέκρινε ήταν εκείνα τα ασυνάρτητα φωτεινά σχέδια που βλέπει κανείς στην απόλυτη μαυρίλα.

Για μια ακόμη φορά κάτι χάιδεψε φευγαλέα το πρόσωπό του αλλά τούτη τη φορά ήταν έτοιμος και το περίμενε. Τα μεγάλα χέρια του τινάχτηκαν γοργά — και σχεδόν άφησαν να πέσει αυτό που κρατούσαν. Ήταν κάτι ξερό και πανάλαφρο ένα απλό σύνολο από μικροσκοπικά εύθραστα κόκαλα που έσπαζαν κάτω από τα δάχτυλά του. Ο δείκτης και ο αντίχειράς του συνάντησαν ένα μικρούλικο κρανίο ζώου.

Το μυαλό του προσπάθησε ν' αποδιώξει την ιδέα νυχτερίδων που, αν και σκελετοί, ωστόσο φτεροκοπούσαν εδώ κι εκεί σε κάποιο μεγάλο υπόγειο

τάφο. Σίγουρα αυτό το πλάσμα θα πρέπει να είχε πεθάνει κρεμασμένο από την οροφή πάνω από το κεφάλι του και το ρεύμα από την είσοδό του το είχε ξεκολλήσει από εκεί. Όπως και να 'χει, ο Φαφρντ δεν αποτόλμησε να ξαναπιάσει τίποτα από τα όσα περνούσαν κροταλίζοντας αχνά στο σκοτάδι.

Ύστερα άρχισε ν' ακούει και κάποιους άλλους ήχους — κάτι ανεπαίσθητα στριγκά τσιριγματα, σχεδόν πολύ ψιλά για να τα πιάσει το αυτί του. Ότι κι αν ήταν, αληθινά ή της φαντασίας του, είχαν κάτι στον ήχο τους που γεννούσε τον πανικό, και ο Φαφρντ έπιασε τον εαυτό του να κραυγάζει: «Μιλήστε μου! Τι τσιρίζετε και σκούζετε γύρω μου; Δείξτε μου επιτέλους τι είστε!»

Στα λόγια αυτά, οι αντίλαλοι της φωνής του φτερούγισαν πίσω στ' αυτιά του και έτσι βεβαιώθηκε ότι βρισκόταν σε αληθινά μεγάλη αίθουσα. Μετά έπεσε σιωπή· ακόμη κι εκείνα τα θροΐσματα στον αέρα απομακρύνθηκαν. Και αφού η σιωπή κράτησε για καμιά εικοσαριά ή και παραπάνω βροντερά χτυποκάρδια του Φαφρντ, ξαφνικά έσπασε με τρόπο που δεν του άρεσε διόλου.

Μια αχνή, λεπτή και άτονη φωνή ακούστηκε από κάπου μπροστά, λέγοντας:

«Ο άνθρωπος είναι Βόρειος, αδέρφια· ένας μακρυμάλλης και άξεστος βάρβαρος από την Παγωμένη Ερημιά».

Από ένα σημείο λίγο πιο πλάι απάντησε μια παρόμοια φωνή·

«Στις δικές μας μέρες συναντούσαμε πολλούς της ράτσας του στις αποβάθρες. Τους ποτίζαμε ως τα μπούνια με κρασί και τους ξαφρίζαμε τη χρυσόσκονη από τα πουγκιά τους. Ήμαστε σπουδαίοι και

τρανοί κλέφτες στην εποχή μας ασυναγωνιστο. σε πονηριά και σε τέχνη».

Και μια τρίτη φωνή:

«Καιτάξτε, έχασε το σπαθί του! Και δείτε, αδέρφια. έχε. λιωσε. μια νυχτερίδα στα δάχτυλά του».

Η φωνή του Φαφρντ, ότι όλα αυτά ήταν βλακείες κι ανοησ.ες πνιγηκε πριν φτάσει στα χείλη του. Γ ατι ξαφνικα ειχε αναρωτηθει πως γινόταν κ. αυτά τα πλάσματα έβλεπαν το παρουσ αστικό του και το τ κρατουσε στο χέρι του όταν η μαυρίλα ήταν εντελ ς πισσα Ο Φαφρντ ήξερε πολύ καλά ότι ακόμη και ο νατες ή οι κουκουβάγιες ειναι τυφλές στο απόλυτο σκοτάδ Ενας τρόμος του υπερφυσικου άρχισε να του παραλυει το κορμ.

Ομως το κρανιο μιας νυχτεριδας δεν ειναι το κρανιο ενος ανθρωπου», παρατήρησε πάλ. η πρωτη μαλλον φωνή «Ειναι ένας απο τους τρε.ς που πηραν το κραν.ο του αδερφού μας από το ναό του Βοτ σάλ Κα. ωστοσο δεν το έχει φέρει μαζί του»

«Για αιώνες το περιστόλιστο κρανίο του αδερφου μας μαραζωνε μονάχο του στο καταραμένο άδυτο του Βοτ σάλ» ειπε μια τέταρτη φωνή «Και τώρα που εκε νο οι από πάνω κατάφεραν να το ξανα κλεψουν δεν το επ στρέφουν σ εμάς. Θέλουν ν' αποσπάσουν τ αστραφτερά μάτ.α του και να τ' ανταλλάξουν με λιγό άρικα νομίσματα Ε ναι τ.ποτε ν.α κλεφτρόν.α, ασεβεις και άπληστοι Μας έχουν ξεχάσε , εμάς τ' αρχαια αδέρφια τους και ειναι πέρα για πέρα παραδομένοι στο κακό».

Υπήρχε κατ το φρικ.αστικά πεθαμένο και αλαργ.νό σ' εκε.νες τ.ς φωνές, σαν να σχηματ.ζονταν σε κάποιο κενό Εκρυβαν μια απάθεια και ταυτόχρονα κάτι το αλλόκοτα μελαγχολικό και παράξενα απειλητ.κό στον τονο τους, κάτ. μεταξυ αχνού

απελπισμένου αναστεναγμού και ακόμη πιο αχνού πανερου γέλιου. Τα δάχτυλα του Φαφρντ σφίχτηκαν σπασμωδ κά. έτσ που ο μικροσκοπ.κός σκελετός διαλυθηκε σε θρυψαλα που τα τιναξε πέρα νευρ κά Προσπάθησε να συγκεντρωσε το κουράγιο του και να προχωρήσει, αλλά στάθηκε αδύνατο.

«Δε θα ήταν σωστό να βρει και τον αδερφό μας μια τόσο ανάξια μοίρα», είπε η πρώτη φωνή, που μιλούσε με μια κάποια ιδέα εξουσίας σε σχέση με τις άλλες. «Άκου στα λόγια μας, άνθρωπε του βορρά, και άκουσέ τα καλά».

«Βλέπετε, αδέρφια!» διέκοψε η δεύτερη φωνή. «Ο άνθρωπος φοβάται! Σκουπίζει το στόμα με τη χερούκλα του και δαγκώνει τα δάχτυλά του από αβεβαιότητα και τρόμο».

Ο Φαφρντ άρχισε να τρέμει ακούγοντας να περιγράφουν με τόσες λεπτομέρειες τις κινήσεις του. Φόβοι θαμμένοι από χρόνια, ξύπνησαν μέσα του. Θυμήθηκε τις πρώτες του σκέψεις για το θάνατο, όταν παιδί ακόμη είχε παρακολουθήσει τις τρομερές επικήδειες τελετές της Παγωμένης Ερημιάς και είχε συμμετάσχει στις βουβές προσευχές προς τον Κος και τον ανώνυμο θεό της Κρίσης. Ύστερα, για πρώτη φορά, του φάνηκε σαν να μπορούσε να διακρίνει κάτι στο σκοτάδι.

Μπορεί να ήταν μονάχα κάποια τυχαία παιχνιδίσματα από εκείνα τ' αμυδρά φωτάκια που βλέπει κανείς στο σκοτάδι, αλλά πρόσεξε ότι υπήρχαν κάμποσες μικροσκοπικές λαμπερές σπίθες περίπου στο ύψος του κεφαλιού του. Ήταν όλες σε ζευγάρια και σε απόσταση λίγων δαχτύλων η μια από την άλλη. Μερικές ήταν βαθυκόκκινες, μερικές πράσινες και μερικές ανοιχτογάλαζες σαν ζαφείρια.

Η θύμησή του πέταξε αμέσως στα ρουμπινένια μάτια του κρανίου που είχαν κλέψει από το ναό του Βοτισάλ το κρανίο που ο Φισσίφ είχε ισχυριστεί ότι είχε στραγγαλίσει τον Κρόβας με τα σκελετωμένα χέρια του. Τα φωτεινά ζευγάρια πλησίαζαν μεταξύ τους και ζύγωναν προς το μέρος του, πολύ αργά.

«Άνθρωπε του βορρά» συνέχισε η πρώτη φωνή «μάθε ότι είμαστε οι αρχαίοι αρχικλέφτες της Λανκμάρ και ότι θέλουμε να πάρουμε πίσω το χαμένο νου που είναι στο κρανίο του αδερφού μας Ομφάλ. Πρέπει να μας το φέρεις πίσω πριν τ' αστέρια του μεσονυχτίου ξαναλάμψουν στον ουρανό. Αλλιώς θα έρθουμε να σε αναζητήσουμε εμείς και η ζωή σου θα γίνει δική μας».

Τα ζευγάρια από τις χρωματιστές σπίθες εξακολούθησαν να ζυγώνουν και τώρα στον Φαφρντ φάνηκε ότι μπορούσε ν' ακούσει τον ήχο από ξερά συρτά βήματα στη σκόνη. Άθελά του θυμήθηκε τα μπλαβιά σημάδια στο λαιμό του Κρόβας.

«Πρέπει να φέρεις με κάθε θυσία το κρανίο», έκανε σαν απόηχος η δεύτερη φωνή.

«Πριν από τα επόμενα μεσάνυχτα», συνέχισε μια άλλη.

«Τα πετράδια πρέπει να είναι στο κρανίο· τίποτα δεν πρέπει να κρατηθεί από μας».

«Ο Ομφάλ, ο αδερφός μας, θα επιστρέψει».

«Αν μας προδώσεις», ψιθύρισε η πρώτη φωνή, «θα έρθουμε εμείς να πάρουμε το κρανίο —κι εσένα».

Μετά φάνηκαν να είναι ολόγυρά του, φωνάζοντας σε χορό «Ομφάλ — Ομφάλ», μ' εκείνες τις απαίσιες φωνές τους, που και πάλι δεν ήταν ούτε κατ' ιδέα πιο δυνατές ούτε κατ' ελάχιστο πιο κοντινές. Ο Φαφρντ άπλωσε τα χέρια του σπασμωδικά κα'

άγγιξε κάτι σκληρό, λείο και ξερό. Στο άγγιγμα αυτό ανατρίχιασε και σκίρτησε σαν αλαφιασμένο άλογο. Ύστερα έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει σαν τα πόδια του να είχαν βγάλει φτερά. Σκόνταψε οδυνηρά στα πέτρινα σκαλοπάτια και μετά άρχισε να τ' ανεβαίνει τρία τρία, παραπατώντας κάθε τόσο και κοπανώντας τους αγκώνες του στους πλαϊνούς τοίχους.

Ο παχύς κλέφτης Φισσίφ περιπλανιόταν απαρηγόρητος σ' ένα απέραντο χαμηλοτάβανο κελάρι, αμυδρά φωτισμένο, γεμάτο με σκόρπιες παλιατζούρες, άδεια βαρέλια και μπόγους από σαπισμένα υφάσματα. Ταυτόχρονα μασούλαγε κάποιους ελαφρά ναρκωτικούς σπόρους που έβαφαν τα χείλη του μπλε και έσταζαν ζουμιά στα πλαδαρά προγούλια του. Σε τακτικά διαστήματα αναστέναζε όλο αυτολύπηση και μεμψιμοιρία. Καταλάβαινε ότι το μέλλον του στη Συντεχνία των Κλεφτών ήταν μάλλον αβέβαιο, έστω κι αν ο Σλέβυας του είχε χαρίσει ένα είδος αναστολής.

Θυμήθηκε την ύπουλη λάμψη που είχε δει στα μάτια του Σλέβυας και ανατρίχιασε. Δεν του άρεσε η μοναξιά σε τούτο το κελάρι, αλλά οτιδήποτε ήταν προτιμότερο από τις περιφρονητικές και απειλητικές ματιές των συναδέλφων του κλεφτών.

Ο ήχος από συρτά βήματα τον έκανε να καταπιεί έναν από τους μονότονους αναστεναγμούς του — μαζί και το σάλιο του— και να κρυφτεί βιαστικά πίσω από ένα τραπέζι. Μέσα από τις σκιές είδε να εμφανίζεται μια εντελώς απρόσμενη οπτασία. Ο Φισσίφ αναγνώρισε το βάρβαρο του βορρά, τον Φαφρντ, αλλά ήταν ένας πολύ ελεεινός και ταλαίπωρος Φαφρντ. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και

βρομικό, τα ρούχα και τα μαλλιά του αναστατωμένα και γεμάτα από γκρίζα σκόνη. Περπατούσε σαν ζαβλακωμένος ή σαν άνθρωπος βυθισμένος σε βαθιά σκέψη. Ο Φισσίφ, καταλαβαίνοντας ότι τούτη ήταν στ' αλήθεια μια μοναδική ευκαιρία, σήκωσε ένα μεγαλούτσικο βαρίδι από ταπισερί που βρήκε πρόχειρο και ζύγωσε μουλωχτά πίσω από τον απορροφημένο άντρα.

Ο Φαφρντ μόλις είχε καταφέρει να πείσει τον εαυτό του ότι οι παράξενες φωνές από τις οποίες το είχε βάλει προηγουμένως στα πόδια ήταν απλά δημιουργήματα της φαντασίας του, γεννήματα του πυρετού και του πονοκέφαλου. Στο κάτω κάτω της γραφής συλλογιζόταν πολύ λογικά, συχνά ένα χτύπημα στο κεφάλι σ' έκανε να βλέπεις χρωματιστά αστράκια και ν' ακούς καμπανιστούς ήχους. Εξάλλου θα πρέπει το μυαλό του να ήταν ήδη σχεδόν κουρκούτι για να χαθεί τόσο εύκολα στο σκοτάδι —απόδειξη γι' αυτό ήταν η ευκολία που είχε ακολουθήσει αντίστροφα τον ίδιο δρόμο. Εκείνο που έπρεπε να κάνει τώρα ήταν να συγκεντρωθεί στο πρόβλημα της δραπέτευσής του από τούτη τη μουχλιασμένη σφηκοφωλιά. Δεν ήταν ώρα για να βλέπει όνειρα. Το μέρος έβριθε από κλέφτες που τον γύρευαν και μπορεί την κάθε στιγμή να έπεφτε πάνω σε κάποιον από δαύτους.

Καθώς κούναγε το κεφάλι του για να καθαρίσει το μυαλό του και σήκωνε το βλέμμα του σε πλήρη επιφυλακή, ο Φαφρντ άρπαζε κατακέφαλα το μεγάλο βαρίδι. Ήταν το έκτο χτύπημα που έτρωγε στο χοντρό του καύκαλο εκείνο το βράδυ. Αλλά αυτό ήταν πολύ πιο δυνατό από τα προηγούμενα.

Η αντίδραση του Σλέβυας στα μαντάτα της σύλ-

ληψης του Φαφρντ δεν ήταν ακριβώς εκείνη που περίμενε ο Φισσίφ. Ο αρχηγός δεν έσκασε χαμόγελο. Ούτε καν σήκωσε το κεφάλι από το πιάτο με τα κοψίδια από κρύο κρέας που είχε μπροστά του. Απλώς ρούφηξε μια μικρή γουλιά από το ξανθό κρασί του και συνέχισε να τρώει.

«Το κρανίο με τα πετράδια,» ρώτησε κοφτά ανάμεσα σε δυο μπουκιές.

Ο Φισσίφ εξήγησε ότι ίσως ο βόρειος βάρβαρος να το είχε κρύψει ή να το είχε χάσει κάπου στα κάτω κελάρια. Μια προσεκτική έρευνα θα έδινε την απάντηση. «Ή ίσως το έχει μαζί του ο Γκρίζος Γάτος...» πρόσθεσε.

«Τον σκότωσες τον Βόρειο,» ρώτησε ο Σλέβυας ύστερα από μικρή σιωπή.

«Όχι ακριβώς», αποκρίθηκε ο Φισσίφ με καμάρι. «Απλώς του ταρακούνησα λίγο το νιονιό»

Ο Φισσίφ περίμενε κάποια φιλοφρόνηση για το κατόρθωμά του ή τουλάχιστον ένα φιλικό γνέψιμο. Αντί γι' αυτό, έλαβε ένα ψυχρό, υπολογιστικό βλέμμα, τη σημασία του οποίου ήταν δύσκολο να εξιχνιάσει. Ο Σλέβυας μάσησε με την ησυχία του μια μπουκιά κρέας, την κατάπιε και μετά ήπιε με το πάσο του μια γουλιά κρασί. Σ' όλο αυτό το διάστημα τα μάτια του δεν ξεκόλλησαν από τον Φισσίφ. Τελικά είπε:

«Έτσι και τον είχες σκοτώσεις, θα σ' έριχνα τούτη τη στιγμή στα βασανιστήρια. Πρέπει να καταλάβεις, κοιλαρά μου, ότι δε σ' εμπιστεύομαι. Πάρα πολλά δείχνουν στη συνενοχή σου. Αν τα είχες κανονίσει μαζί του, θα τον είχες ξεπαστρέψει για να μην αποκαλύψει την προδοσία σου. Ίσως και να προσπάθησες να τον σκοτώσεις, αλλά ευτυχώς για σένα το καύκαλό του ήταν χοντρό».

Ο τόνος της φωνής του άλλου δε σήκωνε αντίρρηση και έπνιξε κάθε διαμαρτυρία του Φισσίφ. Ο Σλέβυας άδειασε την κούπα του, έγειρε πίσω στο κάθισμά του και έγνεψε στους μαθητευόμενους να μαζέψουν τα πιατικά από το τραπέζι.

«Σύνηλθε ο Βόρειος από τη λιποθυμία του;» ρώτησε απότομα.

Ο Φισσίφ έγνεψε καταφατικά. «Φαινόταν να παραληρεί από πυρετό. Πάλευε να ξεφύγει από τα δεσμά του και μουρμούριζε διάφορα. Κάτι για τα 'επόμενα μεσάνυχτα'. Αυτό το επανέλαβε τρεις φορές. Όλα τ' άλλα ήταν σε ξένη γλώσσα».

Στο δωμάτιο μπήκε ένα κοκαλιάρης κλέφτης με ποντικίσια αυτιά. «Αρχηγέ», είπε μ' ένα δουλικό τεμενά, «εντοπίσαμε τον Γκρίζο Γάτο. Κάθεται στην ταβέρνα του Ασημένιου Χελιού. Έμειναν μερικοί δικοί μας να παρακολουθούν το μαγαζί. Τι προστάζεις; Να τον πιάσουμε αιχμάλωτο ή να τον ξεπαστρέψουμε;»

«Έχει το κρανίο μαζί του; Ή κανένα κουτί που να είναι στα μέτρα του.»

«Όχι, αρχηγέ», απάντησε σκυθρωπά ο κλέφτης, μ' έναν τεμενά ακόμη πιο βαθύ από τον προηγούμενο.

Ο Σλέβυας έμεινε για μια στιγμή συλλογισμένος και μετά έγνεψε σ' ένα τσιράκι να του φέρει μια περγαμηνή και μαύρο μελάνι από καλαμάρι. Έγραψε λίγες γραμμές και μετά πέταξε μια ερώτηση στον Φισσίφ.

«Τι είπες ότι μουρμούριζε ο Βόρειος;»

«Κάτι για τα 'επόμενα μεσάνυχτα', αρχηγέ», απάντησε ο Φισσίφ, τώρα το ίδιο δουλικά όσο κι ο άλλος.

«Ταιριάζει θαυμάσια», είπε ο Σλέβυας, χαμογε-

λώντας αχνά με κάποια ειρωνεία που μονάχα αυτός έβλεπε. Η πένα του κινήθηκε πάλι στη σκληρή περγαμηνή.

Ο Γκρίζος Γάτος καθόταν με τη ράχη προς τον τοίχο πίσω από ένα πάγκο του Ασημένιου Χελιού χαρακωμένο από τις κούπες και λεκιασμένο από κρασί. Ανάμεσα στο δείκτη και τον αντίχειρα έπαιζε νευρικά ένα από τα ρουμπίνια που είχε αρπάξει κάτω από τα μάτια του νεκρού Κρόβας. Η μικρή κούπα του κρασιού του, αρωματισμένου με πικρά βότανα, ήταν ακόμη μισογεμάτη. Τα μάτια του έπαιζαν ανήσυχα ολόγυρα στη σχεδόν άδεια αίθουσα και στα τέσσερα μικρά παράθυρα ψηλά στον τοίχο, απ' όπου έμπαινε στην αίθουσα το νοτερό πούσι.

Κάθε τόσο κοίταζε καχύποπτα τον παχύ κάπελα με την πέτσινη ποδιά, που ροχάλιζε αποτρόπαια, καθισμένος σ' ένα σκαμνάκι δίπλα στα λίγα σκαλιά που ανηφόριζαν προς την πόρτα. Άκουγε με μισό αυτί τα σκόρπια, νυσταλέα μουρμουρητά των δυο στρατιωτών στην άλλη άκρη της αίθουσας. Με μεγάλες κούπες στο χέρι και τα κεφάλια τους σχεδόν ν' αγγίζονται σε μεθυσμένες ακριτομυθίες, πάσχιζαν ν' αφηγηθούν ο ένας στον άλλο για παλιά ανδραγαθήματα και ηρωικές εκστρατείες.

Γιατί δεν ερχόταν αυτός ο Φαφχρντ; Δεν ήταν ώρα να καθυστερεί ο γιγαντόσωμος φίλος του. Κι ωστόσο από την ώρα που είχε φτάσει στο Ασημένιο Χέλι, τα κεριά είχαν κατέβει παραπάνω από ένα δάχτυλο. Ο Γάτος δεν έβρισκε πια διασκεδαστική τη θύμηση της επεισοδιακής δραπέτευσής του από το Σπίτι των Κλεφτών —την τρεχάλα πάνω στις σκάλες, τα πηδήματα από στέγη σε στέγη, τη σύντομη

συμπλοκή ανάμεσα στις καμινάδες. Ω Θεοί της Α-ναποδιάς! Μήπως τελικά θα έπρεπε να ξαναγυρίσει σ' εκείνη τη σφηκοφωλιά που τώρα θα τον περίμεναν όλοι μαχαίρια και πανέτοιμοι, για να επιχειρήσει να βρει το σύντροφό του; Μ' ένα τίναγμα του αντίχειρα πέταξε το ρουμπίνι προς το καπνισμένο ταβάνι. Μια μικρή κόκκινη σπίθα που το άλλο χέρι του την άρπαξε στο κατέβασμα, σαν σαύρα που έχαβε περαστική μύγα. Για μια ακόμη φορά κοίταξε καχύποπτα προς τον κάπελα που ροχάλιζε με ανοιχτό το στόμα.

Από την άκρη του ματιού του ο Γάτος είδε το μικρό ατσάλινο αγγελιαφόρο να σκίζει τον αέρα προς το μέρος του μπαίνοντας από ένα θολερό από την καταχνιά παράθυρο. Ενστικτωδώς τινάχτηκε στο πλάι. Αλλά δε χρειαζόταν. Το στιλέτο καρφώθηκε στην τάβλα του τραπεζιού ένα μέτρο πιο πέρα. Για κάμποσες στιγμές ο Γάτος περίμενε έτοιμος να τιναχτεί πάλι. Ο κούφιος κρότος του καρφώματος δεν είχε ξυπνήσει τον κάπελα ούτε είχε ενοχλήσει τους στρατιώτες, ένας από τους οποίους το 'χε επίσης ρίξει στο ροχαλητό. Ύστερα ο Γάτος άπλωσε το αριστερό χέρι του και κούνησε πέρα δώθε το στιλέτο να το ξεκαρφώσει. Από τη λεπίδα ξετύλιξε τη μικρή περγαμηνή ενώ τα μάτια του δεν άφηναν τα παράθυρα. Το μήνυμα που διάβασε αποσπασματικά, με το βλέμμα του να κοιτάζει κάθε τόσο άγρυπνα γύρω, ήταν γραμμένο στο τραχύ ρουνικό αλφάβητο της Λανκμάρ. Το περιεχόμενό του συνοψιζόταν στο εξής.

Αν ως τα επόμενα μεσάνυχτα δε φέρεις το κρανίο με τα πετράδια στο πρώην δωμάτιο του Κρόβας και [illegible] του Σλέβυας, θ' αρχίσουμε να σκοτώνουμε τον Βόρειο.

Την άλλη νύχτα το πούσι είχε σκεπάσει πάλι τη Λανκμάρ. Οι θόρυβοι ακούγονταν πνιχτοί και τα φώτα των πυρσών είχαν καπνώδη φωτοστέφανα ολόγυρα. Αλλά δεν ήταν ακόμη πολύ αργά, αν και πλησίαζαν μεσάνυχτα, και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι με πολυάσχολους μαγαζάτορες, τεχνίτες και γλεντοκόπους που χαχάνιζαν κεφάτα έχοντας κατεβάσει τα πρώτα τους ποτήρια. Εδώ κι εκεί έβλεπες και αδειούχους ναύτες που σαλιάριζαν ξελιγωμένα τα κορίτσια των μαγαζιών.

Στο δρόμο πίσω από εκείνον όπου βρισκόταν το Σπίτι των Κλεφτών —στην Οδό των Μεταξέμπορων, όπως την έλεγαν— το πλήθος είχε αρχίσει ν' αραιώνει. Οι έμποροι έκλειναν τα μαγαζιά τους για εκείνη τη μέρα. Πότε πότε αντάλλασσαν θορυβώδεις χαιρετισμούς μ' επαγγελματικούς αντίζηλους και τους ψάρευαν με πονηρές ερωτήσεις σχετικά με τη δουλειά. Μερικοί από αυτούς κοίταζαν με περιέργεια σ' ένα στενό πέτρινο κτίριο που το επισκίαζε ο σκοτεινός όγκος του Σπιτιού των Κλεφτών. Είχαν προσέξει ότι τα σαν χαραματιές παράθυρα του πάνω ορόφου ήταν φωτισμένα από ένα ζεστό φως. Στο σπίτι ζούσε με τους υπηρέτες και τους έμμισθους σωματοφύλακές της κάποια Ίβλις, μια όμορφη νεαρή κοκκινομάλλα που μερικές φορές χόρευε για τον άρχοντα της πόλης.

Όλοι συμπεριφέρονταν με σεβασμό στην Ίβλις όχι τόσο για τον παραπάνω λόγο όσο επειδή τα κουτσομπολιά έλεγαν ότι ήταν η ερωμένη του αρχηγού της Συντεχνίας των Κλεφτών, στον οποίο οι μεταξέμποροι πλήρωναν φόρο υποτέλειας. Αλλά την ίδια εκείνη μέρα είχαν κυκλοφορήσει φήμες ότι ο παλιός αρχηγός ήταν νεκρός και ότι ένας καινού-

ριος είχε πάρει τη θέση του. Και οι μεταξέμποροι αναρωτιόνταν αν η Ίβλις ήταν τώρα σε δυσμένεια και είχε αμπαρωθεί έντρομη στο σπίτι της.

Μια μικροκαμωμένη γριούλα φάνηκε να κατεβαίνει το δρόμο με το στραβό μπαστούνι της να ψάχνει προσεκτικά για τυχόν λακκούβες στο γυαλιστερό καλντερίμι. Επειδή ήταν τυλιγμένη με μαύρο μανδύα και είχε ριγμένο στο κεφάλι της ένα μαύρο σάλι, δεν ξεχώριζε από το σκοτεινό πούσι και ένας από τους εμπόρους σχεδόν έπεσε πάνω της. Ο άνθρωπος τη βοήθησε να ξεπεράσει ένα λάσπολακκο και της χαμογέλασε συμπονετικά όταν εκείνη παραπονέθηκε με τρεμουλιαστή φωνή για την κατάσταση του δρόμου και τους πολλαπλούς κινδύνους που αντιμετώπιζε μια γριά γυναίκα. Ύστερα συνέχισε το δρόμο της μουρμουρίζοντας μ' ένα μάλλον ξεμωραμένο τρόπο, «Έλα κουράγιο, λίγα βήματα ειν' ακόμη λίγα βήματα. Αχ, δεν αντέχουν αυτά τα γέρικα κόκαλα, δεν αντέχουν».

Ένας αγροίκος μαθητευόμενος μεταξοβαφέας που ανέβαινε το δρόμο, τη σκούντησε δυνατά καθώς περνούσε από δίπλα της. Δίχως καν να γυρίσει να δει αν την είχε γκρεμίσει κάτω, ο νεαρός συνέχισε αδιάφορα το δρόμο του. Αλλά δεν πρόλαβε να κάνει δυο βήματα όταν άρπαξε μια γερή, καλοζυγισμένη κλοτσιά στα καπούλια. Γυρίζοντας αιφνιδιασμένος, είδε μονάχα την σκυφτή μορφή μιας γριούλας ν' απομακρύνεται κούτσα κούτσα, με το μπαστούνι της να χτυπά αβέβαια στο λιθόστρωτο. Με το στόμα να χάσκει και τα μάτια γουρλωμένα, ο νεαρός έκανε πίσω μερικά βήματα, ξύνοντας απορημένα το κεφάλι του, όχι δίχως κάποια δόση υπερφυσικού φόβου. Αργότερα εκείνο το βράδυ έδωσε το μισό μισθό του στη γριά μάνα του.

Η γριούλα κοντοστάθηκε μπροστά στο σπίτι της Ίβλις και σήκωσε μερικές φορές το πρόσωπο προς τα φωτισμένα παράθυρα σαν να μην ήταν σίγουρη για το σπίτι και σαν να μην τη βοηθούσαν τα μάτια της. Μετά ανέβηκε με κόπο τα λίγα σκαλοπάτια κι χτύπησε αδύναμα με το μπαστούνι της την πόρτα. Περίμενε μια στιγμή και μετά χτύπησε πάλι, φωνάζοντας με γκρινιάρικη τσιριχτή φωνή:

«Ανοίξτε μου να μπω. Ανοίξτε μου. Φέρνω μαντάτα από τους θεούς στην κυρά τούτου του σπιτιού. Ε, εσείς απομέσα, ανοίξτε μου, είπα!»

Τελικά ένα παραθυράκι άνοιξε στην πόρτα και μια κακότροπη, μπάσα φωνή είπε, «Πάρε δρόμο από δω, γριά μάγισσα. Κανένας δεν μπαίνει εδώ απόψε».

Η γριά ούτε που έδωσε σημασία στα λόγια του άλλου, αλλά επέμεινε πεισματικά. «Άσε με να μπω, σου είπα! Διαβάζω το μέλλον. Έχει παγωνιά εδώ στο δρόμο και το πούσι μου περονιάζει τα κόκαλα. Άσε με να μπω. Τούτο το μεσημέρι ήρθε πετώντας μια νυχτερίδα και μου αποκάλυψε σοβαρά μελλούμενα για την κυρά αυτού του σπιτιού. Τα γέρικα μάτια μου μπορούν να δουν τους ίσκιους των πραγμάτων που δεν έγιναν ακόμη. Άσε με να μπω, σου λέω!»

Η λεπτή σιλουέτα μιας γυναίκας φάνηκε στο παράθυρο πάνω από την πόρτα. Ύστερα από λίγο χάθηκε πάλι.

Ο καβγάς της γριάς με το φρουρό συνεχίστηκε για κάμποση ώρα ακόμη. Μετά μια απαλή, βελουδένια φωνή φώναξε από το κεφαλόσκαλο μέσα, «Άφησε τη μάγισσα να μπει. Είναι μόνη, έτσι; Αν ναι, τότε θα της μιλήσω»

Η πόρτα άνοιξε, αν κι όχι πολύ, και η μαυροντυ-

μένη μορφή πέρασε μέσα με τρεμάμενο βήμα. Αμέσως η πόρτα έκλεισε και αμπαρώθηκε πίσω της.

Ο Γκρίζος Γάτος κοίταξε ολόγυρα στους τρεις σωματοφύλακες που στέκονταν στο μισοσκότεινο χολ. Ήταν ψηλοί και γεροδεμένοι άντρες, οπλισμένοι με δυο κοντοσπάθια ο καθένας. Σίγουρα δεν ανήκαν στη Συντεχνία των Κλεφτών. Φαίνονταν νευρικοί και ανήσυχοι. Ο Γάτος δεν ξέχασε να ξεφυσήξει ασθματικά κρατώντας το γερμένο πλευρό του και να ευχαριστήσει με μια λιγωμένη, γεροκαψούρικη λοξή ματιά εκείνον που του είχε ανοίξει την πόρτα.

Ο φρουρός τραβήχτηκε πίσω με μια έκφραση αηδίας που δεν προσπάθησε ιδιαίτερα να κρύψει. Ο Γάτος δεν ήταν ακριβώς χάρμα οφθαλμών. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο κάτω από ένα έξυπνο μείγμα λίπους και στάχτης, στολισμένο με φρικαλέες κρεατοελιές από ζυμάρι. Εδώ κι εκεί έπεφταν σκόρπιες τούφες από αραιές γκρίζες τρίχες από το ξεραμένο δέρμα του κρανίου μιας αληθινής μάγισσας —έτσι τουλάχιστον είχε ισχυριστεί ο Λαασβύαν, ο περουκάς— που σκέπαζε το κεφάλι του.

Ο Γάτος άρχισε ν' ανεβαίνει αργά τη σκάλα, γέρνοντας βαριά το κορμί του στο μπαστούνι και κοντοστεκόντας κάθε λίγα σκαλιά για να ξαναβρεί δήθεν την ανάσα του. Δεν ήταν εύκολο γι' αυτόν να πηγαίνει έτσι αργά σαν χελώνα, με τα μεσάνυχτα τόσο κοντά. Αλλά ήδη είχε αποτύχει σε τρεις απόπειρές του να μπει σε τούτο το καλοφρουρημένο σπίτι και ήξερε ότι η παραμικρή αφύσικη κίνηση μπορεί να τον πρόδινε. Πριν φτάσει στα μισά της σκάλας, η βελουδένια φωνή πρόσταξε κάτι και μια καστανομάλλα υπηρέτρια με μαύρο μεταξωτό χιτώνα κατέβηκε βιαστικά να τον βοηθήσει με τα γυ-

μνά πόδια της σχεδόν αθόρυβα στις πλάκες.

«Είσαι πολύ καλή σε μια γριά» έκανε ο Γάτος ασθμαίνοντας χαϊδεύοντας το απαλό χέρι που τον πήρε από τον αγκώνα. Άρχισαν ν' ανεβαίνουν λίγο πιο γρήγορα έτσι. Το βαθύτερο μέρος του μυαλού του Γάτου ήταν απασχολημένο με το πολύτιμο κρανίο. Μπορούσε σχεδόν να το δει εκεί μπροστά του μετέωρο στη σκοτεινιά της σκάλας, ένα ανοιχτοκάστανο σφαιροειδές. Αυτό το κρανίο ήταν το κλειδί για το Σπίτι των Κλεφτών και τη σωτηρία του Φαφρντ. Όχι ότι υπήρχαν και πολλές πιθανότητες ο Σλέβυας ν' απελευθέρωνε τον Φαφρντ έστω κι αν του παρέδιδε το κρανίο. Αλλά έχοντάς το στα χέρια του, ο Γάτος θα ήταν σε θέση να παζαρέψει. Δίχως αυτό, θα ήταν υποχρεωμένος να επιχειρήσει κανονική έφοδο κατά της φωλιάς του Σλέβυας, με όλους τους κλέφτες έτοιμους και να τον περιμένουν. Χτες βράδυ η τύχη και οι περιστάσεις ήταν ευνοϊκές γι' αυτόν, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση αυτό να επαναληφθεί.

Ενώ αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, ο Γάτος φρόντιζε ταυτόχρονα να ξεφυσά λαχανιασμένα και να γκρινιάζει αόριστα για το ύψος της σκάλας και για τις πιασμένες γέρικες αρθρώσεις του.

Η υπηρέτρια τον οδήγησε σ' ένα δωμάτιο στρωμένο με παχιά χαλιά και τους τοίχους ντυμένους με πλούσιες ταπισερί. Από το ταβάνι κρεμόταν από βαριές μπρούντζινες αλυσίδες μια χάλκινη λάμπα με μεγάλο μπωλ και περίτεχνα σκαλίσματα, αλλά σβηστή. Ένας απαλός φωτισμός και μια ευχάριστη ευωδιά έρχονταν από ανοιχτοπράσινα κεριά τοποθετημένα σε μικρά τραπέζια, στα οποία υπήρχαν επίσης βαζάκια με αρώματα, μικρά χοντρουλά δο-

χεια με αλο φες και άλλα παρόμοια.

Όρθια στη μέση του δωματίου στεκόταν η κοκκινομάλλα που την είχε δει να δραπετεύει με το κρανίο από το δωμάτιο του Κρόβας. Το φόρεμά της ήταν από άσπρο μετάξι. Τα λαμπερά μαλλιά της, πιο τερα ρούσα από πυρόξανθα, ήταν ανασηκωμένα σε ψηλό κότσο στο κεφάλι της, κρατημένα με μεγάλες χρυσοκέφαλες βελόνες. Τώρα ο Γάτος είχε όλη την άνεση να μελετήσει το πρόσωπό της, προσέχοντας τη σκληρότητα στα κιτρινοπράσινα μάτια της και το σφιχτό σαγόνι που έρχονταν σε αντίθεση με τα σαρκώδη απαλά χείλη και τη χλωμή φιλντισένια επιδερμίδα της. Πρόσεξε ακόμη την ανησυχία που πρόδινε η τεντωμένη στάση του κορμιού της.

«Διαβάζεις το μέλλον, μάγισσα;» Ακούστηκε μάλλον σαν διαταγή παρά σαν ερώτηση.

«Με το χέρι και τα μαλλιά το διαβάζω», αποκρίθηκε ο Γάτος δίνοντας ένα σκοτεινό τόνο στην τρεμουλιαστή στριγκή φωνή του. «Με την παλάμη και την καρδιά και με το μάτι.» Προχώρησε με ασταθή βήματα προς το μέρος της. «Ναι — και τα μικρά πλάσματα μου μιλούν και μου αποκαλύπτουν μυστικά.» Με τα λόγια αυτά έβγαλε απότομα ένα μαύρο γατάκι κάτω από το μανδύα του και σχεδόν το κόλλησε στο πρόσωπο της γυναίκας. Εκείνη τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή έκπληξης, αλλά ο Γάτος κατάλαβε ότι με αυτό το κόλπο την είχε πείσει απόλυτα ότι ήταν γνήσια μάγισσα.

Η Ίβλις έδιωξε την υπηρέτρια και ο Γάτος βιάστηκε να αρπάξει το αβαντάζ πριν περάσει η αίσθηση δέους της γυναίκας. Της μίλησε για ριζικά και πεπρωμένα, για σημάδια και οιωνούς, για λεφτά και για έρωτα και για ταξίδια πάνω από πέλαγα. Εκμεταλλεύτηκε τις δεισιδαιμονίες που ήξερε ότι αφθονούσαν ανάμεσα στις χορεύτριες της Λανκμάρ. Την εντυπωσίασε μιλώντας της για ένα μελαχρινό άντρα με μαύρο γένι που είτε είχε πεθάνει πρόσφατα είτε βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου. Αλλά δεν ανέφερε το όνομα του Κρόβας από φόβο μήπως η υπερβολική ακρίβεια ξυπνήσει τις υποψίες της. Περιορίστηκε στο να πλέξει γεγονότα, εικασίες και εντυπωσιακές αοριστολογίες σ' ένα περίπλοκο υφαντό.

Η νοσηρή γοητεία της αποκάλυψης του απαγορευμένου μέλλοντος την είχε συνεπάρει και τώρα η Ίβλις έγερνε μπροστά, ανασαίνοντας γοργά, παίζοντας νευρικά τα λεπτά της δάχτυλα και δαγκώνοντας το κάτω χείλος της. Οι ανυπόμονες ερωτήσεις της αφορούσαν κυρίως σε κάποιον «σκληρό, ψυχρό και μεγαλόσωμο άντρα» —που ο Γάτος κατάλαβε ότι ήταν ο Σλέβυας— και στο κατά πόσο θα έπρεπε ή όχι να εγκαταλείψει τη Λανκμάρ.

Ο Γάτος φρόντιζε να διατηρεί μια σταθερή λογοδιάρροια κοντοστέκοντας μονάχα για να βήξει, να ξεφυσήξει ασθματικά ή να χαχανίσει κακαριστά για πρόσθετο εφέ. Ήταν στιγμές που σχεδόν πίστευε κι ο ίδιος ότι ήταν μάγισσα και ότι τα όσα έλεγε ήταν σκοτεινές κι ανίερες αλήθειες.

Αλλά η σκέψη του Φαφρντ και του κρανίου κυριαρχούσαν στο μυαλό του και ήξερε ότι τα μεσάνυχτα δεν ήταν πολύ μακριά. Είχε μάθει πολλά για την Ίβλις, μεταξύ άλλων ότι μισούσε τον Σλέβυας σχεδόν περισσότερο απ' όσο τον φοβόταν. Αλλά η πληροφορία που κυρίως χρειαζόταν εξακολουθούσε να του διαφεύγει.

Ύστερα ο Γάτος είδε κάτι που τον κέντρισε ν' αποδυθεί σε ακόμη μεγαλύτερες προσπάθειες. Πι-

σω από την Ίβλις ένα κενό στις μεταξωτές κουρτίνες άφηνε να φανεί ο τοίχος, και ο Γάτος πρόσεξε ότι μια από τις μεγάλες πέτρινες πλάκες της εσωτερικής επένδυσης φαινόταν μετατοπισμένη. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι η πλάκα είχε το ίδιο μέγεθος, σχήμα κι εμφάνιση με εκείνη στο δωμάτιο του Κρόβας. Αυτή, συμπέρανε αισιόδοξα, έπρεπε να είναι η άλλη είσοδος του μυστικού διαδρόμου από τον οποίο είχε ξεφύγει η Ίβλις. Αποφάσισε να περάσει από εκεί για να εισχωρήσει στο Σπίτι των Κλεφτών είτε με το κρανίο είτε όχι.

Μην τολμώντας να σπαταλήσει περισσότερο χρόνο, ο Γάτος εφάρμοσε το μεγάλο κόλπο του. Κοντοστάθηκε απότομα, τσίμπησε την ουρά στο γατάκι για να νιαουρίσει και μετά οσμίστηκε κάμποσες φορές τον αέρα. Ύστερα έκανε μια απαίσια γκριμάτσα και δήλωσε: «Κόκαλα! Μυρίζω τα κόκαλα ενός νεκρού!»

Η Ίβλις κράτησε απότομα την ανάσα της και το βλέμμα της σηκώθηκε αυτόματα προς τη μεγάλη λάμπα που κρεμόταν από το ταβάνι, τη λάμπα που παρέμενε σβηστή. Ο Γάτος μάντεψε αμέσως τι σήμαινε αυτή η ματιά.

Αλλά είτε τον πρόδωσε η δική του ικανοποίηση είτε η Ίβλις κατάλαβε ότι την είχε παρασύρει σε αποκαλύψεις, γιατί η κοπέλα γύρισε και τον κοίταξε διαπεραστικά. Η σαγήνη του υπερφυσικού έσβησε από το πρόσωπό της και η παλιά σκληρότητα ξαναγύρισε στα μάτια της.

«Είσαι άντρας!» γρύλισε ξαφνικά προς το Γάτο. Ύστερα, με φωνή που έτρεμε από μανία, «Ο Σλέβυας σ' έστειλε!»

Με τα λόγια αυτά τράβηξε μια από τις στιλετοειδείς καρφίτσες από τα μαλλιά της και όρμησε έναν

τίον του, με στόχο τα μάτια του. Ο Γάτος απέφυγε το χτύπημα. Το αριστερό του χέρι άρπαξε τον καρπό της ενώ με το δεξί της έφραζε το στόμα. Η πάλη τους ήταν σύντομη και σχεδόν αθόρυβη χάρη στο παχύ χαλί όπου κυλίστηκαν αγκαλιασμένοι οι δυο τους. Όταν την έδεσε και τη φίμωσε με λουρίδες που έσκισε από τις μεταξωτές κουρτίνες, ο Γάτος έκλεισε πρώτα την πόρτα προς την εσωτερική σκάλα και μετά άνοιξε την πέτρινη πλάκα, βρίσκοντας πίσω της το στενό διάδρομο που περίμενε.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Ίβλις τον αγριοκοίταζε, με την κάθε ματιά της και μια βουβή βρισιά, παλεύοντας μάταια να λυθεί. Αλλά ο Γάτος ήξερε ότι δεν είχε καιρό για εξηγήσεις. Στερεώνοντας τον ποδόγυρο από το κωμικό φουστάνι του στη μέση του, πήδησε με λυγεράδα προς τη λάμπα και κατάφερε ν' αρπαχτεί από την πάνω άκρη της. Οι αλυσίδες κράτησαν το βάρος του και έκανε άρση ώσπου τα μάτια του πέρασαν πάνω από την άκρη του χάλκινου μπωλ. Εκεί, ακουμπισμένο στο γούβωμα, είδε το μουντό καφετί κρανίο και τα κόκαλα των χεριών, αστραποβολώντας από τα πετράδια.

Το πάνω μπωλ της κρυστάλλινης κλεψύδρας ήταν σχεδόν άδειο. Ο Φαφρντ παρακολουθούσε φλεγματικά τις λαμπερές στάλες του νερού να μαζεύονται και να πέφτουν μια μια στο κάτω μπωλ. Ήταν καθισμένος στο πάτωμα, με τη ράχη του στον τοίχο. Τα πόδια του ήταν δεμένα από τους αστραγάλους ως τα γόνατα, το ίδιο δεμένα με περιττά πολύ σκοινί ήταν και τα χέρια πίσω στην πλάτη του, έτσι που είχε μουδιάσει ολόκληρος. Δεξιά κι αριστερά του καθόταν από ένας οπλισμένος κλέφτης.

Όταν θ' άδειαζε εντελώς το πάνω μπωλ η ώρα θα ήταν ακριβώς μεσάνυχτα.

Πότε πότε το βλέμμα του πετούσε στα σκοτεινά, κακομούτσουνα πρόσωπα γύρω από το τραπέζι όπου ήταν ακουμπισμένα η κλεψύδρα και ορισμένα περίεργα όργανα βασανιστηρίων. Τα πρόσωπα ανήκαν στην αφρόκρεμα της Συντεχνίας των Κλεφτών: άντρες με πανούργα μάτια και ισχνά μάγουλα, με φορεσιές που η χλιδή τους συναγωνιζόταν τη λίγδα τους. Το τρεμουλιαστό φως των δαυλών έπαιζε πάνω σε ρυπαρά κόκκινα και πορφυρά, σε θαμπωμένα ασημιά ή χρυσοΰφαντα υφάσματα. Αλλά πίσω από τ' ανέκφραστα χαρακτηριστικά τους ο Φαφρντ ένιωθε ότι κρυβόταν αβεβαιότητα. Μονάχα ο Σλέβυας, καθισμένος στην καρέκλα του μακαρίτη Κρόβας, φαινόταν αληθινά ήρεμος και ατάραχος. Η φωνή του ήταν σχεδόν αδιάφορη καθώς ανέκρινε έναν κατώτερο κλέφτη που γονάτιζε ταπεινά μπροστά του.

«Είσαι πράγματι τόσο κιοτής όσο προσπαθείς να με πείσεις ότι είσαι;» τον ρωτούσε περιφρονητικά. «Θες να πιστέψω ότι φοβήθηκες ένα άδειο κελάρι;»

«Αρχηγέ, δεν είμαι δειλός», τραύλισε ο κλέφτης. «Ακολούθησα τα χνάρια του Βόρειου στη σκόνη στο στενό διάδρομο και σχεδόν ως τη βάση της αρχαίας σκάλας, μέρη που τα είχαμε ξεχασμένα ως τώρα. Αλλά κανένας ζωντανός άνθρωπος δε θα μπορούσε ν' ακούσει δίχως τρόμο εκείνες τις παράξενες ψιλές φωνές κι εκείνο το ξερό κροτάλισμα από κόκαλα. Ο στεγνός αέρας μ' έπνιγε στο λαρύγγι και ένας άνεμος μου έσβησε το δαυλό που κρατούσα. Αθέατα πράγματα τσιτσίριζαν στριγκά γελάκια στ' αυτιά μου. Αρχηγέ... αν με πρόσταζες,

θ' αποτολμούσα να σουφρώσω ένα πετράδι ακόμη και μέσα από τις κουλούρες μιας ξύπνιας κόμπρας. Αλλά εκεί κάτω, σ' εκείνο τον τόπο του σκοταδιού, ήταν αδύνατο να κουμαντάρω τον εαυτό μου».

Ο Φαφρντ είδε τα χείλη του Σλέβυας να σφίγγονται και περίμενε να τον ακούσει ν' ανακοινώνει την ποινή του δύστυχου κλέφτη, αλλά τον διέκοψαν μερικές παρατηρήσεις από τα διακεκριμένα πρόσωπα γύρω από το τραπέζι.

«Μπορεί να υπάρχει κάποια αλήθεια στα όσα λέει», είπε ένας. «Στο κάτω κάτω, ποιος ξέρει τι μπορεί να κρύβεται στα κελάρια που ανακάλυψε τυχαία ο Βόρειος;»

«Μέχρι και χτες βράδυ δεν ξέραμε καν ότι υπήρχαν», συνέχισε ένας άλλος. «Στην απάτητη σκόνη των αιώνων πολλά παράξενα πράγματα μπορεί να παραμονεύουν».

«Χτες βράδυ», πρόσθεσε ένας τρίτος, «γελούσαμε με την ιστορία του Φαφρντ. Και ωστόσο στο λαιμό του Κρόβας βρήκαμε σημάδια σαν από δαγκάνες ή γυμνά κόκαλα».

Ήταν σαν ένα μίασμα τρόμου να είχε φουσκώσει και ξεχυθεί από τα κελάρια κάτω στα έγκατα της γης. Οι φωνές τους είχαν πάρει πένθιμους τόνους. Οι κατώτεροι κλέφτες που στέκονταν γύρω στους τοίχους κρατώντας πυρσούς και όπλα ήταν φανερά κυριευμένοι από το φόβο του υπερφυσικού. Ο Σλέβυας δίστασε και πάλι, αν και αντίθετα από τους άλλους αυτός φαινόταν μάλλον προβληματισμένος παρά τρομαγμένος. Στη σιωπή οι ήχοι από τις στάλες της βροχής αντηχούσαν αφύσικα δυνατοί. Ο Φαφρντ επιχείρησε να ρίξει κι άλλο λάδι στη φωτιά.

«Θα σας πω εγώ τι βρήκα στα κελάρια», είπε με

βαθιά φωνή «Αλλα πρωτα πέστε μου που θάβετε τους νεκρους σας εσεις ο κλέφτες»

Ερευνητικά βλέμματα στραφηκαν προς το με- ρος του. Τούτη ήταν η πρωτη φορά που ειχε μιλή- σει αφ' ότου είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του Κανε- νας δεν απάντησε στην ερώτηση του, αλλά του ε- πέτρεψαν να μιλήσει. Ακόμη και ο Σλέβυας, αν και συνοφρυωθηκε στα λογια του Φαφρντ και χαιδεψε μια δαχτυλήθρα*, δεν έφερε καμιά αντιρρηση Και ο Βόρειος είχε μιλήσει με αληθινά εντυπωσιακό τρόπο. Τα λογια του είχαν μια σπηλαιωδη χροια που έφερνε στο νου τις χωρες του βορρά και την Παγωμένη Ερημια ένα δραματικό τόνο σαν τη φω- νή ενός τροβαδούρου. Ο Φαφρντ περιέγραψε με λεπτομερειες την περιπλάνηση του στις σκοτεινές κατακόμβες του κτιριου

Η αλήθεια είναι οτι πρόσθεσε και κάμποσες φανταστικές λεπτομερειες για εφε, κάνοντας ολό- κληρη την εμπειρια του να ηχει σαν μια επική περι- πέτεια τρόμου. Οι κατωτεροι κλεφτες, ασυνήθιστοι σε τέτοιες κουβέντες τον κοιταζαν χασκοντας με δέος Εκεινοι γυρω απο το τραπέζι άκουγαν εντε- λως ασάλευτοι Ο Φαφρντ τεντωσε την ιστορια του όσο περισσότερο τολμουσε προσπαθωντας να κερδίσει χρόνο.

Στις παυσεις της αφήγησής του πρόσεξε ότι οι στάλες του νερου στην κλεψυδρα ειχαν πάψει ν' ακουγονται Υστερα το αυτι του έπιασε ένα αμυδρό τριξιμο σαν από τριβή πέτρας πάνω σε πετρα Οι ακροατές δε φάνηκαν να το προσεχουν, αλλα

* Όργανο βασανιστηρίων που έσπαζε τα δάχτυλα με σφίξιμο. Γ.Μ

ο Φαφρντ κατάλαβε ότι ήταν από το άνοιγμα της πέτρινης πλάκας στην εσοχή του τοίχου, μπροστά στην οποία κρέμονταν ακόμη οι μαύρες κουρτίνες

Είχε φτάσει στο αποκορύφωμα των αποκαλύψε- ών του.

«Εκει κάτω, σ' εκεινα τα ξεχασμένα κελάρια», συνέχισε με τη φωνή του να παιρνει έναν πιο υπο- βλητικό τόνο, «υπαρχουν τα ζωντανα σκέλεθρα των αρχαιων αρχικλεφτων της Λανκμάρ Για αιω- νες τωρα οι πεθαμενοι κλέφτες περιμενουν ξεχα- σμένοι εκει γεματοι μισος για σας που τους ξεχά- σατε Εκεινο το περιστόλιστο κρανιο ανήκε στον αδερφό τους, τον Ομφάλ. Δε σας είπε ο Κρόβας ότι τα ίδια τα σχέδια για την κλοπή του κρανίου προέρ- χονταν από το μακρινό παρελθόν; Ο στόχος τους ήταν να επιστραφει ο Ομφάλ στους αδερφούς του Αλλ' αντί γι' αυτό, ο Κρόβας βεβήλωσε το κρανίο, αποσπώντας τα πετράδια του. Γι' αυτή την προ- σβολή, τα σκελετικά χέρια βρήκαν υπερφυσική δύ- ναμη και τον σκότωσαν Δεν ξέρω που βρισκεται το κρανιο τωρα Αλλα αν δεν εχει ήδη επιστραφεί στη θέση του, εκεινοι απο τα κελάρια θα έρθουν να το πάρουν απόψε, ίσως τούτη τη στιγμή. Και δε θα δείξουν οίκτο σε κανέναν».

Και τότε τα λόγια του Φαφρντ πάγωσαν στο λα- ρύγγι του. Το τελικό του επιχείρημα, που θα στό- χευε στην απελευθέρωσή του, δεν πρόλαβε να βγει από τα χείλη του. Γιατι ακριβώς μπροστά στις μαυρες κουρτινες της εσοχής στεκοταν μετεωρο στον αέρα το κρανίο του Ομφαλ Τα ρουμπινένια μάτια του άστραφταν με φως που δεν ηταν από α- πλή αντανακλαση Το βλεμμα των κλεφτων ακο- λουθησε εκεινο του Φαφρντ και ο αέρας γέμισε α- πο απότομα ρουφηγμενες ανάσες φοβου τόσο εν

τονου που για μια στιγμή τους καθήλωσε, εμποδίζοντας κάθε εκδήλωση πανικού Ήταν ένας φόβος σαν εκείνον που ένιωθαν για τον αρχηγό τους αλλά μεγεθυμένος στο πολλαπλάσιο.

Και ύστερα μια απόκοσμη θρηνητική φωνή αντήχησε από το κρανίο «Μη σαλεύετε ω θρασύδειλοι κλέφτες του σήμερα Να τρέμετε και να σωπάτε! Είναι ο αρχαίος αφέντης σας εκείνος που σας μιλά τώρα. Ιδού, είμαι ο Ομφάλ!»

Η επίδραση που είχε στην ομήγυρη εκείνη η φωνή ήταν περίεργη. Οι περισσότεροι κλέφτες ζάρωσαν έντρομοι πίσω τρίζοντας τα δόντια και σφίγγοντας τα χέρια τους για να ελέγξουν το τρέμουλο Αλλά ένας ιδρώτας ανακούφισης μούσκεψε το πρόσωπο του Φαφρντ, γιατί είχε αναγνωρίσει τη φωνή του Γάτου Και στο παχύ πρόσωπο του Φισσίφ υπήρχε απορία ανάμεικτη με φόβο.

«Πρώτα», συνέχισε η φωνή από το κρανίο, «θα στραγγαλίσω τον Βόρειο σαν παραδειγματικό μάθημα για σας Κόψτε του τα δεσμά και φέρτε τον κοντά μου Βιαστείτε, αν δε θέλετε εγώ και τ' αδέρφια μου να σας εξοντώσουμε όλους!»

Με χέρια που έτρεμαν σπασμωδικά, οι κλέφτες στα δεξιά κι στ' αριστερά του Φαφρντ βιάστηκαν να κόψουν τα σκοινιά του. Ο γίγαντας τέντωσε τα στιβαρά μέλη του, προσπαθώντας ν' απαλλαγεί από το παραλυτικό μούδιασμα. Ύστερα τον έστησαν στα πόδια του και τον έσπρωξαν τρικλίζοντας προς το κρανίο

Εντελώς απροσδόκητα οι μαύρες κουρτίνες αναταράχτηκαν βίαια από κάτι πίσω τους. Μετά ακούστηκε ένα διαπεραστικό, σχεδόν ζωώδες ουρλιαχτό οργής Το κρανίο του Ομφάλ γλίστρησε κάτω στις δίπλες του μαύρου βελούδου και κύλησε

σαν μπάλα μέσα στο δωμάτιο. Οι κλέφτες σάλταραν πίσω τσιρίζοντας από τρόμο, σαν να φοβούνταν μήπως τους δαγκώσει τα πόδια με φαρμακερά δόντια Από την τρύπα στη βάση του έπεσε κι εσβήσε το αναμμένο κερί που υπήρχε εκεί Ύστερα οι κουρτίνες τραβήχτηκαν πλάι και δυο μορφές έπεσαν κουτρουβαλώντας και παλεύοντας στο δωμάτιο

Για μια στιγμή ακόμη και ο Φαφρντ σκέφτηκε ότι είχε τρελαθεί Ήταν εντελώς απρόσμενο το θέαμα μιας μαυροντυμένης γριάς με τις φούστες της ανασηκωμένες και στερεωμένες πάνω από τα γεροδεμένα μπούτια της, να παλεύει με μια κοκκινομάλλα που κρατούσε μαχαίρι Ύστερα το σάλι και η περούκα ξέφυγαν από το κεφάλι της γριάς και ο Φαφρντ αναγνώρισε το πρόσωπο του Γάτου κάτω από το στρώμα του λίπους και της στάχτης Την άλλη στιγμή ο Φισσίφ όρμουσε προς τους δυο συμπλεκόμενους περνώντας μπροστά από τον Φαφρντ με το μαχαίρι του τραβηγμένο Ο Βόρειος, αναλαμβάνοντας δράση τον γράπωσε από τον ώμο και τον τίναξε πάνω σ' ένα τοίχο Μετά άρπαξε ένα σπαθί από τα παράλυτα δάχτυλα ενός ζαβλακωμένου κλέφτη και κινήθηκε τρικλίζοντας μπροστά, με τα μέλη του ακόμη μουδιασμένα.

Στο μεταξύ η Ιβλις έχοντας συνειδητοποιήσει την παρουσία των κλεφτών ολόγυρα, σταμάτησε απότομα τις προσπάθειές της να καρφώσει το Γάτο Ο τελευταίος, μαζί με τον Φαφρντ τινάχτηκαν προς την εσοχή όπου περίμενε ανοιχτός ο δρόμος της σωτηρίας — αλλά σχεδόν τους πήραν σβάρνα με την ξαφνική τους έξοδο οι τρεις σωματοφύλακες της Ιβλις που όρμουσαν για να σώσουν την κυρά τους Οι σωματοφύλακες ρίχτηκαν αμέσως

στον Φαφρντ και το Γάτο γιατί αυτοί ήταν οι πιο κοντινοί, αναγκάζοντάς τους να πισωπατήσουν στο δωμάτιο χτυπώντας ταυτόχρονα και προς τους κλέφτες με τα κοντά βαριά σπαθιά τους.

Το νέο επεισόδιο αιφνιδίασε ακόμη περισσότερο τους κλέφτες, αλλά ταυτόχρονα τους έδωσε το χρόνο να συνέλθουν λίγο από το φόβο του υπερφυσικού. Ο Σλέβυας πιάνοντας τα βασικά της κατάστασης, έσπρωξε μερικούς από τους δικούς του να μπλοκάρουν την εσοχή, χτυπώντας τους με το πλάι του σπαθιού του για να βιαστούν. Η συνέχεια ήταν χάος και πανδαιμόνιο.

Σπαθιά διασταυρώνονταν με κλαγγή ή στριφογύριζαν το ένα γύρω από το άλλο. Μαχαίρια άστραφταν. Άντρες κουτρουβαλούσαν καταγής, τουμπαρισμένοι από πανικόβλητες, άσκοπες εφόδους. Κεφάλια τράκαραν και μύτες άνοιγαν. Δαυλοί χτυπούσαν σαν ρόπαλα ή εκσφενδονίζονταν σαν βλήματα, έπεφταν στο πάτωμα, καψάλιζαν τους πεσμένους και τους έκαναν να τινάζονται πάλι πάνω τσιρίζοντας.

Μέσα στο χαλασμό, κλέφτες πολεμούσαν με κλέφτες ενώ οι επικεφαλής γύρω από το τραπέζι είχαν σχηματίσει δική τους παρέα για αυτοπροστασία. Ο Σλέβυας κατάφερε να συγκεντρώσει μια μικρή ομάδα ανθρώπων του και όρμησε προς τον Φαφρντ. Ο Γάτος έβαλε τρικλοποδιά στον Σλέβυας, αλλά ο τελευταίος στριφογύρισε γοργά στα γόνατα και το μακρύ σπαθί του έσκισε το μαύρο μανδύα σχεδόν σουβλίζοντας το μικροκαμωμένο άντρα. Ο Φαφρντ, εξάλλου, είχε αρπάξει μια καρέκλα και κοπανούσε αδιάκριτα δεξιά κι αριστερά, σωριάζοντας κάτω όσους έστεκαν στο δρόμο του·

ύστερα τουμπάρισε το τραπέζι στο πλάι, κάνοντας θρύψαλα την κλεψύδρα.

Λίγο λίγο ο Σλέβυας κατάφερε να επιβάλει κάποια πειθαρχία στους κλέφτες του. Ήξερε ότι βρίσκονταν σε μειονεκτική θέση εξαιτίας του χάους, έτσι η πρώτη του κίνηση ήταν να τους τραβήξει μακριά από το νταβαντούρι, χωρίζοντάς τους σε δύο ομάδες, στέλνοντας τη μια στην εσοχή απ' όπου είχαν σκιστεί οι κουρτίνες και την άλλη γύρω από την έξοδο. Στο μεταξύ ο Φαφρντ και ο Γάτος είχαν ταμπουρωθεί πίσω από το τουμπαρισμένο τραπέζι στην αντικρινή γωνιά της αίθουσας, με τη χοντρή τάβλα του να χρησιμεύει σαν ασπίδα. Με κάποια έκπληξη ο Γάτος ανακάλυψε και την Ίβλις σκυμμένη δίπλα του.

«Σε είδα που προσπάθησες να σκοτώσεις τον Σλέβυας», του ψιθύρισε η κοπέλα βλοσυρά. «Όπως και να 'χει, είμαστε αναγκασμένοι να συμμαχήσουμε τώρα».

Μαζί με την Ίβλις ήταν κι ένας από τους σωματοφύλακές της. Οι άλλοι δυο ήταν νεκροί ή αναίσθητοι, μαζί με καμιά ντουζίνα κλέφτες που ήταν ξάπλα στο πάτωμα ανάμεσα στους πεσμένους πυρσούς που έριχναν ένα αλλόκοτο τρεμουλιαστό φως στην όλη σκηνή. Λαβωμένοι κλέφτες βογγούσαν και σέρνονταν ή τραβιούνταν έξω στο διάδρομο από τους συντρόφους του. Ο Σλέβυας γκάριζε να φέρουν ανθρωποδίχτυα και περισσότερους πυρσούς.

«Θα πρέπει μάλλον να επιχειρήσουμε έξοδο», γρύλισε ο Φαφρντ με κλειστό στόμα, καθώς έσφιγγε με τα δόντια του έναν πρόχειρο επίδεσμο γύρω από μια πληγή στο μπράτσο του. Ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και οσμίστηκε τον αέρα. Κατά κάποιο

τροπο. μέσα σ' όλη εκείνη τη σύγχυση και τη γλυκερή μυρωδιά του αίματος ο Βόρειος είχε ξεχωρίσε μια νέα οσμή που έκανε το δέρμα του να μυρμηγκιάσει. Ήταν μια μυρωδιά ταυτόχρονα παράξενη και γνώριμη — μια αχνή μυρωδιά, καυτή, ξερή και κονιώδης. Για μια στιγμή οι κλέφτες σώπασαν και στον Φαφρντ φάνηκε ότι άκουσε τον ήχο από μακρινά βήματα που ζύγωναν, τον ξερό κρότο από σκελετικά πόδια.

Ξαφνικά ένας κλέφτης φώναξε «Αρχηγέ, αρχηγέ, το κρανίο, το κρανίο! Σαλεύει! Σφίγγει τα δόντια του!»

Επακολούθησε ένα πνιχτό σούσουρο από ανθρώπους που έκαναν έντρομα πίσω, ύστερα μια βλαστήμια από τον Σλέβυας. Ο Γάτος, κοιτάζοντας προσεκτικά πάνω από την άκρη του τραπεζιού, είδε τον Σλέβυας να κλοτσάει το περιστόλιστο κρανίο προς το κέντρο της αίθουσας.

«Ηλίθιοι», φώναξε προς τους τρομαγμένους άντρες του. «Ακόμη πιστεύετε σ' εκείνα τα ψέματα, σ' εκείνα τα παραμύθια για παιδιά; Νομίζετε ότι τα πεθαμένα κόκαλα μπορούν και περπατάνε; Εγώ είμαι ο αρχηγός σας, εγώ και κανένας άλλος! Και ας είναι αιώνια καταραμένοι όλοι οι πεθαμένοι κλέφτες!»

Και με τα λόγια αυτά η λεπίδα του σπαθιού του κατέβηκε σφυρίζοντας. Το κρανίο του Ομφάλ έγινε θρύψαλα σαν άδειο τσόφλι αυγού. Μια κλαψουριστή κραυγή φόβου ακούστηκε από τους κλέφτες. Η αίθουσα σκοτείνιαζε τώρα, σαν ο αέρας να γέμιζε αργά από σκόνη.

«Ακολουθήστε με!» βρυχήθηκε ο Σλέβυας. «Θάνατος στους παρείσακτους!»

Αλλά οι κλέφτες ζάρωσαν πίσω, σαν πιο σκοτεινές σκιές στο μισόφωτο. Ο Φαφρντ, καταλαβαίνοντας την ευκαιρία και ελέγχοντας τον όλο και πιο έντονο φόβο του, όρμησε προς τον Σλέβυας. Ο Γάτος τον ακολούθησε. Ο Φαφρντ σκόπευε να σκοτώσει τον αρχηγό με το τρίτο χτύπημα. Πρώτα ένα πλάγιο για ν' αποκρούσει το μακρύτερο σπαθί, μετά ένα γρήγορο χτύπημα στο πλευρό για να τον αναγκάσει ν' αφήσει τη θέση φύλαξης και τέλος μια γοργή ανάστροφη σπαθιά στο κεφάλι του.

Αλλά ο Σλέβυας ήταν πολύ καλός ξιφομάχος για κάτι τέτοιο. Ο αρχικλέφτης απέκρουσε την τρίτη σπαθιά, έτσι που η λεπίδα πέρασε άκακα πάνω από το κεφάλι του και μετά έριξε μια καρφωτή προς το λαιμό του Βόρειου. Εκείνη η σπαθιά υποχρέωσε τους ελαστικούς μυώνες του Φαφρντ ν' αντιδράσουν με όλη τους τη σβελτάδα. Είναι αλήθεια ότι η λεπίδα έξυσε ελαφρά το λαιμό του, αλλά η δική του απόκρουση, πετυχαίνοντας το σπαθί του Σλέβυας κοντά στη λαβή, μούδιασε τα δάχτυλα του αρχηγού. Ο Φαφρντ κατάλαβε ότι τώρα είχε τον άλλο στο χέρι του και τον ανάγκασε να οπισθοχωρήσει με μια ανελέητα θυελλώδη επίθεση.

Αλλά ο Βόρειος δεν πρόσεξε ότι η αίθουσα σκοτείνιαζε, ούτε και αναρωτήθηκε γιατί οι απεγνωσμένες κραυγές του Σλέβυας για βοήθεια έμεναν αναπάντητες. Δεν είδε ότι οι κλέφτες στριμώχνονταν προς τη μεριά της εσοχής και ότι λαβωμένοι που είχαν τραβηχτεί έξω στο διάδρομο πάσχιζαν να συρθούν πάλι πίσω στην αίθουσα. Ο Φαφρντ συνέχισε να σπρώχνει αδυσώπητα τον Σλέβυας προς την πόρτα, έτσι που η σιλουέτα του διαγραφόταν τώρα στο φόντο της. Τελικά, καθώς ο Σλέβυας έφτανε στο κατώφλι, ο Φαφρντ τον αφόπλιζε μ' ένα χτύπημα που του πέταξε το σπαθί από το χέρι· μετά

ακούμπησε τη μύτη του δικού του στο λαιμό του αρχικλέφτη.

«Παραδώσου!» του φώναξε.

Μονάχα τότε ο Φαφρντ συνειδητοποίησε ότι η απαίσια κονιώδης μυρωδιά πλημμύριζε τα ρουθούνια του. Στην αίθουσα είχε πέσει μια νεκρική σιγή ενώ από το διάδρομο έφτανε ένας καυτός άνεμος και ο ήχος από σκελετικά πόδια που βάδιζαν στο πλακόστρωτο. Είδε τον Σλέβυας να κοιτάζει πάνω από τον ώμο του και πρόσεξε την έκφραση του θανάσιμου τρόμου που απλώθηκε στο πρόσωπό του. Μετά έπεσε ξαφνικά βαθύ σκοτάδι, σαν ένα κατάμαυρο σύννεφο να είχε καλύψει τα πάντα. Αλλά πριν η μαυρίλα σκεπάσει το καθετί, ο Φαφρντ πρόλαβε να δει αποστεωμένα χέρια να σφίγγονται στο λαιμό του Σλέβυας. Και καθώς ο Γάτος τον τραβούσε πίσω, είδε το άνοιγμα της πόρτας να γεμίζει με μαύρες σκελετικές μορφές που τα μάτια τους άστραφταν πράσινα, κόκκινα ή ζαφειρένια.

Ύστερα το σκοτάδι έγινε απόλυτο ενώ από γύρω αντηχούσαν οι κραυγές των κλεφτών καθώς πάλευαν μεταξύ τους για το ποιος θα πρωτομπεί στο στενό τούνελ της εσοχής. Και πάνω από τα ουρλιαχτά ξεχώριζαν στριγκές φωνές σαν από νυχτερίδες και ψυχρές σαν την αιωνιότητα. Και μια από αυτές την άκουσε καθαρά.

«Φονιά του Ομφάλ, αυτή είναι η εκδίκηση των αδερφών του Ομφάλ».

Ύστερα ο Φαφρντ ένιωσε το Γάτο να τον σπρώχνει πάλι μπροστά, προς την πόρτα του διαδρόμου. Όταν ήταν σε θέση να δει πάλι καθαρά, διαπίστωσε ότι έτρεχαν μέσα στο άδειο πλέον Σπίτι των Κλεφτών — αυτός, ο Γάτος, η Ίβλις και ο τελευταίος από τους σωματοφύλακές της.

Η υπηρέτρια της Ίβλις είχε αμπαρώσει την άλλη πόρτα του τούνελ, φοβισμένη από τους ήχους που πλησίαζαν. Τώρα ζάρωνε έντρομη στα χαλιά της άλλης πλευράς —ανήμπορη και να το βάλει στα πόδια— παράλυτη από φρίκη και προσπαθώντας να μην ακούει τα πνιχτά ουρλιαχτά και τις ικεσίες, καθώς και κάτι άλλους αχνούς ψίθυρους που έκρυβαν μια νότα τρομερού θριάμβου. Το μαύρο γατάκι τέντωσε τη ράχη του, με τις τρίχες του ορθωμένες, φτύνοντας και συρίζοντας προς τον τοίχο. Αλλά κάποτε όλοι αυτοί οι ήχοι έσβησαν.

Όπως παρατήρησαν αργότερα οι κάτοικοι της Λανκμάρ, οι κλέφτες ήταν πολύ λιγότεροι τούτο τον καιρό από ό,τι πριν. Και οι φήμες έλεγαν ότι η Συντεχνία των Κλεφτών έκανε παράξενες τελετουργίες κάθε πανσέληνο, κατεβαίνοντας στα βαθιά τους κελάρια και λατρεύοντας εκεί κάποιους αρχαίους θεούς. Έλεγαν ακόμη ότι πρόσφεραν σ' αυτούς τους θεούς, όποιοι κι αν ήταν, ολόκληρο το ένα τρίτο από τα όσα έκλεβαν.

Αλλά το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Φαφρντ, πίνοντας παρέα με το Γάτο, την Ίβλις και μια άλλη κοπελιά από το Τοβίλυις σ' ένα από τα πάνω δωμάτια του Ασημένιου Χελιού, παραπονιόταν ότι οι μοίρες είχαν σταθεί πολύ άδικες μαζί τους.

«Τόσοι κόποι και τι βγάλαμε τελικά; Τίποτα! Σίγουρα οι θεοί έχουν μόνιμα προσωπικά εναντίον μας».

Ο Γάτος χαμογέλασε, έχωσε το χέρι στην τσέπη του και το έβγαλε πάλι για ν' ακουμπήσει τρία ρουμπίνια στο τραπέζι.

«Από τα δάχτυλα του Ομφάλ», εξήγησε λακωνικά.

«Και πώς τόλμησες να τα κρατήσεις;» τον ρώτη-

σε η Ίβλις. «Δε φοβάσαι ότι εκείνα τα καφετιά κόκαλα θα σ' επισκεφτούν τα μεσάνυχτα;» Η κοπέλα ανατρίχιασε και κοίταξε το Γάτο με κάτι παραπάνω από τυπικό ενδιαφέρον για την υγεία του.

Εκείνος της ανταπόδωσε το βλέμμα και αποκρίθηκε, έστω κι αν τον αγριοκοίταζε το φάντασμα της Ίβριαν. «Προσωπικά προτιμώ να μ' επισκεφτούν κάποια ροδαλά κόκαλα, και μάλιστα ντυμένα με το ανάλογο ψαχνό τους».

140
210
150
65
25

580
150

730

730
200
930

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Όταν η σκιά του Σπαθιού διαγράφει το σταυροδρόμι της Γνώσης.

Πέντε Μονοπάτια για Πέντε Κόσμους

Το σκοτεινό μονοπάτι του δικού μας κόσμου:
ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ
του Ρόμπερτ Χάουαρντ

Το εφιαλτικό μονοπάτι ενός κόσμου του μέλλοντος: Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
του Κλαρκ Άστον Σμιθ

Το παραμυθένιο μονοπάτι ενός κόσμου άλλης διάστασης:
Η ΖΑΦΕΙΡΕΝΙΑ ΣΕΙΡΗΝΑ του Νίκτζιν Νταϋάλις

Το απόκρυφο μονοπάτι ενός κόσμου σε άλλον πλανήτη:
ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ της Αντρέ Νόρτον

Το μονοπάτι της παρανομίας:
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ του Φριτς Λάιμπερ

Ποιος ξέρει; Όσο βυθισμένοι κι αν είμαστε στο μακάριο ύπνο της καθημερινής πραγματικότητας, ίσως μια μέρα ξυπνήσουμε σ' έναν κόσμο ονείρου!

Δρχ. 350